

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place: [København] : J. Cohens Bogtrykkeri, 1870

Fysiske størrelse | Physical extent:

Klok.; af Klok.

Fortællinger og Skizzer

155 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

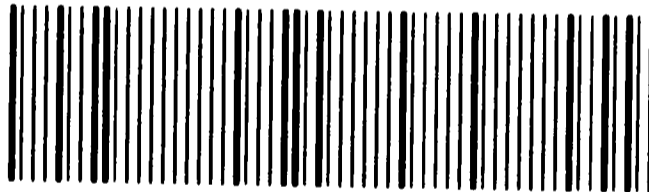
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

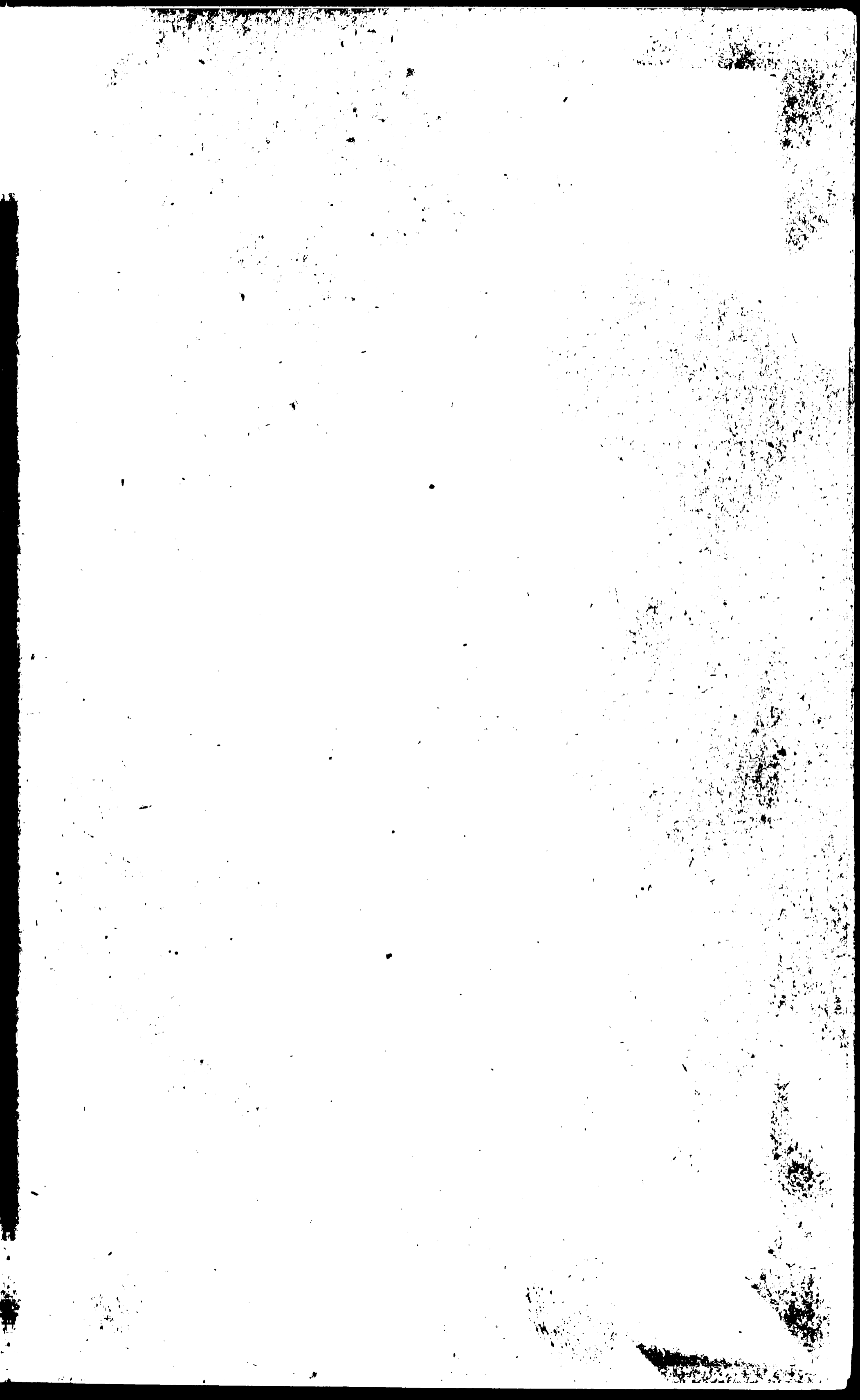
57-194

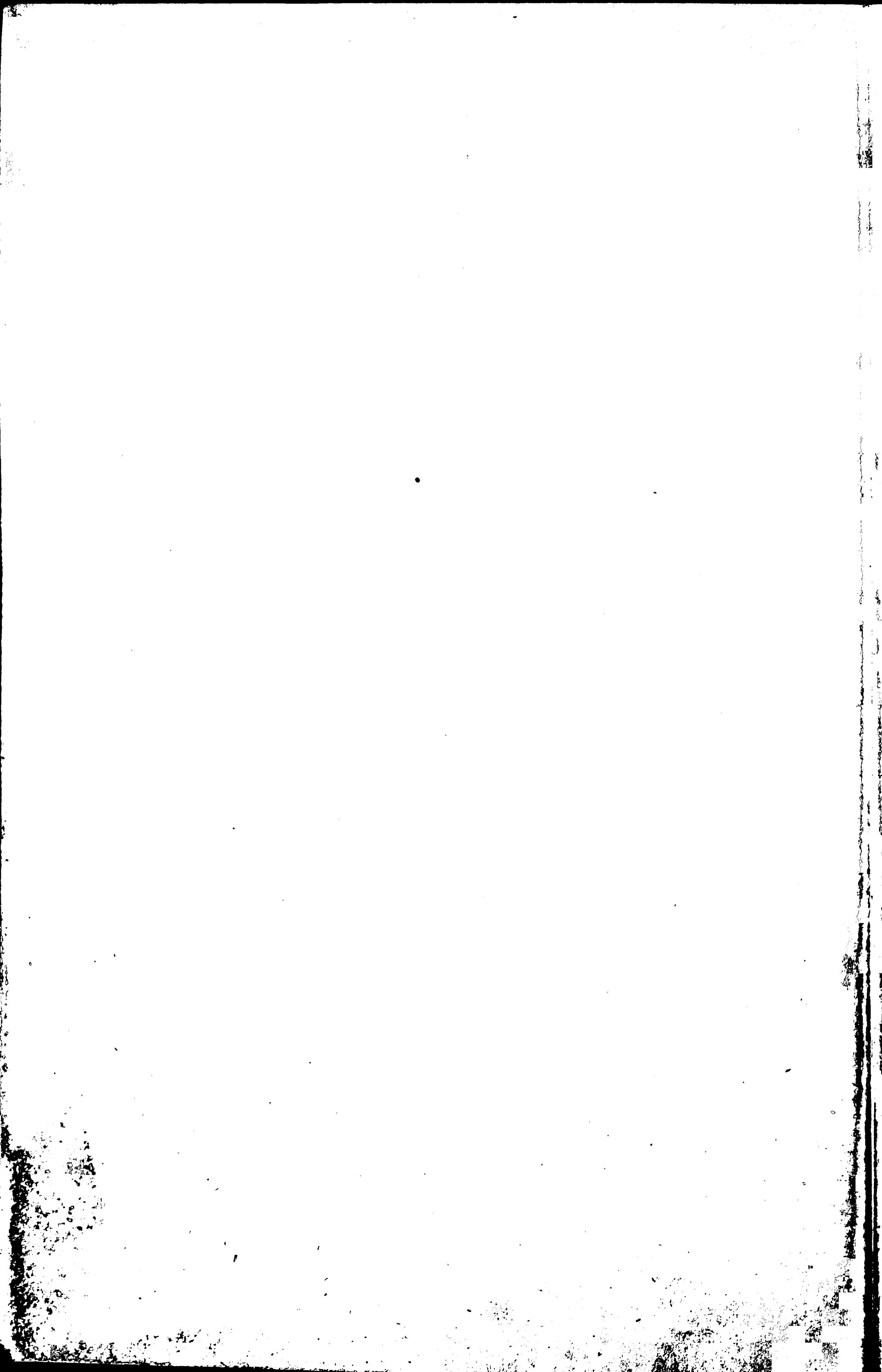
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023408202

Fortællinger og Skizzer

af

Rlof.

S. Cohens Bogtrykkeri.

I n d h o l d.

	Pag.
Et Blad fra Møllen	1.
Kaffens Æsthetik	15.
Hymen fortæller	29.
En Krisis	37.
Stærekassen	56.
Gaasen	77.
Uhret	92.
Missens Sulefornøielse	103.
Ridderens Fjer	137.

Et Blad fra Mollen.

„So, Onkel maatte bestemt kunne fortælle Noget!“ det havde jeg altid tænkt og engang ogsaa sagt; men Onkel havde blot purret op i Krølparnykken, saa der kom flere hvide Krøller frem, leet og svaret: „Troer Du?“

Onkel og Tante vare et prægtigt Par, med Forstand nok til at være nogenlunde velhavende Møllerfolk, og Hjerte nok til at være den bedste Onkel og den meest velsignede Tante. Hvis Adam dengang, da han boede i et Ensthuus i Paradisets Have, havde haft Onkler og Tanter, kunde disse ikke have været meget forskellige fra min Onkel og min Tante. Afbetale den Gjæld, hvori jeg staaer til dem — nei, det kan jeg ikke, ikke, om jeg tog en Guldring paa hver Finger og reiste til barbariske Lande og lod mig sælge som Slave og anvendte, hvad der kom ind. Nei, jeg kan kun hde en Smule fattig Tak ved at love af og til i mit Liv at komme til deres fredelige Gravsted og pille et visst Blad af Rosentræet og rulle en vildtvorende Græstot op og læse igjen Indskriften paa Gravstenen om dem begge To, og dernæst ved at love aldrig at glemme dem; Gud give, jeg kunde være saa frimodig ved alle Løfter som ved dette!

So, det tør jeg love, aldrig at glemme ham, den lille, tykke, blaaøiede og rødfindede Mand, der om Morgen, naar jeg aabnede mit Vindue mellem Vindruebladene, stod barhovedet paa Møllebroen med brogede Morgensko og røg af sin ganske korte Pipe med „Slaget paa Rheden“ malet paa Hovedet, og nikkede til „Snøsoveren“, medens den blaae Tobaksrøg med synlig Fornøielse foer lige igjennem de smaa, tynde Baffenbarter midt paa Rinden! — Og hende og det „Godmorgen, min Dreng! — Naa, er Du der!“ hvilket hun ledsagede med et Nik af det glade Ansigt under den krusede Morgenkappe, naar jeg derpaa kom ned i Dagligstuen, hvor Solen skinnede i Kopperne paa Bordet, og hvor hun skjenkede mig Kaffen og kom med Tallerkenen, hvorpaa Bollerne laae med de utroligt mange Rosiner. Jeg har altid haft den Formening, at der i dette Punkt maa have bestaaet en bestemt Aftale mellem Tante og Bageren; thi aldrig har jeg seet en saa ulovlig Mængde Rosiner i Boller, undtagen malet paa Skildter, til hvilke jeg mener, der ikke svarer nogen Virkelighed.

Men til Erindringen om dette Bar er knyttet Erindringen om deres Mølle, som laa venligt midt i Solskinnet med de grønne Træer om Huset, med de hvide Duer paa Taget, hvor de sad trygt og roligt under de snurrende Møllevinger, med Kyllingerne, som sloges i Gaarden, og Hanen, som gik ud og dreiede sig i Mølleporten. Der var saa hyggeligt og godt i Onkels Mølle og saa tørt, saa herligt tørt, naar jeg kom gjennemvaad hjem fra Aaen med Fiskestangen over Skulderen og Blikspanden med den sprællende Aborre i Haanden, medens Tante rystede paa Hovedet indenfor Dagligstuevinduet, og Onkel lo fra Møllen. I Møllen tilbragte jeg lykkelige

Drengaar fra den Dag, da jeg af Onkel blev løftet ned fra Vognen og raft til Tante i Døren, grædende, ikke fordi Præsten samme Dag havde kaldt mig en stakkels, lille, fader- og moderløs Dreng, da jeg holdt Onkel i Haanden paa Kirkegaarden, men fordi jeg samme Dag havde seet min udlevede Ven blive løst af Rænken og hylende blive trukket ud af sit Hundehuus. Fra senere Tider, da den lange Dreng maatte til Skolen og videre ud i Verden, gjemmer jeg de indeste og muntreste Ferieerindringer fra Møllen.

Nei, aldrig kan jeg glemme Møllen derude paa Landet; thi jeg veed, hvor hjerteligt man i den tog Deel i al min Skjebne, hvilket især blev mig klart den smukke Sommeraften, da jeg kom kjørende dertil i Galop som uubagt Student og fastede den pæne, nye Hue ind gjennem det Bindue, som Tante aabnede for at vifte med Kommetørklædet. Hvor husker jeg den Aften! Bordet med de to Sølvstager foruden den store Søndagslampe, med Blomster endogsaa om Benene paa min Stol, med Navnetrækket i Smørret, med Sølvuhret i Servietten, Svedstetærten med Sufferindskriften: „Peter Student“, Punscheglassene med den forgyldte Rand! Og Tante, der skar Rugbrøds- og Fransbrøds- og Suurbrøds-Endeskiven af til mig, og — det største Vidunder, som Møllens Beboere aldrig før havde oplevet og aldrig siden kunde glemme — Onkels Tale, som Inffedes saa vel, at Tante, idet hun tørrede hans svedte Ansigt med sit Kommetørklæde, udbrød: „Det gif bedst af de ni Gange, jeg nu har hørt den!“ — Ja, var der Noget med et uroligt Sind, med en stuffet, forbittret Sjæl, da vilde jeg kun ønske ham at deeltage i et Liv, som det derude i Møllestuen, og at see, hvad man der saae, hvorledes en Møller og en

Møllerkone holdt af hinanden, de to Gamle, der dog vare som to unge, forelskede Folk.

„So, Onkel maatte bestemt kunne fortælle Noget!“ det havde jeg altid tænkt ved at see deres smukke Kjærlighed til hinanden, og, da jeg var i den Alder, hvori man helst læser Bøger om deilige Riddere, der holde saa grueligt meget af smaa Prindsesser med Sløiser paa Skuldrene, og selv nok kan sidde og ønske, at man ogsaa var saadan en deilig Riddersmand med sort Fipstjæg og blaat Skjærf og om Morgenen bandt sin hvide Hest ved Tjørnehækken udenfor Prindsessens røde Borg og om Middagen stod i brændende Solhede, overspnttet af den store, sorte Snegl, som passede paa Slottet, men allerede havde jaget et godt Stykke af Sværdet ind i Skovneglen, saa Prindsessen i sin Glæde kastede sit Ravhalsbaand ned fra Altanen, og om Aftenen ved Ridderdansen paa den befriede Borg snurrede hende under de store Lysekroner, medens Ravhalsbaandet hang og raslede ved Sværdhæftet — da jeg var i den Alder, blev det mig først rigtigt klart, at Onkel vist maatte kunne fortælle en nydelig, lille Kjærlighedshistorie om sig og Tante, og da havde jeg sagt det til ham; men dengang svarede Onkel som sagt kun: „Troer Du?“

Og Tiden gjorde, hvad den altid gjør; den gif meget hurtigt. Onkel og Tante skulde endnu have den Glæde at see mig springe af Bognen som en fornøiet filosofisk Kandidat, jeg skulde endnu tilbringe den bedste Sommerferie i Møllen, en Sommerferie, fuld af Inse og varme Dage i Skov og paa Mark og stille, deilige Aftener i Møllehaven, en Sommerferie, fuld af muntre Samtaler i Kaffelsthuset, med Fremtidsplaner om mig som Præst i Sognet, og om Onkel og Tante, der skulde komme til

min Kirke som gamle, ganske hvidhaarede Folk. Jeg husker tydeligt, hvorledes Onkel sad med den store, blaa-blomstrede Kop i Haanden og lo en klukkende latter over vore Fremtidssyner; men Tante blev med Et alvorlig, lugtede til den Kaprifolium, hun holdt i Haanden, børstede Kringlekrummerne af Dugen og udbrød: „Ja, ja, min Dreng, det bliver dog Vorherres Forretning!“ og saa saa hun over paa mig — jeg husker hendes Dine! — Nu spørger jeg mig selv, om jeg troer, hun dengang anede Noget; jeg veed, at jeg Intet anede.

Jeg kjørte bort efter den Ferie, sjæleglad over at have været i Møllen, jeg sendte Hilsen tilbage med de hvide Sommerfugle, som fløi forbi, og, da jeg tog Afsked med den hvide Jens og de brune Møllerheste, skar jeg i Begeistring Rokarden af min Kasket og sendte den hjem til Tante. Men det syntes rigtignok, som om Lykken blev altfor stor og maatte standses; thi da Efteraaret kom, og de grønne Blade, under hvilke vi have siddet sammen, fløi af Lysthuset, da bar Møllersvendene en blomstersmykket Kiste ud fra Møllen; i den laa deres brave, gamle Mester, min uforglemmelige Onkel. Den følgende Vinter blev trist i Møllen, skjøndt ellers Alting gik sin gamle Gang. Tante sad hele Dagen paa sin sædvanlige Plads ved Vinduet; men hun talte mindre, og hun kunde sidde længere end før i Mørke, inden hun tændte Lampen om Aftenen, og hun havde altid holdt meget af de skinnende Stjerner, men aldrig før havde hun kunnet staae saa længe med Gardinsnoren i Haanden og stirre op mod den funklende Himmel. Og dog skrev Mestersvenden, at nu kunde det endda gaae; men han kunde ikke tænke sig, hvordan hun til Sommer vilde udholde at sidde ene om Aftenen nede i Haven. Foraaret kom, og jeg glædede

mig, som Alting grønnedes, over, at jeg nu snart kunde komme derud. Da fik jeg en Dag et Brev, hvori Mester-svenden skrev, at, da han den Dags Morgen kom ned med Regnskabstavlen, var hans gamle Madame ikke staaet op endnu; Klokken 10 blev han hentet ned af de grædende Piger, da vaagnede hans gamle Madame op af sin rolige Søvn og udbrød: „Nu' skal jeg see ham!“ Og det var, som hvert Ord af hans gamle Madame, aldeles sandt.

En varm Sommerdag et Par Maaneder efter sad jeg og læste i min Stue inde i Byen; jeg havde kjøbt en Tallerken Kirsebær nede paa Gaden og sad just og tænkte paa det gamle Kirsebærtræ ude i Møllehaven, hvor jeg saa mange Gange var naaet heelt op til Toppen, der var fort af spanske Kirsebær, da Postbudet stak et Brev ind til mig. Og i Brevet laa et forseglet Stykke Papir med den Paaskrift, at det først maatte leveres mig efter Onkels og Tantes Død. Det var et firkantet Papirblad, fundet i det gamle Chatol derude, et Blad fra Møllen; og derpaa stod med Onkels Haandskrift Følgende:

„Til min kjære Søstersøn!

„Din Onkel har altid gjort sig Umage for at opfylde alle de underlige Ønsker, en Knægt som Du kunde hitte paa. Da Du var herude sidste Ferie, bad Du mig fortælle Dig, hvorledes det egentlig gik til, at jeg fik din Tante; jeg vil opfylde dette Ønske, min Dreng, og det saa meget mere, som den simple Historie, din gamle Onkel nu skal nedskrive, har været den bedste Historie i hans Liv og den Historie, som han allersidst — og endda grumme nødigt — vilde glemme. Men det er nu ingen Historie

af det Slags, som staaer i Bøgerne, hvor det Ene vikles ind i det Andet, forat det Hele kan see rigtigt fort ud og saa lige med Et paa det sidste Blad i Bogen blive godt, og Du faaer maastee ikke nær den Morstab af den, som Du venter; for, seer Du, din Onkels Historie er ganske simpel!

„Seg maa nu huske godt tilbage i Tiden, men dog ikke heelt tilbage til den Tid, da jeg var en gal Møller-dreng her paa Møllen og ikke brød mig om Andet, end om at knse efter Faarene ude paa Marken og om at sidde og ride oppe paa Gelænderet om Møllen med mit Østebrød i Haanden og tabe en Træsko og faae en Rusning af Mestersvend, og om at sove i de varme Dage paa en lang Meelsæf — saa langt skal jeg ikke tilbage; for dengang tænkte jeg ikke mere, end en af de susende Møllevinger kan tænke. Men jeg maa tilbage til den Tid, da jeg var en ung Møllersvend, der søgte at holde sin hvide Trøie og de hvide Buxer saa pæne som muligt og blankede lidt paa Støvlerne, naar han blev kaldt ned til Middag, og købte flere Kastjetter, end han ligefrem havde Hoveder til, og fandt, at hans æblerøde Kinder faae vel drengagtige ud; for dengang begyndte jeg at tænke. Jeg tænkte paa, at der dog var en smuk Udsigt oppe fra Møllehatten udover Haven og Marken med Røerne og Landeveien, som man kunde følge saa langt bort, at Sognene bleve ganske smaa, og Aaen, som med Et løb ind i Skoven; men jeg tænkte ogsaa, at Udsigten var endnu smukkere, naar Møllerens Datter sad og snede under det store Kirsebærtræ nede i Haven. Og jeg tænkte for første Gang over, at jeg Ingenting forstod og kun var en simpel Fyr, men at Møllerens Datter var saa klog og fin og nydelig. Og jeg kunde blive saa fortun-

let over at tænke saa Meget, at jeg tidt ikke kunde holde Støien i Møllen ud, men maatte stikke Hovedet ud af Rugen; og mangen Gang stod jeg op midt om Natten og gik ud og lænede mig til Gelænderet og spekulerede, lige til Duerne fløi mig baskende op om Dreene og fortalte mig, at det var Dag. Jeg var dengang en stor Nar. En Dag saae jeg lille Mads fra Ledet sidde paa Kjøkkenbordet og græde, fordi han havde traadt paa en brændende Cigar, og Møllerens gode Datter staae og bade hans nøgne Fod og snakke Godt for ham og love ham en stor Kop Kaffe og Smørrebrød med Kjød paa, og da gik jeg i flere Dage og tænkte, at jeg for at opnaae det Samme gjerne vilde dandse paa Gulvet i Møllen, om det saa var stablet fuldt af Cigarer med den brændende Ende opad, og jeg skulde synge dertil. At jeg længtes forfrækkeligt efter hver fjerde Dag, naar det var min Tur at komme ned ved Møllerens Middagsbord, det har aldrig fortrudt mig; men det har dog fortrudt mig, at jeg mere end een Gang, naar jeg saae Møllerens Datter kjøre ud i sin bedste Stads og nikke saa venligt op til os, har kunnet ønske, at Hesten maatte løbe løbsk, og jeg i det Samme maatte komme ud fra Skoven med en Meelsæk paa Ryggen. Jeg skulde slaae Hovedet af Hesten med Sæcken og bære hende paa min Arm op til Møllen!

„En smuk Sommerdag gik jeg nede i Haven, Stærren løb muntert i Græsset; men jeg travede bedrøvet om og tænkte over, at jeg var saadan en simpel Fyr. Paa Bænken under Kirsebærtræet stod en lille, pæn Snurv; jeg kunde ikke lade være at liste mig hen og løfte den forsigtigt op og see paa dens nydelige Orden. Der laa tre smaa, violette Sløifer; hvor de vare pæne og fine!

Jeg faldt i Tanke med en lille Sløife i Haanden. Da hørte jeg en munter Stemme sige: „Nu kommer jeg strax; lad mig blot hente min Sufkurv!“

„Hun kom strax! I en Fart satte jeg Kurven paa Bænken, sprang over et Bed og traadte paa den hvide Kat, der forkrækket foer over Gangen; jeg løb af alle Kræfter toers gennem Bustene og ned imellem Humlestængerne. Jeg var saa forlumlet i Hovedet, at jeg maatte holde mig lidt ved en Humlestang, inden jeg kunde krybe gennem Hegnet ud paa Marken. Her kastede jeg mig ned i Græsset og opdagede saa, at jeg endnu holdt den lille Sløife i Haanden. Jeg sprang op igjen, foer op i Møllen og speidede ud fra Rugen. Der kom hun op fra Haven med Sufkurven i Haanden; og Katten fulgte bag-
 efter og trak paa det ene Been. Jeg tænkte da paa at liste mig ned og kaste Sløifen under Bænken; men see, der kom gamle Strømpe-Mette rokkende ud og rokkede lige hen til Bænken! Naar hun kom til Møllen og havde faaet sine tre Kopper Kaffe, skulde hun altid ud og sidde paa Bænken og see paa Bierne og „Somfruens Blomster“. Nu kunde jeg for det Første roligt gaae til mit Arbeide; Strømpe-Mette holdt ikke af at flytte sig! — Blot en Bi vilde stikke hende!

„Da jeg nogen Tid efter med bankende Hjerte igjen kom til Rugen, saae jeg Møllers Datter og Strømpe-Mette lede rundt omkring Bænken; men Katten rakte Ansigtet op mod Møllen og kneb Dinene sammen, som om den vilde sige: „Led I kun; men Sløifen er paa Møllen!“ — Da blev jeg endnu mere skurkeagtig; jeg vilde komme flentrende gennem Haven og give mig til at lede med! Jeg skulde nok finde Sløifen; og saa vilde Møllers Datter da takke mig. „Hvad figer De efter,

Hansen?" lød det i det Samme bag mig; det var Mølleren selv. „Tæller De Stikkelsbærrene nede i Haven? — Kom med og fiig mig, hvad det er, der hænger paa den ene Binge!“ — Saa gif vi ud og kigede paa Bingerne; men Sløifen brændte mig i Lommen, og jeg syntes, at Bingerne slog efter mit Hoved. „Og saa er det nok Spisetid!“ sagde Mølleren og trak sit store Sølvuhr op af Buxerne. „Ja! — Kom saa Hansen! I dag er det jo Dem!“ — Jo, det var mig; men jeg havde mere Lyst til at kaste mig paa Hovedet ned i Maskineriet.

„Jeg kom ned, satte mig uden at turde see op, greb den Tallerken Grød, der blev raft mig, men havde nær kastet den igjen, da jeg hørte Mølleren sige: „Nei, hør min Pige, Modepnynt forstaaer jeg mig ikke mere paa, end en Høne paa at kjøre en Vogn; men det seer dog forbandet hart ud med de to Sløifer! Hvor er den tredie bleven af?“ — „Ja, Faer,“ svarede den muntre Røst fra Haven, „den tredie Sløife er løben bort fra min Skurv, da den stod ude paa Bænken. Jeg har havt din hvide Kat i Forhør, for han kom i saadan en underlig Fart, da jeg hentede min Kurv; men han vil ikke sige mig, hvem han har pnyntet med den.“ „Javel,“ udbrød Mølleren med Grød i Munden, „lad Katten kun faae Skylden! — Bærsgo', der er Smør, Hansen! — Det var vel ogsaa Katten, der havde været ude og stukket sin Hale i den klumpede Bælling igaar — — — Men Hansen dog! Hvorfor propper De Salt i Grøden? — Har De Ondt i Dinene? — Kan De ikke kjende den grønne Smørtallerken fra Moers gamle, røde Saltkar?“ — Og Mølleren lo over mig og badede en Klat Grød i Ølkoppen. „Men hør, Hansen!“ begyndte han igjen, „De er ikke rigtig rast, Hansen. Moer klager over Deres Appetit. Nu

skal jeg sige Dem Noget, nu — Tak! En Klat endnu, min Pige, men ikke for stor! — nu følger De med os i Eftermiddag til Bæveren ovre i Smalbø. Underveis kommer vi over en Deel høie Bakker; saa blæser Vinden nok Meelstøvet ud af Kalotten paa Dem — og af Dinene, Hansen!“ — Og Mølleren lo og trak Vesten ned over Grøden.

„Katten havde jeg traadt paa, og nu maatte den tilmed bære Skylden for mig, jeg havde spoleret den Kjole, Mølleren's Datter skulde ud med for første Gang, Mølleren og hans Kone havde jeg bildt ind, at jeg var syg, og til Gjengjæld toge de mig ud med for at more mig, medens jeg endogsaa bar Tjuefosterne i Bestelommen! — I de Tanker turde jeg ikke see høiere op end til Balmuerne paa Grøstefanten, til Hjulene af de forbirullende Bogne og til et Stykke blaa Kjole, som hoppede lidt foran mig paa Veien, medens jeg lustede afsted ved Siden af de gamle Møllersfolk. Men Veiret var det deiligste Sommerveir, Lærkerne sang for mig, og jeg hørte Reerne klinge bag Hegnene; Modet begyndte at komme op i mig. Og da Skovens Kølighed slog os imøde, og Sommerfuglene hoppede om os, og alle Fuglene sang i Skoven, da blev jeg saa sjæleglad; see op turde jeg ikke, men det Stykke blaa Kjole, jeg stirrede paa, voxede og voxede, og jeg syntes hele Tiden, jeg hørte Fuglene frie til hinanden. Paa een Gang hørte jeg Mølleren raabe et Stykke bag mig: „Men Hansen, hjælp dog Pigebarnet!“

„Jeg saae op; huu var traadt ud paa Gangbrædtet over Aaen, men Brædtet vaklede, og nu stod hun midt paa det og holdt ved en lang Green, uden at turde gaa videre. Da syntes jeg, Fuglene sang af alle Kræfter og raabte og skreg til mig; jeg sprang til, slog min Arm om

hendes Liv og førte hende over. Fra det Dieblif hørte jeg ikke længere Fuglene synge; det susede for mine Øren, min Arm var som lagt i Jern, jeg kunde ikke vriste den bort. Uden et Ord og uden at see op gik vi begge stille frem paa Skovstien. Jeg veed ikke, hvorlænge vi gik saaledes; men tilsidst var Mølleren lige bagved os. „Naa, jaja, jaja!“ sagde han, „vi forstaaer jo nok de Dikkedarer, Børn! Gud velsigne Jer altid, baade fra Moer og mig!“ — Da faldt med Et Fuglesangen igjen i mit Øre, og vi saae begge op, forundrede over, at mit Frieri var gaaet af uden et eneste Ord.

„Hvor det blev en deilig Tur gennem Skoven, medens jeg tog Sløifen frem og lettede mit Hjerte, og Mølleren satte sig ned paa en Træstub og udbrød: „Naa, saa det var derfor, Grøden var for fersk, Hansen! Og min arme Kat! Hansen, Hansen! — —“ og saa lo han, saa han maatte tage sin Hat af og tørre sit Hovede. Vi kom først til Bæveren, da Regene kastede Skygge paa Marken, og Røerne brølede. Da Aftenklokken ringede, ringede vi med Bæverens Biinglas i Lysthuset. Da Skumringen kom, maatte vi to lykkelige Mennesker frem fra Røddegangen; og Mølleren tændte sin Pipe og sagde, at nu gik han hjem med to forgnldte Hjerter. Da vi saa igjen kom til Gangbrædtet i Skoven, skinnede en blank og klar Maane paa Vandet; men jeg gik med den gamle, pinlige Tanke, der først nu var kommen igjen. Paa Frierstedet spurgte jeg Mølleren sine fine, lille Datter, hvorfor hun havde taget saa simpel en Tyr som mig; da vendte hun sine gode Øine mod mig og svarede: „Fordi Du har saadant et ærligt Ansigt og saadant et godt Hjerte!“

„Kølig og glad gik jeg med hende hjem til Møllen.

Paa Steentrinet udenfor Døren sad den hvide Rat. Mølleren klappede sin stakkels Mis, der var bleven lukket ude, men jeg meente nu, at Ratten var bleven oppe med Billie; den havde seet saa Meget den Dag og vilde derfor nok see Resten med!

„Ja, min Dreng, der har Du din Onkels Historie. Da Møllerens Datter blev din Tante, opgav min gamle Svigerfader Kommandoen paa Møllen og lod sætte et nyt Flag med vore Navnetræk i Toppen af Hatten. Ikke sandt, jeg havde Ret, det er en simpel Historie! Men een Ting er dog forunderlig ved den. At det virkelig er den unge, smukke, lille Møllerdatter som sidder derhenne ved Vinduet med Briller paa og anstrenger sig for at see Traaden, hun skal sye sin Kappe med. — Na, nei, det er ikke saa forunderligt endda; for nu har din Tante reist sig og er kommen hen og har figet ned i Papiret og taget mig om Hovedet og kaldt mig „en gammel Nar“ og seet paa mig med de samme klare Dine, som saae op til mig derovre i Skoven paa den lykkeligste Dag i mit Liv. Paa Dinene kan jeg kjende hende; maatte disse Dine skinne over mig, naar jeg engang skal reise heelt fra Møllen, da vil jeg med Frimodighed gaae den Wei, Vorherre vil have.“ —

Jeg blev takfuld siddende med Papisbladet fra Møllen i min Haand. Nu var jeg glad over min lystige Bøn, der havde skaffet mig Historien om Onkels stille Skovfrieri; hvor det lignede ham! — Det var mig, som om de gamle Møllerfolk vare komne op i min lille Stue; jeg saae paa deres Portraiter og tænkte paa, at Onkel havde faaet sit Onske opfyldt. Han maatte i Døden have seet Tantes Dine skinne, fulde af Taarer af Sorg over, hvad hun mistede, og af Glæde over, hvad

hun havde eiet. — Endnu vil jeg blot tilføie, at Onkels Mestersvend fik Møllen. Jeg har besøgt den en Sommerdag; men jeg syntes, at de hvide Duer ikke sad fuldt saa trygge og rolige paa Taget som fordum, at Rullingerne ikke sloges med det gamle Vin, og at Møllevingerne ikke snurrede nær saa lystigt rundt som i gamle Dage; dog — det Sidste kom maaskee af, at der ikke var Vind nok!

Kaffens Æsthetik.

Min Læser, Du maa ikke være Homøopath og sige, at Kaffen ikke altid er sund, Du maa ikke engang nogen= sinde et eneste Dieblif have Inttet til saadanne Lægers Ord, der i dette Stykke ikke ere bedre end de af dem selv forkjæt= trede Homøopathen, Du maa aldrig blot et Sekund have rokket blot en Knappenaals Brede fra den grundmurede Overbeviisning, at Kaffen er sund, sund som Solstin i en Dagligstue, som et Glas Mælk paa en Bænk under et grønt Træ, som din Moders Ans — ellers er Du aldeles ikke min Læser. Men Du derimod, som med en vis Henrykkelse sagtner dine Skridt i det snevre Stræde, hvor Lugten af brændte Bønner bølger ud fra et smukt, lille, faldefærdigt, hyggeligt Huus, som lægger Mit fra Dig, naar Du seer Koppen komme ind i din Stue paa en Bakke, som med Fryd stikker Sølvvaaren i det bruun= ladne Hav, paa hvis duftende Overflade Flødestindet vug= ges som store Skummasser over de hvide Sukkerklipper paa Bunden, hvilke Havets Bølgeslag mere og mere slikke bort — see, Dig tør jeg lade læse efterfølgende Linier; thi jeg need, at Elskeren frynder det altid at høre om den

Elkede, selv om det kun gives ham at lytte til en stammende Bondedrengs mangelfulde Beskrivelser. Saa lader os tale om Kaffen som Venner, Kaffens sande Venner! —

Kaffens Hjem er Arabien, det giver Videnskaben; at det maa have været det „Inffelige“ Arabien, giver den sunde Fornuft. Fra disse skjønne Egne, Eventyrenes Hjemland, linder Legenden om Kaffen saaledes: En værdig, hjertensgod, gammel, rødkindet Abbed med fridvidt Nakkehaar kunde aldrig faae sine Munke aarvaagne. Naar han om Natten stod op og paa Embedsvegne kom listende med Blændlygten, traf han saa sørgeligt tidt en bruun Rutte snorksovende paa en Træstol, eller — hvad der tog sig endnu ængsteligere ud — han saae en Skaldepande nikke op og ned, og hvert Zieblif true med at tørne mod en haard Steenpille. Bekymret spadserede den gamle Abbed paa Bjergene om Klojstret, og der mødte han Bildgeden; ja, den kunde holde sig vaagen! Naar han kom der, træt og varm, i Middagsheden, da løb Bildgeden lige saa hurtigt som altid og sprang nok saa Instigt i det brændende Solskin, og naar han seent i den mørke Nat gik nedad Bjergets Skraaning, da jagede de sorte, hornede Sknigger ham forbi, og steg han derop, før Morgensolen kastede Rødt i Luften, da stod Bildbukken der allerede og snusede fornøiet paa en Klippe-top, og i dens Skjæg hang Græsstraa, som den havde hentet paa en anden, Inseblaa Klippepids langt borte. Og han saae den vaagne Glands i Gedebukdens Die og tænkte paa, hvoraf det dog kunde komme; men en skjøn Dag kom han efter det. Han traf en gammel, hvid Bildged, der bøiede Hornene ned paa Ryggen og med Henrykkelse rev nogle røde Bær af et smukt, slankt Træ med blanke Blade. En halv Time efter trippede den gamle

Abbed ud i Klosterhaven, fulgt af en Munk med en Spade paa Raffen; den Gamle gned fornøiet sit glindsende Skjæg mellem sine magre Hænder og tog sin Kalot af, i hvilken han havde gjemt en lille, grøn Afslægger. Nu tilhørte Raffen Verdenshistorien. Munkene, — jo, de forstod, hvad der er godt paa denne Jord! Mellem funde Bjerger, i en deilig Dal, med en stille Sø og en Skov med Fugle i, der byggede de deres Klostre og plantede en Rosenhave dertil, og i Klosterhaven, i Røsthuset, hvor mange, sjeldne Blomster slyngede sig om Trækorsene, der stod det første Kaffebord. Muhameds bruunkindede Dreng, de raske Arabere, lærte Kaffe-kommercen af Munkene, og saa var Hemmeligheden ude blandt Folk. Den lange, dovne Tyrk sad hele Dagen med en Kop foran sig, og Europas nysgjerrige Søn maatte hen og kige i den og smage; strax var Forslaget antaget og henviist til anden og tredje og fyttende og attende og nioghalvfemsfindstyvende Behandling. Det gik rivende hurtigt, for det var ingen dansk, men en tydsk Læge, der tog sig af Sagen. Og nu — er der nu en treaars Dreng, der ikke kjender, om ikke hjemmefra, saa dog fra den lidt for gode Bedstemoder, hvor deiligt det er at staae paa en Skammel ved Bedstemoders Bord, med Bedstemoders Rømmetørklæde om Halsen, og spise tyndt, lyst Kaffe vand af en Underkop med en Theeskee? —

Der kunde skrives en deilig Sang om Raffens Liv og Levnet: Første Vers: Kaffe-oven duster dernede i de varme Lande under den blaae Glashimmel, de hvide Blomster ypringe ud for Solens Diekast, og Fuglene kunne ikke synge bedre paa nogen Green i hele Skoven, end paa den glindsende, altid grønne Kaffe-green. Andet Vers: Sydlandske, deilige Kvinder med Flaesthaar og broget Uldgarn

som Drenninge komme i hvide Kjoler, med flade Kurve paa Hovedet, syngende en smuk, malebarist Sang; de plukke og plukke, og det røde Bær funkler som Ild i den mørke Haand. Tredie Vers: Frugterne tørres i Solen; Sommerfuglene dandse over dem. I Skalmøllen smælder Bisten paa de forte Kngstykke, saa fastes de tunge Kaffesække knasende paa Blækruggene for at tørre Blodet af. Skibet seiler bort over det blinkende Verdenshav; det magtige Handelshusets vidtbekjendte og overalt respekterede Mærke læse Fuglene i Bimplerne, det staaer paa Kapitainens Papirer, det er syet med rød Traad paa Matrosernes hvide Buxer, det er malet med forte Streger paa her Kaffesæk i Lasten. Fjerde Vers: Hundrede Penne have spruttet i alle mulige Sprog i Hænderne paa hundrede Bogholdere med stive, hvide Halsbind og Regnepander; men saa staaer Kaffen ogsaa i Kjøbmandens Butik. Altid er der Liv, Handel og Munterhed i denne Butik; Drengen er saa flodset og kan synke Rosiner, udenat noget Menneske kan see det udenpaa ham, Svenden lader Bønnerne rasle paa et halvt Arf Papir og ligner dem ved Elfenbeensfugler. Femte Vers: Bønnerne rumle ud i Verden; de rumle i Livreetjenerens aftegraae Frakkelomme under to store, blanke Sølvknapper, i hvilke en Løve lugter til en Rose, de rumle i Pigens Kurv mod en Gulerod, en Kalveskank og en Bog fra Leiebibliotheket, de rumle i Bondemandens ene Lomme, medens de grønne Cichoriepaffer stikke op af den anden, og han selv med Biben i Munden travet hen ad Vandveien og seer paa Kornet til begge Sider. Sjette Vers: Kjelderkonen brænder Bønner i det mørke Kjøkken dybt nede under Porten; det seer hezeagtigt ud! Røgen bølger, lifligt dustende, frem, Skraldemanden suuser den op, medens han svinger sin

Skralde i Borten. Røgen gaaer tilveirs langs opad Hullet; i Stuevinduet puster Værtens gnavne, røde Hvalfisteansigt to tilfredse Dampsoiler ud fra Rridtpibens lakkede Spids, og Studenten aabner sit Kvistvindue, lægger Slobroksarmet i Vindueskarmen — men saaledes, at Gjenboens Frøener ikke kunne see Hullet — og indaander med Fryd de nærende, hjemlige, fryddrede Skyer. Tagkatten paa Skorsteenskanten lukker Ninene i Beruselse, og høit oppe i Luften kjøre Duerne rundt i den herlige Røg. Syvende Vers: Bedstemoder er ganske blind; men naar hendes gamle Gighænder med de store, graae Muffediser faae fat paa Kaffemøllen, da kommer der Liv i Bedstemoder, da flytte Børnebørnene Skamlerne hen om hendes Sirtses Kjole og høre Historien om Nebflagerdrengen, der havde faaet gode Armkræfter af at dreie Hjulet og derfor blev hentet op paa Slottet for at male Kaffebønner i hele fjorten Dage til Prindsessens Bryllup, og kom hjem til sin Moders Hytte, iført Overkoffens gamle Frakke, med en Skinke bunden paa Ryggen og med en Krandsfagering med Brytsukker omkring sin graae Hat. Sttende Vers synger Kaffemaskinen om Alt, hvad den seer i sine blanke Sider: Den guldglimdende Kaffekande med en Prop i Svalget, Fyrfadet, der seer ud som en Fabrikbygning, hvor Ilden gløder bag de mange Vinduer, Kopperne, der staae der med tomme Møder ligesom smaa Soldater, der ere opstillede for at faae Kommissbrød, den lille, buttede Flødekande, der bringer mere Nytt end Avisen, naar den om Morgenen kommer fra Mellemmadamen, Sølsukkerstaaen, Oldefa'ers Fa'ers Brudegave til Oldemo'er, og Tallerkenen med Kaffebrødene, som Bagersvend den ridsede et Par Bogstaver i, da han i Nattens Stilhed stod ene i Bageriet, men flettede dem ud igjen, inden

han med et Suk skjød Brødene ind i Dønen. Niende og sidste Vers begynder med: „Kaffen er færdig!“ med „D!“ og „Ah!“ og kan ikke siges i Prosa. Saaledes kunde der digtes en lang Sang om, hvad Naturhistorien og den øvrige Videnskab lærer os om Kaffeboernerne, Kjæreste-frugterne, der sidde to og to sammen i det mørkerøde, lille Hjertebær.

Førend vi vende os fra Videnskaben, er der en Indvending at imødegaae. Videnskaben er i sin Dom over Kaffen nyligt*) kommen til følgende Resultat: „Kaffen virker oplivende paa Nervesystemet og beforder Fordøjelsen, men kan ogsaa foraarsage Hjertebanken og andre nervøse Tilfælde.“ Hvor let er vor Seir ikke her! Hvor latterligt at see den blege, blaabrillede, tyndhaarede Lærde sætte denne Bremse paa Kaffens Rygte, og — Bremsen flyver tilbage og sætter sig paa hans egen chemiskmedicinske Næse! Kaffen forvolder Hjertebanken — ja, men det er Henrykkelsens Hjertebanken! Denne Indvending kan altsaa med lige saa stor (eller lige saa ringe) Troie reises mod de stolteste, bedste, lykkeligste Dieblikke i Menneskets Liv: Da Du blev Kammerraad, Svend, Lieutenant, Student, R. af D. eller iført Trøie og Buxer, bankede det da ikke derinde? Da Du reddede Amagerkonens brølende, hjulbenede Ole fra at blive ført over af en Kulkudst, fik Du da ikke dygtig Hjertebanken? Og da „Hun“ gav Dig det rentebærende Sa, og Du begyndte at sige „Min egen —“ istedetfor „Frøken —“, følte Du da ikke disse „andre nervøse Tilfælde“?

Naar en Mand paa Sølvbjergene i Mexiko pludse-

---

*) Nordisk Konversationslexicon (Kjøbenhavn 1861), Bind 4, Side 4, Spalten: Kaffeshyre — Kaffraria.

lig dumper gennem et Hul med Spade, Straahat, Man-
fingsbuxer, en Kulle Skraa, to Dolke og det Hele, og
ganske uventet kommer til at staae i en Hule, der er saa
beslaaet med Sølv overalt, som en Kasserolle indvendigt
er fortinnet, da kan han ikke strax rive Bæggene ned og
bringe hele Herligheden ud til de forbausede Kammerater;
nei, han maa nøies med at snappe lidt Klumper og styrte
ud. Ganske paa samme Maade gaaer det den, der for-
søger sig paa Kaffens Æsthetik, han kommer kun løbende
med to Haandfulde Smaabilleder fra Kaffens rige Schacht
og siger som Manden i Mexiko: „Dette er blot Smaa-
flatter mod, hvad der er!“ — Dog, lader os alligevel
— til Kaffens Belysning — komme med en Deel Smaa-
billeder, lader os løfte vor lille, æsthetiske Kaffekande og
skænke ud, hvad vi have, og trøste os med, at Gildet kan
atter og atter gjøres om igjen, der er mange andre Kan-
der, hver paa mange Kopper! —

Der maa være Orden i Alt, naturligst bliver det
da at gaae frem efter det store Verdensuhr, Solen; alt-
saa: Morgentaffen først! — Naar Spurven aabner sine
smaa, sorte Dine og hopper ud og sidder paa Tagryggen
og piller Sønnen af sine Binger, da er Alt stille i Byen;
men den har ikke ret længe hoppet Morgentuur paa Tag-
renden og hørt de indelukkede Haners Signaler dybt un-
der sig, før den dreier de nysgjerrige Steenfulsøine op
mod Skorstenen, op af hvilken en lystig Røg kommer
futtende, men, ligesom skammende sig over at bryde den
almindelige Ro, strax forvandler sig til rolige Skyer, der
langsomt brede sig og gaae tilveirs i den stille Luft. Da
ere Menneskene paa Færde, da har Mutters Nattrøiearm
strøget en Svovlstik, og Vandet koges — til Kaffe! Ja,
de første Røgskyer, Husene sende som en Morgenhilsen op

mod den Himmel, der breder sig over dem, er Kaffejædelens; thi Haandværkerens Familie er først paa Benene, og den har ikke flaaet sig fra Morgenkaffen til Morgen-theen. Morgenkaffens store Betydning ligger i, at den er for Alle og virker fortrinsviis livsvækkende; dens Attributer ere Kaffebrødet eller Tostillingsfranskbrødet. Den er for Alle; thi den nydes af hele Huset, af Herren, der i Slobrok og Tøfler nyder sin egen, store Kop paa sin egen Plads ved sit eget, runde Bord, og af Koffepigen, der nyder den, medens hun læner sig mod Kjøkkenbordet og løfter Skaalen med sine sorte Skopudserfingre, af gamle Bedstemoder, der har Bakken med sin Livdrif paa Dynen og spørger, hvordan Veiret er, da hendes Gardiner endnu ere nedrullede, og af den alleryngste Dreng, der begraver Næse og Kinder i Koppen, medens Dinene skele hen til Rekliebunken i Vindueskarmen. Og Morgenkaffen var dernæst livsvækkende, mere end al anden Kaffe; man bliver ved den vaagen og dngtiggjort til hele Dagen og fatter mange gode Forfætter. Vi behøve ikke at tye til det stærkeste Exempel, som Manden med Hovedpinen fra igaar Aftes afgiver; nei, see til Haandværkeren, han har allerede maattet arbejde saa smaat, lige fra han kom ud af Sengen, men see, hvordan han finder Brillerne op paa Banden og kommer i Humeur ved den velbekjendte Banken paa Værksteddøren, og see ham saa igjen komme til sit Arbeide, naar han har faaet sin Kaffe og læst de korteste Artikler i Avisen! See til Skildvagten, der bliver løst af i Morgentaagen og stampende løber til Markentenderens Skuur med Dugdraaber paa Kaffjettungen og en rød, nattekold Næse, med et Smil og en livlig Gniden i Hænderne og et Blik fra Døren til den snurrende Kjedel i Skurets Baggrund! See til Skipperen, der gaaer op og

ned ad Skudens Dæk i den bitterkolde Efteraarsmorgen og seer saa tvær ud som en af de Flyndere, der tørres paa hans Mast, og kiger efter Maagerne og brummer ned til Drengen i Rahyten! Og see saa igjen hans glimrende Ansigt, naar Koppen damper paa Dækket ved Siden af ham, og han rører i den med sin Lommekniv og stubber Sukkerposen hen til Drengen! Og see en tidlig Morgen ved Stranden i Fiskerens lille, hjemmegjorte Huus, hvor Støvlerne hænge til Tørring paa Skorstenen, og Torskene spralle i Kurven, medens Fiskermanden ved Raffen lives op efter Natten paa Havet, og Fiskerkonen samler Kræfter af sin Kop til at gaae til Byen med den tunge Kurv. paa sin gamle Kng! — Og huster Du ikke, hvor festligt Kaffebordet var derhjemme Julemorgen, naar den store Julefage paa Moders største Fad stod paa den rene Dug, medens Julefolen og Julefneen sloge sig sammen om at lyse op i Stuen, og Du hørte Kirkeklokkerne begynde at ringe? —

Formiddagskaffen — adskiller sig fra Morgenkaffen ved væsentligt at tilhøre Kvinden, ikke saa meget Manden, aldeles ikke Barnet; dens Attribut er Frokostbordet og kan derfor ikke nøiere bestemmes. Barnet faaer kun et Surrogat, enten ved, efter en lille Fægtning og med stadig Udsigt til „En i Naffen“, at poste i Blikbægeret af den lille Skolepost under den gamle Lind paa den støvede Regeplads, eller ved at stille sig i Række for om muligt — uden at spille — at faae en Draabe af et af de to Glas Vand, som Institutbestyrerindens Pige stubber ind paa en Basse i det Dieblik, Klokkeren slaaer, som om hun ved et Maskineri var sat i Forbindelse med Uhret. Manden faaer nok sin Formiddagskaffe, og det er ubestrideligt et lyst og opmuntrende Dieblik, naar samtlige Kontorfolk

lægge Kontorforretningerne fra sig og, lænede tilbage i Kontorstolene, tomme Kontorkopperne og holde politiske Taler; men Tiden er knap, altfor snart maa Manden igjen til sit Arbeide, og ofte kan han for Travlhed neppe ændse Kaffekoppen paa sin Pult. — Nu ville vi da see Formiddagskaffens rette Nydelse! Naar Husets Damer have givet Urtepotterne Vand, støvet lidt af her og der, ordnet Moderne, kiget efter Postbudet og „klædt sig paa“, og nu komme ind med Snylstenen i Haanden i en eller anden deilig Dragt, da staaer Kaffen paa Bordet. Leiligheden er saa gunstig som muligt; de smaa Krukker, som ogsaa have Dren, ere i Skole, og den store Krukke, om hvis Drens Godhed der aldrig har været Tvivl, Koffepigen, har skyndsomst faaet sin Kasse og er jaget bort med saamange Grinder, at hun, selv om hun ikke var født og fæstet med Konversationsgaver, umuligt kan ventes hjem for det Første; Avisen, hvis Feuilleton skal roses, er tilstede, og Mændene, der skulle hampes igjennem, ere borte! Selv om det ringer, vil det kun være en af deres eget Kjon, som vi! høre, at det er „nydeligt“ af hende, at „lægge“ Visiten saa tidligt, at hun kan komme til Kasse, hvortil hun vil være saa besteden at svare, at de ogsaa kunne troe, det var svært nok at slippe hjemmefra for den Opvartning, „mine Mandfolk“ forlange, ret som om hun havde staaet ude paa Trappen og luttet til, hvad de just sad og talte om. „Ja, kom nu og tag Hat og Shawl af!“ sige de. „Ja, men saa maa de ogsaa Alle drikke en Kop endnu for Selskabs Skyld!“ siger hun, og de smaa forgyldte Kopper fyldes igjen, og de tømmes og skydes op paa Bordet, og Kaffekanden bliver koldere og koldere, og Fluerne faae næsten slikket Blødekanden heelt reen, før Stolene skubbes fra Kaffebordet. Vel ledes Formiddags-

kaffens ædle Kræfter ikke altid i saa skjæv en Retning; man dog kan man henlægge den becygtede Kaffesladder til Formiddagskaffen, Kvindens Kaffe.

Eftermiddagskaffen — er væsenligst Mandens; dens Attribut er Tobak. Manden sætter stor Pris paa Hyggelighed, og hyggelig; det er Eftermiddagskaffen! — Lidt medtaget vender Husets Forsørger hjem til sit Middagsbord efter den lange Forretningsformiddag; han oplives i Familiestjødet i sin Spisestue, men kommer sig dog først rigtigt, naar han efter Bordet sidder i Ro og Mag med sin Ven, den lange Pipe, og hans „lille Kone“ kommer med Kaffekoppen og sætter sig hos ham; da føler han Hjemmets Hygge, om han endogsaa har en lille Fyr med en Lektiebog ved sin Side. Hvilken stille, fortrolig, i Sandhed ædel Kaffesladder føre de da ikke! Var for Var føre de den, og om mange Aar ere de to gamle, eenlige Folk, der ikke holde nogen gjøende Hund, men en aldrig mi-auende Kat; da gaae de om Søndagen efter Kirken en langsom Tuur i Solskinnet, og naar de ere komne hjem og have spist deres Kjødssuppe, da have de den blanke Kaffekande paa det ormstutne Bord, da sidde de i deres gamle Stole, og han tænder den tunge Meersfummer og læser Sønnens Brev høit, og hun strikker en varm Sof til ham. — En særegen fressende Betydning faaer Eftermiddagskaffen for Manden ved Middagsgildet. Der sidder han og vipper paa sin Stols Bagbeen og leger med Spisefedlen, der trods sin Længde dog er en tro Forteg- nelse over, hvad han for Diebliffet indeholder, medens hans varme, røde Hoved leder efter de mest stormende Udtryk for nogle Ideer, for hvilke han med koldt Hoved ikke vil saa meget som slaae en Flue ihjel — da kommer Kaffen, han tømmer raast sin Kop, og see — Tankens

frembrusende, stummende Dampskib stopper og „bakker“, og han holder ikke Talen!

Endnu staaer tilbage — Natkassen: Naar Du har hængt dit Uhr paa Bæggen og rullet Gardinet ned for de sorte Ruder, hvor de store Sneefnok sætte sig som Fugle, der hvile, og Du ligger luunt som en Kjerne i en Nød og hører det tude og hyle udenfor, og glæder Dig over, at Du hverken er Natvægter eller Sømand eller en stakkels Tjenestedreng, der er sendt ud for at finde en bortløben Hund, da staaer der En med et gammelt, tyndt Shaml over Hovedet i den dybe Snee udenfor din Port, og den ublide Snee viser sig endnu ublidere ved at dampe Klofens Rind, saa hun kan kime længe, før hun høres af de luttende Vaskerpiger. Det er den stakkels Vaskerkone, der havde samme drøie Tuur ogsaa forrige Nat. Saa staaer hun da lidt efter paa Vasketjelderens vaade Gulv i den mattende Damp og skrubber og gnider og vrider; træt var hun i Forveien, trættere gjorde Veiret hende, og hvordan skulde hun nu holde ud, hvis ikke — o, der er den rnygende Kaffestaal og de velsmurte Hovedetvebakker!

O, Du velsignede Natkasse! Vaskerkonen velsigner Dig i den sildige Nattetime paa sin omvendte Balle; Du fylder hende med en stolt og opreisende Tanke, idet hun leer af fuld Hals og siger: „Nu ligger denne extrafine Geheimeraad og hans Silkefrue og de ongen Rapse deroppe paa fæste Sal og snuer og faaer hverken Vaadt eller Tørt, men her sidder vi og styrter Kasse i vos! Det er i Grunden ikke saa tøffet en Bestilling, man har!“ — Sagnet fortæller, at Kong Valdemar i et begejstret Dieblif slog paa sin sølvbeslaede Bøsse og vilde lade Vorherre beholde Himmerige, naar han blot maatte blive ved at jage ved Gurre; monstro ikke ogsaa en sølle, lille

Baskerkone i en begejstret Kafferuus kunde lade sig forlynde med, at hun vilde give Himmerige for en Kop, som hun blot behøvede at svinge i Luften for at see den fuld af varm Kaffe, og en Kjølelomme, hvori hun altid kunde finde en Klump bruunt Kandis?

Min kaffedrikkende, tænksomme Læser, huft Dig om, og Du vil selv finde Masser af lyse, smukke Kaffescener! Du er som Manden, der sidder i sin Stue, omgiven af herlige Statuer, medens der kommer en Viremand udenfor dit Vindue og dreier Virens Haandtag og foreviser nogle fattige Virekaffedukker af Træ! —

Endnu blot dette: Studenten har haft et politisk Bæddemaal med tre talentfulde Kusiner, hvilket disse have tabt, saa de maae gjøre Kaffegildet, hvortil Tante laaner dem en fin Dug og den pletterede Brødbakke; til Gjengjæld fordrer da den talentfuldeste af Kusinerne en Tale. Den unge Mand reiser sig og siger: „Ja, en Tale for Madam Bruun! Hun er altid en Tale værd, omend ikke alle Taler ere hende værdige! Madam Bruun, Dig ville vi prise, og vi ville ikke betænke os paa at sige til Enhver: „Elst Madam Bruun!“ Ja, elst kun ganske roligt Madam Bruun, og Du vil vækkes og ildnes til Stordaad; thi hun er ikke som Ollets døjsige Aand, der trykker os en søvrig Bomuldsnathue ned over Dine og Dren! Ja, elst kun ganske roligt Madam Bruun, og Du vil aldrig fortrynde det; thi hun er ikke som Vinens letfærdige Nymfe, der er ustadig og fuld af Løgn og derfor bedst at vogte sig for! Ja, elst kun ganske, ganske roligt Madam Bruun; hende kan Du stole paa! Vi kjende Dig, Madam Bruun! Du er den muntre, jævne, borgerlige Kone i den bramfrie, kaffebrune Kjøle, med de tagsteensrøde Kinder, de spillende Dine, den høie, sukker-

hvide Krusekappe og det flødestindsgule, forlorne Forhaar!
 Du er den livlige, lidt forladne Kone, med den lystige,
 venlige, oplivende, opmuntrende Snakken fra Morgen til
 Aften, Madamen, der altid kommer med godt Humør i
 Bosen, en Skat, der er værdifuldere end Guldklumper og
 alenlange Diamanter! Du er velkommen altid og over-
 alt, paa den glade Dag, naar Arbeidet gaaer let, og naar
 Arbeidet er saa svært, at vi maae tage Matten til Hjælp,
 hjemme i vor egen, lille Stue og ude under de grønne
 Træer, der, hvor Rokken staaer i Silkestrømper og skjen-
 ker af Sølvkaffekanden med Røvtuden, og der, hvor Fat-
 tigo'er skjenker for Kassefa'er af den bulede Kaffekande,
 hun fandt paa Gaden sidste Flyttedag! — Mine Frøfe-
 ner! Tak for Kaffe; thi det er Noget at takke for!”

Hymen fortæller.

Jeg er ikke nær saa bekjendt som min gode Ven, han med Vingerne og Skydevaabenet, og jeg staaer ikke som Porcellænsfigur paa nær saa mange Kommoder som min gode Ven — om jeg maatte sige: Handelsven, da vilde jeg hermed betegne, at vi to unge Mænd have gjort mangen Forretning sammen; og det er netop det, det kommer an paa! Begge maae vi være med, „Amor & Komp.“ maae vi have; og jeg er „Komp.“, jeg er Hymen, Bryllupsguden.

Vi maae føre Forretningen sammen. Fører han Forretningen alene, da bliver det kun til et hemmeligt Brev een Gang hvert Kvartal, naar den betroede Skorstensfeier kommer, og til at hviske: „Din for evigt aligevel!“ istedetfor „Velbekomme“, naar man mødes een Gang om Aaret ved et Middagsfæst paa en fælles, gammel Venindes Fødselsdag, og til et Fotografi under Papiret paa Bunden af Snæsten og til en gammel Pebersvend, der bliver saa mærkværdig glad, naar de Unge i

Familien komme op og præsentere Kjæresten, at han maa tørre Dienfrogene i eetvæk. Det er sørgeligt; men alligevel er og bliver der noget Smukt deri, selv naar min Ven fører Forretningen ene; værre er det, naar jeg maa føre den uden ham. Da kan Kirkebetjenten gjerne faae et Honorar, der er stort nok til en ny Winterfrakke, og en heel Stiftelse gamle Tomfruer kunne gjerne sende Bud efter Stiftelsens Læge næste Dag som en Følge af den varme Flæstesteg, der skjenkes af Brudens rige Fader; men det Hele er en Løgn — en Løgn som Skaaltalen ved Gildet, med Tilbehør af rørte Gjæsters Taarer, og som de smilende, røde Sukkerrosen paa Krandsfagen! Men faae vi Lov til at føre Forretningen sammen, da tage vi to hinanden under Armen og flyve om Lysekronen i Brudlupssalen, medens hans skinnende Dine faae min Fakkeltil at futte, og jeg holder Fakkelen op over de røde og blaae Farver i Amors Binger, og da, mener jeg, er det lystigt! —

Mine Damer og Herrer, De sidde her samlede i en lille Søndagsfreds og bede mig fortælle Lidt af, hvad jeg veed. Nu ja, det er kun Smaating imod, hvad Amor kan fortælle; men hans Historier høre De jo ellers altid; altsaa — til Afvevling! Jeg tillader mig da at sætte mig ned her midt iblandt Dem; min myrtheomvundne Fakkelt sætter jeg omvendt i Spyttbakken — man bør være forsigtig med Ild og Lys mellem vor Tids Damekjoler. Blot jeg ogsaa kunde lægge min Lænke fra mig! Men nei, den maa jeg bære, saa tung den ogsaa er. Kjender De Historien om Hymens Lænke?

Min Ven Amor sad en Foraarsdag i Græsset og viste Sommerfuglene, hvor Violerne stod, og tænkte —

naturaligviis paa Kjærlighed! Tænkte paa, hvor skøn, hvor stærk den er, stærkere end det glødende Had, stærkere end Døden; thi den hører ikke op, fordi Hjertets, dens forhenværende Logis, falder sammen, men varer ved uden Ophør. I Græsset laa Snogen og sov. Den lægger sig altid i en Ring, naar den skal sove eller tænke; og den Figur slog Amor — han kunde ikke opdage Snogens Hale. „Jeg har det!“ udbrod Amor; „Ringens Figur vælger jeg; Ringen har ikke Ophør, Ringen skulle alle mine Venner bære som Tegnet paa Kjærlighedens Evighed! Og den skal være gølden, som Kjærligheden er gølden!“ — Men hvor har Fanden ikke at bestille? Han sad just et Par Skridt derfra paa en Milepæl og skiftede Strømper, da han havde gaaet langt, hvad han aldrig har Noget imod, naar det gjelder en rigtig udspesuleret Streg; tæt ved sad en stakkels Krage paa en Green og blødte, da Fanden havde revet dens ene Vinge af, for at pudse sine Støvletter med den. Han spidsede Dren, rykkede i Bukkeskjaget og lo: „Ho ho, lille Amor! Deiligt, min Dreng, ganske nydeligt udtænkt! Men jeg fører din Opfindelse et lille Skridt videre; jeg føier Ring til Ring!“ — Ja, Fanden har skabt Lænken, Hymens tunge Lænke! Jeg Stakkelt maa slæbe om med den. Hver Gang jeg maa føre Forretningen uden min Ven, bliver Ringen et Led til i min Lænke, og Ringen er af Guld, Lænken er af Guld, altsaa meget tung. — Mine Damer og Herrer, jeg beder Dem indstændigt: først til Amor, saa til mig! Kom ikke til mig, udenat Amor først har sat sit Navn under Egtetsdokumentet!

Jeg seer naturaligviis Meget; jeg kommer vidt omkring. Jeg seer Laplænderen kjøre sin Brud hjem over

Sneen; Hundene foran Slæden ere Brudepigerne, og Sis er der nok af ved hans Bryllup. Jeg hører Klokkerne ringe i Enden af Chineseferens Bidst, naar han hopper om paa Snabelstoene og bringer sin Brud med det opstrøgede Haar den første Kop Thee i det nye Porcellæns-huus, hvor der endnu ikke er en eneste Klynke i Bæggen. Jeg seer Biibonden bringe den største Kasse til Klosteret som Tak til Madonna for sit Bryllup. Jeg seer Fotografen rende op fra Karethen og smøge den nye Kjoles Ermer op og gjøre sin Kasse parat og bede sin Brud sidde for sig i Dragten. Jeg seer Fiskeren stikke sin gamle Kjæreste, Grisen, den Dag, han skal komme roende med nyt Selskab til Hytten og indvie sit nye Garn, hvori han mener, det maa være en Fornøielse at fanges. Jeg seer saa meget Muntert, det ene mellem det andet; men seer jeg En med usædvanligt deilige Dine eller med usædvanligt deilige Benge faae Ringen paa, da siger jeg veemodigt ved mig selv: „Pas paa, den Ring kommer nok i min Vænfte!“ — Og seer jeg Ringen falde reent igjennem ved Siden af en stor Ring med et stort Baaben i Agaten, da bliver jeg gruelig angst. Men jeg kan heldigviis ogsaa blive narret; de fineste hvide Handsker med Sølvsting kunne ogsaa holde inderligt fast paa hinanden! Og dog — angst bliver jeg altid, naar Bryllupet er rigtig fiint, og jeg har oftere staaet og grædt bag Silkegardiner end bag Bomuldsgardiner; jeg faaer først Ro, naar jeg træffer Amor i Brudfølget.

Men idag er jeg i godt Humør; Kompagniet har haft flere Ferrætninger sammen. Først var jeg paa en lille, øde D; Præsten kom med sin Brud og førte hende

over under Ebben. Jeg saae ham henrykt løfte hende af Bognen udenfor deres lille Hjem og hørte ham sige: „Biberne ere vore Høns og Maagerne vore Duer, og der gaaer vort magre Faar og spiser Strandgræs; kan Du glemme din Faders store Gaard? — Tak, tak! — Savist! Du har sagt mig det før! — Kom saa ind gennem den lave Dør, og Gud bevare din Indgang og Udgang!”

Det var et simpelt Bryllup; jeg har idag været ved et endnu simplere. Amor fortalte mig om Brudgommen. Han er — ja, Forretningsmand i Kjøbenhavn og forgudet af sine Kolleger for sit Humørs Skyld; at have en Favn med ham eller bære en Komme med ham er ligesaa opmuntrende som at tage i Skoven, da han aldrig gaaer ud om Morgenens uden at tage et Humør med, som er overmaade smitsomt. Omsider smittede Humøret en ferm, lille Koffepige, som han saae komme ud fra og gaae ind i det Hus, foran hvilket han havde sit Forretningskontor, hvor han modtog Bestillinger, lænet til Engten. Han havde længe ønsket at kunne lægge den Hengivenhed, han følte, for Dagen; da sprang en levende Hal en heldig Dag fra Koffepigens Kuro ned i Kende stenen. Det var ingen let Sag at fange Halen igjen dernede i dens Element; men han fik den dog, og fra den Dag af nikkede den lille, flotte Kappe til ham, naar han hilsende den med et eller andet Udbrud af sit Humør. Til sidst kom Flyttedagen, han fik Forretning for hendes Herstab, og efter en henrivende Dag blev han om Aftenen ene med hende i den tomme Reilighed. Paa sin lystige Maade fortalte han hende da, at han var et Hittebarn, men vidste ikke, om det overhovedet var godt, at han var bleven hittet; at han

ingen Familie havde havt til at hjælpe sig til et bedre Embede, men at han dog var saa bekendt en Mand, at hele Byen vidste, hvad han spiste til Middag, eftersom han gik paa Dampkjøkkenet. Derefter gik hans Tale over til en Hviſten, som Ingen hørte; men omsider afbrødes Stilheden ved, at hun hørte op at hviſte til ham og høit ſagde, at hun kunde vaske for Folk, hvortil han bemærkede, at det kunde Enhver ſee, ſom vilde have den Uleilighed at kaſte et Blik paa hendes nydelige Kapper. Idag var jeg hos dem, og har Bruden nogensinde vaſket Noget med Nytt, ſaa var det det Stykke Tøi, der baade blev til Gardiner og Brudens Slør og Brudgommens hvide Hals-tørklæde. Men lad dem kun begynde ſmaat, ſaa ſmaat, at man knap kan ſee det; hans Humør, der nu er uſtyrligt, og hendes anbefalende hvide Kapper ville nok hjælpe deres forenede Beſtræbelſer frem, eftersom Amor var med ved Brylluppet.

Det var et muntert Bryllup; men jeg har dog idag været til et endnu muntretere, eftersom Brudgommen, var en folbrændt Styrmand, ſom ikke havde ſeet ſin Kjæreste i otte Aar, der havde været længere end ſexten almindelige, og midt under Vielfen paa engang knusſede ſin Brud, ſaa det gjenlød langt hen i Kirken, og Overgraveren af Forførdelse tabte ſit Nøglenippe.

Med ſand Glæde har jeg endelig været hos Hr. og Fru Jensen. Hr. Jensen ſad paa Kontoret; han havde ſiddet der ſaa længe og ſaa ærligt og flittigt, at den forſeglede Pakke, ſom den Førſte i Maaneden blev lagt paa hans Bult, efterhaanden var voxet til en ganſke behagelig Tykkelse og Tyngde. Men der ſad ingen Ring paa hans Finger, og da Maanen paa hans Næſe allerede var i andet Kvarteer, anſaaes han i Almindelighed for fra Beber-

dreng lovformeligt at være avanceret til Bebersvend, hvorfor Mødre søgte at forsøde hans Beber ved at udnævne ham til Fadder for deres Smaa, og for deres Stores Vedkommende til fortrolig Raadgiver, idet de uforbeholdent meddeelte den taalmodige Mand, hvem de havde tænkt paa til deres rare Kristian eller til deres søde Rikke. Det var derfor en ligefrem Fornærmelse at overraske dem saaledes for et Fjerdingaar siden med et saadant Bisitkort; for, havde de „blot kunnet tænke“, at han . . . saa var han da rigtignok en Mand med paalidelige Indtægter og et „elskeligt Menneske“, som de aldrig vilde have „forbigaaet“. Men, mine Damer og Herrer! havde De seet den Forbigaaede komme hjem fra Landet og gaae op og ned ad sit Gulv og kassere sin gamle Reilighed og det eller det altfor gamle og medtagne Møbel, havde De seet ham gjøre Pauser paa Kontoret for at undersøge, om der var Støv paa Ringen, havde de seet ham hale Postbudet ind i sin Stue, snappe det første Brev, stirre paa den fine Udskrift, medens Postbudet til sin Overraskelse fik Frokost, og derpaa pusse en Cigar ind i Postbudets Mund, svie hans Næse med Svovlstikken i den rystende Haand og skyndsomt faae ham paa Døren for at komme til at aabne Brevet i Genrum, — havde De seet hans Ansigt idag, da de vare komne hjem fra Brylluppet imorges tidligt derude paa Landet, og da hans lille, krøllede Kone begyndte sit Huusregimente med at rulle Gardinet ned for den nysgjerrige Sol og efter de utallige andre Overraskelser gjensaae en Egn fra Hjemmet paa Kullegardinet og snurrede sig om mod ham og sendte ham en Latter og et Par vaade Diefast — havde De seet de to lykkelige Mennesker, troer jeg ikke, De vilde have anseet ham for „forbigaaet“. —

Jeg kunde længe blive ved at fortælle, hvis De og

jeg havde Tid, hvad ingen af os har. Det er den smukkeste Tid af Aaret, De maa ud og nyde Søndagsveiret i Haven; Guldrégn og Siren blomstre, Svalerne jage Myggene bort, skynd Dem derud! Og jeg maa bort; der er Mange, som vente mig rundtomkring! Desuden har jeg jo sagt Dem det Vigtigste, det, det kommer an paa: Lad mig ikke føre Forretningen alene! — Og nu farvel! — Na, jeg seer, min Fakkell er gaaet ud! Tør jeg bede om en Svovlstik til min Fakkell!

En Krisis.

Maa jeg fortælle det? Svar mig, Du, som forstaaer den ædle Kunst at gjøre en Mand saa lykkelig som Hanen oppe paa Kirkespiret i den klare Morgenluft! — Du mener: „Det behøves ikke!“ Jo, det behøves — til Advarsel for alle Rigesindede. Disse Linier til Advarsel for alle Rigesindede!

Min egen Fader har jeg aldrig kjendt. En Aften for nogle og tredive Aar siden, da min lille Bugge gnyngede i Takt efter Moders Sang, gnyngede hans Skib efter Stormens vilde Hyl, og næste Morgen behøvede Moder ikke, hvis hun havde vidst det, længere at dele sine Tanker mellem Skonnerten og Buggen. Men jeg ærer som Fader en tnf Skovrider, der, ihvorvel han holder meget af at lee ad Alting, saa han bliver ildrød i Hovedet, dog synes strax at have forstaaet, hvad hans kjæreste Broder kunde have ønsket at sige ham hiin Aften, da Skibet sank; ialtfald reiste han øieblikkelig ind til den unge Enke og trøstede hende med et Løfte ved min Bugge, hvilket han ingeninde glemte, selv ikke under Sorgen, da Vorherre byttede hans Kone med en lille

Datter, men han har indtil denne Time holdt det femdobbelst.

Intet Under, at Onkel Rasmus altid kan være glad og fornøiet; han troer kun Godt om Alle, og han selv — ja, skjøndt han gaaer med Hund og Gevær, har han aldrig gjort en Kat Fortræd — med Undtagelse dog af een elendig Kat, som han traf i stærk Taage og skjød midt over. Da han imidlertid havde antaget den for en stor Hare og tog dens fattige Eierinde hjem med og gav hende det Første, han fik fat paa, hvilket var en fed Kalkun, saa kan han roligt fortælle den Historie og hvergang see sig saa rød i Toppen, som om han havde staaet paa Hovedet. Kun een Indvending har jeg hørt mod Onkel Rasmus; Somme have bemærket, at han ikke har opfundet Krudtet. Dem, som have Hjerter til at gjøre denne Bemærkning, være det sagt, at han ialtfald forstaaer at benytte denne Andres Opfindelse saa godt, at han er en af de flinkeste Skytter blandt danske Skovridere, og da han kun sjeldent og ugjerne færdes udenfor sine luse Bøgeskove, anseer jeg Sagen dermed for endt.

Skovriderboligen i den lune Skovdal var Duehøgens Skræk, men min Frønd; paa Græsplænen derude lærte jeg at gaae, der havde jeg min bedste Legeplads, mit Hospital efter Righosten og mit fortryllede Ferieslot gjennem mange Aar. Og det lille, røde Sted var paa en Maade Moders Herregaard; thi Træerne derude kastede Æbler og Valnødder ned til os, der var lagt Skat paa Ribsbuskene til Fordeel for os, vore Æg bleve der rugede ud til Kyllinger, og Mortensgaasen og Fødselsdagsænderne kom aarligt flyvende derfra. Moder og jeg boede i Kjøbstaden, fire Miil fra Skoven, og de fire Miil have Karjerne og de Brune derudefra mangfoldige

Gange befordret os; saasnart blot Skoleloven tillod det, eller tillod, at man omgik den, kjørte vi ud til Onkel Rasmus, Tante Martine og lille Andrea.

Tante Martine indtraadte som Huusbestyrerinde, da hendes Broder blev Enkemand; dengang var jeg kun to Aar, jeg kan derfor ikke erindre Huset i Skoven uden hende og hendes Guldlorgnet og lange Krøller. Fra Lille af havde jeg noget imod Tante Martine. Den første Grund hertil laa vistnok i min stærke Kjærlighed til Moder; thi denne Følelse gjorde allerede Purken saa klartseende, at han opdagede, at Tante Martine af og til skjendte paa Moder, naar de spadserede sammen i Haven, skjøndt hun altid tang, naar vedkommende unge Mand brølede styrtede til og greb fat i sin Moders Kjole, eftersom Talen, som jeg senere erfarede, dreiede sig om, at Enken forkjælede det Eneste, hun eiede i Verden. Forholdet forværredes, da Tante Martine efter min Moders Død begyndte en forstandig Kontraopdragelse; kom jeg hinkende fra Gynge, eller vendte jeg tilbage fra Stikkelsbarbustene med blødende Arme, blev jeg ihnet af Guldlorgnetten og erklæret for fuldkommen sund; rev jeg en Green af i Havens mørkeste Gang, eller kastede jeg med Steen langt ude i Marken, havde denne vidunderlige Lorgnet altid seet det. Jeg forstod ikke at vurdere hendes Interesse for mig bedre end, at jeg betroede Rusine Andrea, at Tante Martine var „næsviis“. Og, naar nu Legen var allerbedst i Gang mellem lille Andrea og mig, opdagede Guldlorgnetten os fra Havestuedøren og kaldte min Kammerat ind til Bøgerne eller det kjedelige Klaveer; da ønskede jeg hende, som tog det Bedste fra mig, at hun var gift med Niels Dreier, som pryglede sin Kone.

Det Bedste derude — ja, det var lille Andrea. Det forstod jeg allerede dengang, naar jeg efter en Instig Tagfat saae den lille Pige med blussende Kinder og Hatten skudt tilbage mellem Krøllerne i Natten drikke af Tinbægeret ved Posten, medens de store Dine skjelmstittede opover Bægeret, som skjulte den leende Mund og den fine, lille Næse; det forstod jeg, da hun sad fortklædt i Gnngen og meente, det ikke var „værd“ at gånge, men bøiede sig tilbage, tog Niaarsridderen om Halsen og sagde: „Stakkels Poul, nu har Du ingen Moer. See, Faer er nu Faer, og Tante Martine kan Du ikke lide — saa skal jeg nok være Din Moer!“ Men hin unge Skjønhed har ogsaa mit første, anstrengende Brev og min første Dands og min stille Tak, saa ofte jeg tænker paa den Lykke, at springe glad om uden Gnist af Bekymring i en skovhegnet, blomstrende Have. Ja, dengang nød jeg min Lykke uden at føle noget til den Taknemmelighed, jeg nu saa tidt sender ud til Huset bag Skovene, nu bagefter, som vi Mennesker pleie, — mon vi ikke, naar Dette hernede er endt for os, ville overvældes af Taknemmelighed histoppe?

Tiden gif, Aarene bleve jo kortere og kortere; lille Andreas Bogmærker bleve til Puder og Tobakspunge, ja, jeg troer, at Skovridderens yndige Datter med sin Faders Hjerte, Tante Martines Forstand og sin Barndoms Dine og Krøller gjerne, om hun kunde, havde begyndt at brodere en heel Keol den Dag, da Onkel Rasmus med et Hoved saa rødt af Ratter som et Ræmpejordbær rakte hende et Brev med de Ord: „See, saadan skriver en Student!“

Min første Studenterferie derude er for mig saare skjøn at gennemlæse i Tonkens Bog, men den hører ikke

med i denne Fortælling; thi først den følgende Juleferie traf jeg Doktorens Søn, Forstkandidaten, i Onkels Huus. Strax ved vort første Møde blev jeg saa underligt lille; Kjøbstadsynglingen havde kun været et halvt Aar i Kjøbenhavn og i den Tid seet paa alt Andet, men ikke paa sig selv, Forstkandidaten var udlært som Kavaleer, Selskabsmand, Raps og Stormand. Det er muligt, at den unge Student paa ethvert andet Sted vilde have tilladt sig at lee over den fine Forstkandidat; men det er vist, at naar denne kom feiende ind og flittede Frøken Andreas brogede Brodereregarn for at tage Stolen ved hendes Side og lede hele Samtalen, da lo han ikke, men betragtede tvertimod Gæstens Frakke, Hat og lette Støvler meget opmærksomt. Han holdt ellers nok af at være vittig — hans lille Kusine lo saa smukt! — men, naar Forstkandidaten omsider havde bukket sig ud af Stuen, Gangen og Haven, benyttede han ikke Leiligheden, tvertimod, han fandt, at Samtalen — eller rettere Enetalen, da den broderende unge Pige kun havde talt meget lidt — havde været saa god, at han gjorde bedst i at lukke for sin egen taabelige Snak, og det uagtet hans Kusine da lagde Broderiet i Skjødet og søgte af al Magt at snakke med ham.

Det var den sidste Eftermiddag i Aaret; jeg sad i mine nye Tanker ved Vinduet og saae ud paa de bladløse Træer for ikke at møde Tante Martines ivrige Guldlorgnet, da jeg vel vidste, at min Alder og Studenterværdighed nok afholdt hende fra at tale derom, men ikke i gjennem Borgnetten at see — en flodset Klodrian. Paa den Tid, Forstkandidaten pleiede at komme, spurgte Andrea mig, om vi ikke skulde løbe paa Skøiter endnu engang i det gamle Aar. Dammen laa et godt Stykke fra

Huset og kunde ikke sees oppe fra Dagligstuevinduet, og dog havde jeg neppe faaet alle sorte Tanker blæst bort af den Vind, som opmærksomt feiede Sneen paa Isen, da Andrea gled ud, og lod flere Roser end ellers springe ud paa hendes Kinder, før hun maatte udbryde: „Men kom dog, Poul!“ Jeg stod fast i Rørene; thi jeg saae Forstkandidaten komme spadserende over Sneen — det Uhyre, med Skøiter i Haanden! Jeg havde altid troet, at Andrea og jeg løb udmærket paa Skøiter; her skulde jeg da møde min Overmand paa en Mark, hvor vore Klinger vel omtrent vare lige lange! Vi skar begge ud som et Par Krigsskibe, der gaae i Ilden, Andrea var Maalet, hun fløi paa sine Skøiter, vi fulgte hendes lette Sving, i samme Minut peb vore Skøiter hver paa sin Side af hende; hun hilste til Forstkandidaten, rakte mig sin Haand og foreslog os at løbe Søen rundt sammen alle Tre. Da begyndte han med sine Komplimenter, og da saae jeg, hvor godt hans Klæder sad, da mistede mine Skøiter deres Fart. Andrea var i fuldt Løb og maatte slippe min Haand; jeg løb rasende til og knækkede det ene Skøitejern. „Men Poul —“ udbød hun, „Nei, saa vil vi Andre heller ikke løbe mere!“

Men til Land maatte hun dog løbe, og han kredsede om hende, medens Klodrianen traskede bagefter.

Den næste Morgen var jeg oppe og ude før nogen Anden i Huset; ved Aarets første Ulysning saae Skaderne mig vandre paa Marken og trykke meget bestemte Fodspor i Sneen. Var jeg skingsig? Nei, det havde lille Andrea altfor vel sørget for at redde mig fra; aldrig havde hun været saa god imod mig, som i denne Tuul. Var jeg taabelig? Ja! — Andreas Godhed var lutter Medlidenhed, det vidste jeg nok. Vel havde hun den foregaaende Aften udtrykkelig

kritiseret Forstkandidaten for mig; men det var kun skeet mig til Trøst, forat Drengen ikke skulde mærke, hvorledes han stod tilbage i Alt. Men Drengen skulde vise hende, at hun ikke skulde komme til at skamme sig ved ham; derude paa Dammen saae han en Ridse i Isen, der havde han traadt sin sidste Drengeskøite. Et nyt Aar lyste frem, det skulde blive et nyt Aar! — „Glædeligt Nytaar!“ lød det idetsamme, det var Forstkandidaten, som gik Morgentuur; Drengen saae den Mand, han ønskede at blive.

Det er endda ikke saa svært at blive Kavaleer i en saa oplyst Stad som Kjøbenhavn, hvor selv de islandste Heste fra lodne, pjuskede Klodsdyr blive smaa glatte Chara-banc-Heste. Jeg brugte ogsaa Striglen, og, da jeg først var striglet — ja, Klæderne gjøre det, Hvalfisten har Ret! Naar en ung Mand af den bedste Klasse pludseligt i en lys Sal mærker, at hans Kjole revner i Rønggen, jodist bliver han strax en Anden. Og omvendt stadfæstes den grønlandste Filosofs Sætning, naar en anden ung Mand er saa heldig at opnaae en meget gentil Dragt; thi vedbliver han da at være den Samme? Nei, han løstes af en vis Glæde, naar han staaer paa de nye Støvler, han trækker et vist Mod paa med Besten, og, idet han tager den blanke Hat, modtager han tillige en Forpligtelse til at levere Manden til Klæderne.

Jeg blev lapsset i Dragt, lapsset i Manerer, lapsset i Tale og lapsset i Tanker, det Ene fulgte med det Andet, Lapssegisten slog udvendigt fra indad. Og jeg følte mig vel ved at have rystet Drengen af Ermet og kastet ham henad Gulvet; jeg havde slaaet Komplimentrafetterne ind i mine egne Dine, jeg var redningsløs Laps. —

Lapsen reiste ud paa Landet, da Sommerferien kom. Naar undtages, at han havde faaet sin ene Manchet krøl-

let, da han svingede sin Vadsæk ind paa Tødderne af en ferieglad Skoledreng, som ikke undlod at lade den gaae videre, saa Lapsen nær havde tabt Balancen, befandt han sig ellers meget vel, da han standsmæssigt gled henad Skinnerne. Hvad vilde de derude sige? En indeluffet Sommerfugl fløi paa Ruden; han tænkte paa sin Barvetid, da han krøb i Græsset derude og bugtede sig glad uvidende i Solen; han tænkte paa sin Puppetid i Julen, da han opdagede, at han var bleven en flodset, dum og stum, tør og bedrøvelig Puppe; men da begyndte det ogsaa at gjære bag Skallen, og nu tillod han sig at ligne sig ved Sommerfuglen. Forstkandidaten skulde faae at see, at han var fløien ud af den tauise Skal; han skulde vise Andrea sine brogede Vinger. Ja, der var ingen Tvivl om, at han vilde vifte med Vingerne! Og dog, da Skoven aabnede sig, og det røde Huus viste sig uforandret for mig, slog mit Hjerte et Par næsten advarende Slag; men heldigviis stod Forstkandidaten blandt de Ventende paa Steentrappen — jeg sprang af Bognen som Situationens stolte Herre.

Hvad sagde de saa hiin Aften ude i den gamle Have, hvor Andrea og Tante Martine sad paa Græsbænken under Kirsebærtræet, hvor Onkel Rasmus knipsede efter Myggene og røg sin fredelige Pipe i sin Havestol, hvor Forstkandidaten og jeg sendte svære Cigarstner tilveirs i den ellers saa stille Luft? Onkel Rasmus spurgte, hvad saadan en Frakke kunde koste, Tante Martine lorgnettede uafbrudt, og jeg lod hende lorgnettere, Forstkandidaten bed i sin Cigar, han havde tabt Slaget ved Theebordet; saalænge vi holdt os til Eggen derude, besvarede jeg hans Tales flotte Bld fuldkomment, men da jeg lod kjøbenhavnske Anheder spille imod ham og erklærede hans Dragt Stykke

for Stykke for gaaet af Mode i Byen, maatte han tne til Osten. Og nu den allervigtigste Person i den klare, hvide Kjole? Hendes store og alvorlige Dine søgte mig ideligt, saasnart jeg ikke saa paa hende; men saa jeg om imod hende, skyndte de sig strax bort, medens jeg seirsdrukken strøg Anebelsbarten med Cigaren og vidste, hvad det betød. Jeg var bleven den unge Mand, og min lille Lege søster maatte med det Samme blive den unge Kvinde; Kjærligheden holdt hendes Læber fra at tale og smile. Maanen seilede op over Skoven, og aldrig har en Thy mere misbrugt dens Lys end den unge Skurk, som iagttog, hvorledes Skyggen af det lille, krøllede Hoved dreiede sig forvirret, og deri læste den skjønneste Forvirring, der gives.

Jeg læste det ved Maanens usikre Lys, og jeg læste det igjen ved Dagens klare Sol næste Morgen, da jeg viste mine Kammerater, Pralbonnerne i Haven, min moderne Sommerdragt. Andrea løb ud til mig med et muntert Godmorgen, men da jeg gav Straahatten et flot Hop, standsede hun, greb en Vandkande og bøiede sig over Drivkassen. Mellem Blomsterne laa en Cigarstump. „Den har Forstkandidaten kastet, jeg ikke!“ udbrød jeg og vilde føre Talen hen paa ham for at høre, hvorledes hun nu talte om ham. „Ja,“ svarede hun og blev med Et veltalende, „der er Noget, jeg ikke synes om, i Alt, hvad han gjør. Han er derfor ikke ond, men — — Boul, han ligner et Maleri, som er ferniseret altfor stærkt og sat i en altfor stor, forgyldt Kamme. Blev Fernissen vasket af, og den store skrigende Kamme, knækket, vilde man see et smukt og godt Maleri!“

„Ja, seer Du,“ svarede jeg, lidt ærgerlig over, at der endnu manglede Noget hos hende, „seer Du, der er Skov,

og der er Skov, og der og der er Skov, og udenfor den store, store Skov har min lille Kusine nok aldrig —"

„Nei, stop, stop, min Pige! Den Rose faaer altfor meget Vand;" raabte Onkel Rasmus gjennem Hegnet, „er det Studenten, som vil lære Dig kjøbenhavnst Gartneri?"

„Ikke det just, Onkel Rasmus," tænkte jeg, „men jeg vil lære din lille Skovrose at aabne sine rødmende Blade lidt mere, jeg vil hugge et Hul i Skoven, saa hun kan kige ud til Livet paa den anden Side."

Andrea begyndte at tye til Mælkekjælderens, til Rullingernes lukkede Gaard, til Andedammen inde i Humlestoven; men jeg søgte min smukke Elev op til Foredrag om Papseriet. Naar det mørkede i Havens Gange, lod det til, hun helst gik med mig; hun sagde mig da aldrig mere imod, stille og blid hørte hun mig kvække omkaps med Frøerne i Markgrøsten. Forstkandidaten skød et stort Lam; Onkel Rasmus havde nær leet sig en Krampe paa Halsen. Mit Ophold blev imidlertid — jeg kan ikke lade være at tilføie: heldigviis — kun kort.

Den sidste Aften gik Onkel Rasmus og jeg i Skoven og mødte Forstkandidaten; han slog mig paa Skulderen og udbrød: „Det er nok sidste Solnedgang, vor Ben seer herude i Sommer; iovermorgen begynder Skolen!"

Saa han triumferede og drømte om bedre Lykke iovermorgen! Jeg skulde vise ham, der var Tid nok tilbage til at vække ham af den Drøm. Solen heldede, den spillede i Buskene og kastede en funklende Ring om Bøgestammen, vi stod ved; det var Andreas og min Forlovelsesring, skulde han faae at see.

Jeg skyndte mig hjem. Da jeg naaede Huset, var Solen næsten nede, den lyste nu kun henad Jorden, hvor

det visne Bøgeløv skinnede som det røde Guld under de grønne Træer; det var det, jeg vilde ned at love Andrea: Guld og grønne Skove!

Nede i Gangen saae jeg Andreas hvide Hævedhat; der havde hun seet Solen gaae ned. I den alvorlige Grangang, mellem de tause, høitidelige Træer holdt jeg min Friertale, ved hvis første Ord Andrea skjælvede som Roserne tæt ved, idet Aftenluftningen foer gennem deres Blade; men jeg løftede kjæft mit Hoved i Aftenvinden, jeg talte om Sommerfuglen fra Bernbanen, jeg kaldte Grangangen Haabets grønne Kirke og endte med at sige: „Her rækker jeg Dig min Haand, Andrea; ikke sandt, Du giver mig din igjen?“

Da løftede hun sit Hoved; hendes Ansigt var blegt, hendes Dine bedrøvede; men klart og bestemt udtalte hun et „Nei.“

Da begyndte Granerne at løbe og Roserne at snurre rundt. „Saa Du holder virkelig af Forstkandidaten!“ vare mine første Ord, da Granerne igjen stod stille. Krøllerne fløi tilbage, hun løftede atter Hovedet og svarede med en Hestighed, jeg aldrig havde kjendt hos hende: „Nei Poul, nei, nei!“ Hun græd, saa hun rystede, og ilede bort.

Det var Regnen, som omsider vakte mig; Granerne vare allerede plaskvaade, og Sneglene krøb i Gangen — nu skulde jeg ogsaa krybe gennem Rivet og slæbe en tung Byrde med overalt.“

Tidligt næste Morgen gif jeg reiseklædt frem og tilbage i Dagligstuen. Regnen løb nedad Ruderne, Gulvet brændte under mine Fødder, Andrea havde jeg ikke seet, Onkel Rasmus talte heldigviis kun om Smør og Ost, som skulde blive sendt med Fragtmanden, men Tante

Martines Koronet gjennemborede mig; jeg maatte ud i Haven.

Der kom Andrea ud til mig i Regnen. Hukkende og med bortvendt Ansigt stammede hun et Farvel og de bedste Ønsker; men hendes Haand listede sig frem under Shawlet, idet hun tilføiede: „Lov mig, Poul, at Du ikke vil høre op med at skrive!“ Jeg lovede det og hørte Bognen kjøre frem.

„Naa, Farvel for sidste Gang!“ sagde Onkel Rasmus; „det er rigtigt, Lars, Kraven op om Dreene! Farvel min Dreng, paa Dig kan det ikke regne. Farvel! Holder Du af sorte Bølser? Husk paa, Andrea — — men hvor er Andrea? Naa, jeg skal nok hilse hende fra Dig; for der er ingen Tid at spille. Kjør til, Farvel!“

Bognen rullede hen ad den vaade Bei, jeg fastede mig tilbage under Kalechen og græd mig bedøvet, som naar Moder og jeg i gamle Dage kjørte bort. Senere kom jeg i Tanker om, at Lars et Stkke ude paa Beien havde hilst over til Bustene og sagt: „Farvel, Frøken!“ —

„Det maa være drøit for ethvert godt Hjerte at give en Kuro til en oprigtig Kjærlighed! Gode, lille Andrea, nu forstaaer jeg bedre din Alvor og Sorg under dette Besøg. Jeg læser intet Haab i dine søsterlige Taarer for mig, jeg veed, din Hu vender sig ikke med Vinden; men jeg seer, at har jeg ogsaa elsket haabløst, saa kunde jeg dog ikke have elsket en ædlere Sjæl. Og lad mig saa forsøge at tage Afsted med en gammel Kjærlighed, som Du kyssede ind i en ganske lille Dreng!“ Det Resultat var jeg kommen til, da jeg om Aftenen stod med Andreas Bortræt i Haanden i min kjøbenhavnste Stue.

Sorgens Arands er tung; men den forædler ofte dens Bænde, om hvilke dens mørke Grene snøe sig; vor hellige Blyt at huske Andre og glemme os selv lære mange af os idetmindste bedst praktisk; naar vi bedrøvede søge at fløe os selv og vore sørgelige Tanker.

Med mere Ænst skriver jeg nu videre; jeg begynder at frikjende mig selv. Jeg frikjender mig for nogensomhelst bitter Tanke mod Andrea, kun søgte jeg at tænke mig hende som den lille Pige med de glade Dine for mange Aar siden; jeg frikjender mig for alt Rapsriet, det var regnet af mig den Aften, jeg stod i Grangangen; jeg frikjender mig for alle store Tanker, jeg begyndte at snakke med min Vaskerkone om hendes Søn ovre ved de store Maskinerier i England, og Kjælderbørnene fik ikke mere min Stof i Siden, naar de nede i Porten dansede deres lasede Kjoler ind paa mig. Jeg blev en simpel, stille Student, som læste af alle Kræfter om Dagen for at kunne sove om Natten. Andrea skrev og fortalte med sine smaa, snaksomme Bogstaver om Alt derude i den gamle, fortrolige Tone; jeg kunde ikke fortælle om Noget, som ikke var forandret; mine Breve bleve korte Sedler; men hun vedblev troligt at sende sine kjære Breve.

Et Par Uger vare kæmpede igjennem, da traadte Tante Martine ind ad Døren. Jeg havde flere Gange tænkt over, hvorvidt Andrea vel i dette Punkt havde skjenket hende sin sædvanlige Fortrolighed, og havde haabet, det ikke var steet; men jeg saae strax paa Borguettens Svighed, at den havde stirret vor Hemmelighed ud af Andrea. Og saa kunde hun ikke bedre beherske sin Skjodesynd, men maatte op for at see, hvorledes jeg tog mig ud, uden at betænke, at jeg burde forstaaes for at see Noget derudefra, jeg, som endnu ikke havde Styrke til

at see den skikkelige Onkel Rasmus, endfige til at lorgnetteres af hende! O, hvor ønskede jeg, medens hun nød det interessante Syn, at det var i Riddertiden, og den fordømte Lorgnet sad paa en Mand's Næse; da skulde jeg befrie Andrea for en usgjerrig Ven eller dæe for hendes Skyld — helst det Sidste!

Tante Martine vilde blive hos en Veninde i Byen lige til Julen; men jeg tog mine Forholdsregler: ved de følgende Besøg fandt hun min Dør lukket. Hendes Nysgjerrighed oversteg dog selv mine Forventninger; min snakkesalige Værtinde kunde ikke holde tæet med, at min „høie Tante fra Landet“ tidt kom, naar jeg var ude, og besøgte hende for at høre til mig, da „Damen“ ikke vilde forstyrre mine Studeringer.

Tiden gik, medens jeg søgte min vilde Trøst i det gule Røg, som fløi ned fra Boldens Træer, snurrede sig fortvivlet i Luften og uden at finde No nogetsteds foer langt henad Jorden, og medens jeg fandt et fortroligt Selskab i de sorte, vaade Træer, som græd over den tabte Sommer, og medens jeg blev roligere, da den blide Sne faldt let og indløst om mig paa min Tuur over Bolden, og medens den glimrende Sne blev endnu mere høitidelig; thi nu var den Julefnee. Tante Martine overrumplede mig; men hendes Anmodning om at reise ud med i Julen — nei, før skulde jeg reise til Island i Ferien.

Det var Juleaften's Dag, jeg sad og forsøgte at læse det Indtryk bort, jeg havde faaet nede paa de muntre Gader; jeg hørte noget kradsse henad Døren, jeg vidste, det var et Juletræ, som blev baaret forbi — saa var jeg igjen ude af det. Længe sad jeg dog ikke med Hovedet paa Armen; en stærk Trommen paa Døren vakte mig,

jeg lukkede op og — var greben af Onkel Rasmus' store Kavaï.

„Det er det værste Buds, Nogen nogensinde har spillet mig!“ begyndte han, idet hans vaade Hue fløi hen og satte en slem Smøre paa den Inseblaae Bæg. Han trak meget vredt Kavaïen af og fastede den over Bøgerne paa Bordet. „See saa, nu er de gjemte! Og Du følger med mig — uden Snak!“ Han stampede om paa Gulvet. „Skal vi ingen Juul have iaar? Poul! Poul!“ Han standsede foran mig med Hænderne paa Kuggen og rystede sit store Hoved. „Og hvordan er det, Du har læst Skjødet af Dig, din Nar?“

Her slog Onkel Rasmus paa en Streng, han ikke skulde have rørt ved. Han maatte tage mig om Skuldrene, han maatte have Kanestøvlerne af. „Hvor er min fine Mand fra i Sommer?“ spurgte han i en temmelig mild Tone. „Du seer jo ud, Poul, som en Kramsfugl i Fældetiden!“ Han maatte knappe Frakken op, forat Vatteren kunde komme ud; det var ovre!

„Naa Gudskeelov jeg kom, før Urtepotterne derhenne var plantet paa din Grav!“ vedblev han, „Nei hör, nei hör, lad ikke for stærkt; Du faaer Skuddet i din egen Kastsjet! Og nu afsted; Toget venter ikke paa os!“

„Onkel,“ sagde jeg — han maatte da høre det Hele, ellers slap jeg ikke for at reise med — „Andrea — —“

„Naa, Andrea — —! Savist, det er meget slem, Du ingen Present har til hende; men den Undskyldning hjælper ikke, min Faer. Her har jeg en Muffe, som Du skal forære hende; hun trænger til en; men kom jeg med saa fiin en Muffe, fik jeg Skjend. Unge Mennesker kan nu altid bedre slaae paa. Naa, naa Poul! Saa hup da! Herregud! er Du saa elerdig, at man skal hjælpe

Dig? — Der, tag den Frakke paa! Den er ikke saa fin som den graae i Sommer; men ude paa Landet er den meer end god. Ellers er Du paa nok. Og nu ind under Sengen efter Støvlerne; jeg er for træt!" —

Det var mørkt i Veiret, og Sneen, som kjørte med paa Ruderne, gjorde det endnu mere mørkt i Vognen, da vi med en piinlig Fart foer afsted. Intet havde hjulpet, jeg skulde med; saa havde jeg sparet Tilstaaelsen og sad nu aldeles fortunlet hos min muntre Bøddel. Det var en anden Kjørsel, da jeg forrige Gang tog fra Byen; nu havde Sommerfuglen tabt Farverne, og den kunde ikke gjøre et Slag med de flængede Binger.

„Troer Du, jeg er forlovet?“ forstrækkede Onkel Rasmus mig med at sige. „Det skulde da være med den døde Degneente, hvis hun ikke var død i dette Efteraar! Men Forstkandidaten er bleven forlovet med en Datter af den nye Præst. Han saae ikke længere paa hende, end jeg seer paa en Bekkasin, saa var han forlovet, og her har jeg besørget Kingene til dem.“

Sneeveiret hørte op, da vi kom i Slæden, det blev deiligt Juleastensveir. Onkel og Lars havde nok at tale om, jeg kunde tænke i No, medens vi med ringende Bjælder gled gennem mørke Skove, langs med blanke Søer, over store, hvide Marker og forbi Huse med rygende Skorstene og oplyste Ruder. Utter laa det røde Skovriderhuus her, uforandret som altid; jeg sad for fast pakket ned i Slæden til, at jeg kunde springe af og løbe min Vej.

„Godaften! Godaften!“ raabte Onkel, „her kommer jeg med den store Julepresent; det kneb at faae den færdig! Her har Du den, Andrea!“

„Ja, Andrea pynter Træet,“ svarede Tante Martine.

„Godt,“ svarede Onkel, „saa vilde det være Helligbrøde at forstyrre hende.“

Jeg sad ved Kaffebordet i den gamle Spisestue, og Alting løb rundt for mig. „Der er Zulefnas, som Andrea har bagt,“ sagde Onkel; det skulde ikke hjælpe mig til Besindelse.

„Det er skræffeligt, saa den Lærdom gjør Folk distrait!“ vedblev han, „see hvor Knaset triller fra ham ned paa Gulvet!“ Onkel aabnede Døren og fløitede. „Skal Diana ha'e Pebernødder? Kom herind og slik op efter den lærde Mand!“

Jeg listede ud i Haven, langt ned i Grangangen. Der var mørkt og koldt, Sneen laa i Bunker paa Grantræerne, bøiede deres Toppe og tyngede deres tungsindige Grene ned mod den ligklædte Jord; i et af dem sad en stor Krage — ja, der sad sorte Fugle i mit Zuletræ! — En lille, varm Haand smuttede ind under mine forslagte Arme og fandt min Haand. „Velkommen, Poul! velkommen og glædelig Juhl!“

Hun vidste aabenbart ikke, hvad mere hun skulde sige; saa gik vi ud til Enden af Grangangen. „Poul,“ udbrød hun, „det er Zuleaften, alle Løier ere tilladte, ikke sandt, iaften har man Lov til alt Muligt? — Her i den gamle Have, hvor Du traf min Slæde over Sneen, her frier jeg til min kjæreste Ven paa Jorden!“ —

Jeg gav hende naturligviis Ja.

Det lyste over Sneemarkerne, Krage fløi bort med Rødder. „Men Andrea, hvad mente Du — — —“ spurgte jeg. „Ja dengang,“ svarede hun, „Dengang var det ikke min gamle Poul, men en Fremmed, jeg ikke kunde holde af, da jeg ikke kunde svigte ham, jeg altid havde

elstet! Og desuden — —" Hun nøiedes med at tage lidt Snee fra en Grangreen og kaste paa mig.

„Ja, vil Du ikke, saa skal jeg fortsætte!“ udbrød jeg, „Og desuden var denne fremmede, tosfede Fyr saa indtaget i sig selv, at Du maaskee ikke engang som hans lille Kjæreste vilde kunne bringe ham til Fornuft. Nu forstaaer jeg Din Kuur, den var god, Andrea, jeg er helbredet, og hele mit Liv vil jeg — —“

Hun dreiede mig hurtigt om ved Armen. Nu var Grangangen ikke mere mørk; gjennem Dagligstuen's frozne Ruder faldt et straalende Lys opad den, og de grønne Træer stod pyntede med den glimrende Snee, og indenfor det lyse Vindue stod det rigtige Juletræ.

„Men Andrea, hvor turde Du egentlig?“ spurgte jeg, „Sag kunde jo reent have fortvivlet!“

„Du lovede at skrive,“ svarede hun, „Og da Du holdt det saa daarligt, fik jeg Tante Martine ind for at passe paa Dig; men Du var rigtignok ikke god ved hende, og derfor skal Du nu ind og bede hende om Forladelse lige midt foran Juletræet!“

Det var godt, vi omsider kom; thi Tatteren truede med at tage Livet af Onkel Rasmus, som stod ved det pyntede Træ og pegede med Piben op mellem de øverste Grene. Der hang to Ringe og skinnede. „Ja, heelt Løgn var det ikke,“ udbrød han istedetfor at revne af Tatter, „Forstkandidaten er forlovet! Men troer I ikke, at en gammel Fæger forstod den besværlige Afsted i Sommer og Længselen efter disse Breve, der Ingenting stod i, og de forstrækkelig store Taarer, da Tante Martine kom ene tilbage forleden, saa jeg maatte afsted efter Fyren, som troede, han ikke kunde forlove sig, før han havde læst sig op til denne forbandede Examen. Nei,

Poul, see, hvor glad Andrea seer ud! Troer Du ikke, hun kan nøies med en Student?"

„Maaskee dog den gamle Sæger — —“ Jeg blev standset af et Par leende Dine, som blinkede til mig, at jeg skulde tie. Og siden - have disse Dine leet til mig, hver Gang vi have seet unge Mænd have deres Krisis; det er nemlig i en sørgelig Grad almindeligt blandt dem, at have en saadan Krisis. Denne paa Gulvet gaaer en ung Mand — han har forøvrigt den Fortjeneste, at han, da han kom hjem fra sit første Besøg i Kirken, overrakte sin Gudmoder en lang Guldfjærde til Borgnetten, som Tegn paa hans Faders bestandige Hengivenhed for hende — bestandige? Jo, siden den begyndte. Hvorvel denne unge Mand i Figur og Væsen — hvortil ogsaa hører at blive ildrød i sit lille Hoved af Glæde — er sin ligefremme Bedstefader saa lig, at Righeden nu, da hans Moder har foræret ham en forloren Tobakspibe, er komplet, har jeg ham dog stærkt mistænkt for, at han engang ogsaa vil komme til at gennemgaae en alvorlig Krisis; men jeg haaber, at hans kloge Moder da vil vide at tage sig af ham! —

Stærekassen.

Naar det første Grønne kommer op, men Sneen endnu ligger mange Steder ude i Skovene, og Ingen endnu troer paa Foraar, kommer Stæren hjem fra sin aarlige Udenlandsreise. En Morgenstund høres en lystig Fløiten oppe fra Tagrenden; det er Stæren, som sidder der igjen i sin hvidprykkede, glindsende Kjole med de korte Skjoder og forherliger sin Ankomst med jublende Toner og dreier og vender Hovedet for at see, om den ogsaa er kommen til det rigtige Sted og de gamle Bekjendte fra isjor. Naar Fanfaren er endt, gaaer den under en Marchemelodi og med de uforlignelige, gemyttlige Rast med Hovedet henad Taget for at see til det Vigtigste — Kassen. Morgensolen lader dens juvelbesatte Dragt glimre, medens den flagrer om Gavlen, men nu forstummer dens Fløiten; den rydder op i Stærekassen. I den smukke Foraarstid høres Stæren bestandigt. Den vækker Husets Folk med sin glade Morgensang, som den maa fløite til Ende, førend den flyver ud; i Løbet af Dagen kommer den mange Gang hjem og hviler ud paa Kassens Bind og fortæller sin Aone paa Eggene Nyt

med et Par travle Toner; med lange, tilfredse Toner figer den ved Solnedgang ud gjennem sit runde Vindue og seer Alt blive stille rundtom, og med en træt Fløiten figer den derpaa Godnat og smutter ned i Kassens Mørke. Der gaaer en Tid, da høres Dagen lang en livlig Musik af unge Fløitemestere, som øve sig inde i Kassen, medens den ærlige Stær og hans brave, lille Kone ere nærved at flyve Livet af sig for at skaffe de gule Næb derhjemme Nof. Ved Midfommerstid staaer Starekassen i Bnen tom; thi, saasnart Ungerne ere flyvefærdige, tager Familien paa Landet. Derude fordriver Stæren Tiden med at sidde paa Herregaardens høie Skorstene og nyde Udsigten eller slentre om i Enggræsset eller staae Skildvagt paa Koenes Rng og slaae Fluer ihjel, indtil Reisetiden kommer. Men, inden Stæren drager bort, vender den tilbage til Bnen for at klare sin Regning. Kassen skal betales, og den betaler med sit Talent: i en Ugestid fløiter den hver Morgen oppe paa Binden lange, deilige Nummere for sine Værter.

Saavidt var det imidlertid endnu ikke kommet, Stæren tolfede blot sin Faderglæde i de skingrende Toner, som den seudte ind ad Handskemagerværkstedets aabne Binduer, ikke saameget til den ældste Svend, Kristen Jensen, eller Drengen Kristian, som til sin Ven, den yngre Svend, Andersen. Og Andersen saae ogsaa et lille Dieblif op fra Handskestindet, gav Kristian Kniven til Slibning og hørte efter saalænge og udbrød tilsidst: „Nei, hvor den Fugl dog kan fløite! Man bliver ordentlig ferm til sit Arbeide ved at høre paa den!“ — som om han ikke var ferm nok i Forveien! — „Ja,“ vedblev han, „det forekommer mig virkelig, at ogsaa De, Kristen Jensen, seer en Kjende Instigere ud!“

„Det maa vist være en Feiltagelse!“ svarede den Tiltalte uden at see op fra den Tommelfinger, han netop udskar, „nei, Anderssen, nei, De kan troe, har man havt et jammerligt Humør fra Vilde af, kan det inte hjælpe, at en Fugl skriger. Saadan som man er født til Verden, er man forbandet nødt til at være, enten man saa er født som det deiligste Menneske eller som en Kalv med to Ho'eder — —“ „See inte, Kressjan!“ afbrød han sig selv, „see inte! Der sidder sandelig inte noget Ho'ede paa Dig, saa Du har ikke engang eet Ho'ede. Vær inte saa let til at see, Kressjan! Ellers vil jeg raade Dig til, næste Gang, Du stikker i Byen, at kige lidt op til de to røde Træhandster, Mester har til Skildt, for det kunde jo inte være saa farligt at faae dem lagt herop paa Bærkstedet, og, hvis jeg saa skulde forsøge paa at standse Grineriet med et Par Hiverter af dem, kunde det tilsyneladendes Ho'ede ryge af.“

„Naa naa, gamle Kristen Jensen,“ afbrød Anderssen ham, „Kristian er jo ikke ældre, end at han maa kunne huske den sidste Lektie fra Skolen. De har ogsaa været ung engang, Kristen Jensen, og da var De vist ogsaa af og til glad.“

„Glad!“ udbød Kristen Jensen og satte Kniven paa Spidsen i Bordet, „nei, Anderssen, nei! Det har kun vaaren meer eller mindre skidt med mig!“

Med et lille Smil spurgte Anderssen, naar det da havde været mindst ravgalt med ham.

„Det skal jeg sige Dem,“ svarede den gamle Svend og satte sig med forslagte Arme paa sin trebenede Stol, „det skal jeg saamænd sige Dem. Det var dengang, da jeg reiste paa min Profession og kom ned til Schweizerlandet og fulgtes med Floderne paa mine Vandringer, for

der er noget usædvanligt Brillant ved de Floder. Det vil sige, inte naar Floden ligger og driver paa Bunden af en Dal, men naar den buldrer deroppe paa Bjergene og skummer som det bare Sæbevand og spytter høit i Beiret. Den er saa gal, Andersen — læg Mærke til det — den er saa lynende gal, fordi den skal ned til det civiliserede Aaram i Lavlandet. See, naar jeg kom derop, høit derop i Gensomheden, hvor der inte var andre Personer end Grantræer, saa satte jeg mig ned paa en af de vilde Stene ved Siden af den rasende Flod og var nær ved at blive døv af Spektaklet og lod min Kjæp og mine Støvler blive drivvaade — og saa kunde jeg virkelig lade være at ærgre mig, for Floden overtog det saa godt for En. — Ja, denne moderne Fædrelandskjærlighed — jo, jeg veed det meget godt; men jeg siger lige derimod, at en ordentlig Professionsreise er det Eneste, Sorden kan traktere sine Børn med, for, naar man reiser, saa bliver man dog ialtsald inte herhjemme. Og jeg vil raade Dem og Kresjan — hvis han nogenfinde skulde faae afhvalpet — til inte at forsømme at tage en Tur udester. Ja, Andersen, De, som altid er saa glad som et Fruentimmer og finder, at Alt, hvad Mesters klogtige Ho'ede hitier paa, er saa meget herligt, De vilde just være en rigtig Reise-fugl, som de deroppe i Kasjen, saadan en rigtig jubilerende Reisestar med en Bisk Grønt i Hatten og en Stof til at fløite i!”

Hvad Andersen endogsaa ellers kunde mene om den Sag, kunde han dog i det Dieblif aldrig tænke paa at reise; thi en frisk Stemme spurgte nede fra Gaarden: „Andersen, er De deroppe?”

„Man skulde saamænd troe, hun havde en Snor i hvert af hans Been og blot trak til, naar hun vilde tale

med ham, saadan en Fart skyder han!" mumlede Kristen Jensen, medens Andersen skyndte sig nedad Trappen til Mesters Datter, Somfru Henriette, som stod dernede og saae op til Stærekæssen, hvor Stæren sad, bestinnet af Eftermiddagsolen, og pillede i sin Vinge. „Hør, Andersen," spurgte hun, da han tumlede ud i Gaarden, „kunde De ikke, naar De er færdig i Aften, slaae et Søm i Binden oppe paa Stærekæssen; den er gaaet løs og vipper, naar Stæren vil sætte sig paa den."

„Jeg kan saamænd gjerne slaae to!" udbrød Andersen med et lille Bux — han meente: eet for hvert af hendes milde Dine.

„Taf, eet er nok!" svarede hun ham leende. I det samme hørte hun, at Handskemageren fulgte en Kunde ud gjennem Porten, hun sagde ham igjen Taf og gif tilbage til Butiken.

Det var simple Ord, de havde talt med hinanden, af det Slags, de saa ofte vexlede om deres fælles Ven, Stæren; men aldrig var Andersen kommen saa rød i Hovedet op paa Bærkstedet efter en Samtale med Somfruen. Der havde været Noget ved det Hele, som han ikke kunde forklare sig; men Forklaringen var den, at Byfogdens Søn havde været i Butiken. Det var nu ikke noget Nyt, at han kom der, og derimod kunde Somfru Henriette ikke sige Noget, og hun skulde saamænd heller ikke tage sig det nær, at han beholdt Hatten paa og satte sig paa Disken og sugede saa modbydeligt paa Haandtaget af den tynde Stof, ja, hun vilde endogsaa glemme, hvad han tillod sig at sige, naar han blot ikke altid skulde prøve Handskerne, og hun maatte hjælpe ham dem paa — der var intet Menneske, hun nødigere hjalp Handsker paa. Denne Gang havde han været mere uforstammet end no-

gensinde før, derfor benyttede hun Diebliffet, da hendes Fader kom ind for at underholde Kunden, og skyndte sig ud for at see et ærligt Ansigt og tale med en Ven, og i begge Henseender kunde hun ikke have gaaet til nogen Bedre end Andersen. Det er sikkert nok, at hendes Kinder blussede, da hun kom fra Butiken, og det er rimeligt, at hendes Stemme havde en lidt venstabeligere Klang end ellers og hendes Dine et lidt gladere Skjær end ellers, medens hun talte med Andersen; ialtfald stod han nu oppe paa Værkstedet og afkjølede sig ved det aabne Vindue. Da lød der ned til ham en lang, opmuntrende Fløitetone, det var, som om Støren gjorde sig Umage for at holde Tonen saa længe som muligt og gjøre Finalen saa skjelmst og lystig som muligt. Andersen saae op; i det samme kastede Støren sig ud i Luften og fløi med raske Vingeflag over Nabohusets Tag. „Ja,“ tænkte han „Støren har Ret! At flyve lige paa, er det eneste Rigtige!“ I en Fart kastede han Forklædet, trak Frakken paa, tog Kaffjetten i Haanden og var ude af Døren. Kristen Jensen saae ham gaae over Gaarden, over til Mesters Værelser. „Naa, saa Du vil gabe over Mester, min Dreng!“ udbrød han, „nei, det gaaer ikke, Andersen; for din Mester er et Fæ! — — Kresjan, læg Arbeidet hen saalænge! Det skylder Værkstedet ham!“ — Kristian forstod ikke de dunkle Ord; men den Ordre, de indeholdt, adlød han beredvilligt.

Mester stod ved Dagligstuevinduet, hvor han havde hilset gjentagne Gange efter Byfogdens Søn og derpaa var falden i Tanker med Hænderne paa Ryggen; han sendte Tobaksrøgen høit i Veiret fra sin Meerstummer, men han sendte sine Tanker endnu høiere. Andersens ærbødige Banker paa Døren blev et Par Gange overhørt

og i Ventetiden tabte Frieren Størstedelen af det Mod, Støren havde fløitet i ham, og et tordnende „Kom ind derude!“ og Mesters Skikkelse, som saa lidt lignede en Stær, berøvede ham den lille Rest af Frimodighed, han havde formaæet at holde tilbage. „Mester,“ stammede han, „Mester — —“

„Hvad er det, Anderssen?“ spurgte Handskemageren og tog Biben af Munden. „Hvordan er det, De trækker Beiret? Og læg saa den Kaskjet fra Dem! De staaer jo og vrider den, som om De havde været i Vandet med den!“

Anderssen proppede Kaskjetten i Lommen og forsøgte igjen at begynde: „Mester, De har — — nei, det er mig, som har — som har Noget at bekjende for Mester! Sæg — —“

Handskemageren betragtede sin rystende Svend med et mørkt Blik, han knappede den øverste Knap i sin Frakke og tog til Orde: „Anderssen! Anderssen, om Dem idetmindste troede jeg dog, at jeg, naar De engang gik fra mit Værksted, skulde kunne sige om Dem, at der aldrig havde været Pengehistorier med Dem. Men — men, siden De har været en flink Arbejder — jeg har ialtfald ikke kunnet mærke Andet — saa vil jeg slet ikke spørge Dem, hvad De har brugt de Penge til; men lad mig høre, hvor Wieget der behøves for at trække Dem ud af den Klemme! — Men det siger jeg Dem, Anderssen, Deres Løn gaaer med til at betale den Spas!“

Hvorvel Anderssens Erbødighed for Mester var saa ubegrændset, at den — som Kristen Jensen udtrykte sig — „kunde trænge til at grændses lidt af med en Sax,“ var dog en saadan Mistanke Nok til at bringe ham til at løfte Hovedet og svare: „Nei, Mester, nei, det er slet

ikke det, jeg vilde tale med Mester om! Men jeg er nu kommen til at holde saa meget af Tomfru Henriette, at jeg ikke kan udholde at gaae stille med det, og derfor kommer jeg for at spørge, om Mester har Noget derimod."

Nu var det Mesters Stemme, som dirrede, da han udbrød — efter en lille Pause, som han benyttede til at blive mere og mere rød i Hovedet — „Jo, Anderssen, jeg har saa Meget derimod, at jeg siger Dem, at De før kan trykke Jorden flad, før De kan faae min Datter!" — Handskemageren kastede Biben hen i Sofaen, knappede igjen den øverste Knap i Frakken op, stak Hænderne i Buxelommerne op vedblev: „Sette og — Dem, Anderssen! Min Datter som Deres Kone! Nei hör, fortæl mig saa hellere, at Træet derude i Gaarden bliver rødt til næste Aar og ikke grønt! — Om jeg har Noget derimod? Nei, naturligviis ikke Andet, end at jeg med min sædvanlige Bestemthed siger Dem, at, naar De er færdig i Aften, gjør vi to Afregning, og saa skal De ikke komme her hverken imorgen eller iovermorgen, og, indtil De i Aften har sagt mit Huus Farvel for bestandigt, kommer min Datter ikke ud af Butiken; for alle Slags Aftaler forbønder jeg uden videre! — Anderssen, Anderssen," vedblev Mester efter et Par Ture op og ned ad Gulvet, „jeg havde aldrig ventet saadant Rureri af Dem! — Har De talt til min Datter derom?"

„Seg gif først til Mester," fremstammede Svenden.

„Naa," svarede Handskemageren, „det var endda godt. Seg troede næsten, De havde opgivet al Respekt for mig med det Samme. Men jeg kan ikke troe Andet, end at min Datter vilde have leet af Dem, leet Dem lige op i Dinene, Anderssen, hvis De havde havt den Uforstammethed, at komme til hende og gjøre Deres Tilbud!"

Blodet foer op i Andersens Kinder, og han svarede: „Det troer jeg nu ikke, Mester! Rigtignok kan jeg ikke akkurat vide, hvad Tomfru Henriette vilde have svaret; men Maaden vilde have været venlig, det er jeg vis paa. — Jeg vilde ogsaa gjerne være saa fri at spørge Mester, hvorfor det da slet ikke kan gaae an?“

„Fordi min Datter sidder Dem tyvetusinde Alen for høit og ligesaamange Favne!“ brølede Mester.

„Mester har selv været Handskemagersvend,“ indvændte Andersen roligt.

„Ja—a!“ svarede Handskemageren og flyttede Hænderne op i Vestegabene, „ganske rigtigt! Det har jeg. Men seer han, Peter Andersen, indenfor det samme Laug er der en uhyre Forskjel paa Folk! Vi ere ogsaa alle Mennesker; men der er en ganske uhyre Forskjel paa os Mennesker! Og jeg troer ikke, Noget skal kunne see paa mig, at mine Handsker ere syede hjemme i mit Huus, og jeg skulde ogsaa mene, at jeg er en af Byens første Borgere, og henne i Klubben snakker jeg baade med Byfogeden og Politimesteren, og Kammerherren har laant Penge af mig, og jeg har talt ved Grundlovsfester. Ja, kom nu bare ikke og fortæl mig, at De — som det hedder — „vil gjøre Alt“ for min Datter; for De kan ikke, Andersen, De kan ikke! Om De saa stod paa Deres Hovede i otte Dage, kunde De dog ikke bringe det ud af Dem, som jeg har bragt mig op til. Og skal jeg sige Dem hvorfor? Skal jeg tage det fra Grunden af for Dem? Seer De, Andersen, der er lige fra Førstningen af den store Forskjel paa os to, at jeg er en Præsteson, og Deres Fader, Andersen, var Liremand, og han er kommen i denne Gaard og har faact Skillinger — for at gaae sin Vej.“ — „Nei,“ vedblev Handskemageren, idet han

skottede gennem Vinduet ud paa Torvet, hvor Bnsfogdens Søn flentrede om med sine Benner, „nei, jeg vil have en studeret Svigersøn!“

Andersens Blik havde fulgt Mesters; hans Dine begyndte at gnistre, nu maatte han have Kaskjerten op af Lommen. „Nei,“ udbrod han, „om det saa bliver mit sidste Ord til Mester, vil jeg alligevel sige, at han, som gaaer derude og svinger med Stokken, ham skulde Mester dog allersidst — —“

„Det skal blive Deres sidste Ord!“ tordnede Mester og fægtede i Luften med sine tykke Hænder, „De forlader mit Hus strax! Hvad Rageri De kan have liggende paa Værkstedet, skal blive bragt hen i Deres Logis; men fra denne Stue gaaer De lige over Gangen og udad Porten og kommer aldrig mere tilbage til dette Hus, saalange min Haand kan smække en Dør i paa Næsen af uforstaaede Personer! Og sender De min Datter Breve, skal jeg tænde min Pibe ved dem, udenat hun skal komme til at læse et Bluf i dem!“ Mester traf sin svære Bengepung op, gav Andersen hans Løn og sagde: „Hvad var det, De sagde, at jeg „skulde allersidst?“ Nei, hvad jeg skal først eller sidst, det spørger jeg ikke mine Svende om! — Og nu gaaer De, og det vil jeg sige Dem som Afskedsvers, at, vil De virkelig være saa dum at gjøre Forsøg paa at stille Dem mellem min Datter og mig, saa bringer De blot Sorg over dette Hus og min bitterste Brede over mit Barn, og det vil være nederdrægtigt gjort af Dem!“

„Jeg reiser fra Byen imorgen;“ hvissede Andersen.

„Det er ogsaa det Klogeste, De kan gjøre; for jeg skal nok vide at passe paa min Datter! — Nu kan De selv høre!“ Med disse Ord rev han Døren til Butiken

op; men der sad kun den gamle Stine og græd over, hvad hun havde hørt, da Mester just ikke havde dæmpet sin Røst. „Hvor er Tette?“ spurgte Mester.

„Tomsfruen gik lige nylig fra Bogen der, som hun skrev i, og sagde, jeg skulde passe Butiken et Dieblif,“ svarede den forstrækkede, gamle Pige, og i det Samme traadte Tomsfru Henriette ind i Butiken. Ved Synet af sin Fader blev hun staaende som naglet til Døren. Ogsaa Mester standsede lidt ved at see sin Datters blege Kinder; der fulgte et Dieblifs Stilhed, kun Uhrret ovenpaa Handsteskabet dikkede, og en lille Blækflaske trillede henover Gulvet. Nu blev Tomsfru Henriettes Kinder saamaad røde nok.

„Hvor render Du hen med Blækflasken?“ spurgte Mester, „Du er saa god at lade den blive i Butiken! Og hør nu, hvad jeg siger Dig! Du bliver ogsaa selv i Butiken i aften og imorgen og gaaer ikke et Skridt udaf den uden at spørge mig om Forlov!“

Handstemanden havde holdt Dagligstuedøren paa Alem, forat Andersens kunde høre, men Intet see; nu traadte han igjen ind i Dagligstuen. Andersens vilde sige Noget, men kunde ikke; han aabnede Døren til Gangen ganske lidt og forsvandt som en lydløs Skygge og gik vaklende ud gjennem Porten. -

Et Kvarteerstid stod Mester og trommede med alle ti Fingre i Vindueskarmen, derpaa tændte han Piben og skred til at træffe de Forsigtighedsforanstaltninger, han ansaae for nødvendige for at afstjære Andersens enhver Forbindelse med Husets. Talen til sin Datter vilde han alvorligt udarbejde, hvorfor den først skulde holdes næste Dag, derimod opgav han strax under saa faretruende Omstændigheder at aflægge sit sædvanlige Eftermiddagsbesøg

i Klubben og gav sin Karl Ordre til at gaae hen til Politimesteren for at melde, at han ikke kunde være tilstede ved Brolægningskommissionens Møde næste Morgen, hvorefter Lars havde ikke mere den Dag at indfinde sig i Handskemagerens Huus; han kunde jo, tænkte Handskemageren, muligviis komme tilbage med et Brev fra Andersen! Derefter tog Mester den store Bortnagle og gik høitideligt ud og lukkede Porten af og satte sig derpaa ud i Butiken med Byens Avis, fuldkommen sikker paa, at nu var Fæstningen betrygget udadtil. Imidlertid kunde der tænkes et Udfald fra Fæstningen! Niedens Andersen nemlig havde boet ude i Byen, beboede Kristen Jensen og Kristian — i Forening med nogle hundrede Handster — et Bærelse ved Siden af Bærkstedet, og nu kunde Mester umuligt nægte at lade Vindebroen gaae ned, naar Kristen Jensen paa Slaget Syv efter al Rimelighed vilde begive sig hen til Andersen for at hente de nærmere Oplysninger. Men Mester havde i flere Aar taget den størst mulige Deel i Byens politiske Liv og med Aviserne som Lærebøger drevet det Yndlingsstudium „at lure Ministeriet alle Fissene af,“ som han udtrykte sig; nu bragte hans Glid ham Vønnen. Ikke lidt stolt kneb han det ene Die til, idet han sendte den Bested op paa Bærkstedet, om Kristen Jensen ikke kunde have Lust til „præcis Kloffen Syv at komme ned og pille et Par Stykker Aal og blive med det Samme.“ Med Indbydelsen til Kristen Jensen fulgte den Underretning for Kristian, at han den Aften ikke maatte gaae i Bandet. Derpaa udfommanderedes gamle Stine fra Fæstningen — dog ikke længere bort, end at Mester hele Tiden fra Butiksdøren kunde holde Die med hende, eftersom hun blot skulde tværs over Torvet til Kjøbmand Sversen for at hente en Flaske Extract og bringe

Hr. Sverfen den samme Indbydelse, som Kristen Jensen fik. Dette var atter et ministerielt Trif, da Sverfens af Naturen store og ved hans Livsstilling saa ypperligt uddannede Talegaver skulde benyttes til at holde Samtalen borte fra ubehagelige Dagsbegivenheder og hindre den i at gaae over til ubnyggelig Taushed. Nu var Kristen Jensen gjort komplet uskadelig, og det var fiint udført; der kom No i Mesters Tobakskyster. Belpustede Ringe sendte han udad Butiksdøren, medens han i to Timer piunte sin Datter med sin Taushed. Kun een Gang brød han den med den korte Bemærkning, at han „ikke vilde vide Noget af Nogetsombelst,“ hvilket maatte antages at være den Text, han næste Dag agtede at tale over.

Omsider lød de fju Slag fra Kirfetaarnet; den lille, visne Sverfen smuttede over Torvet, og Kristen Jensen pynkede sig med rene Flipper og et kolosfalt Halstørklæde og forlod Bærkstedet med den Bemærkning, at „det nok hverken var i Anledning af ham eller Aalen eller denne Sild, Sverfen, at dette Selskab blev gjort.“

Støren havde sovet flere Timer med sin Familie, da Kristen Jensen vendte tilbage over den stille Gaard. Mod Sædvane blev han en Tidlang staaende ved Døren, som førte ind til Bærkstedstrappen, og saae op til Størefakken, som i det blinkende Maaanefkin kastede en lang Skygge nedad Muren, indtil han omsider rustede stærkt paa Hovedet og gif ind og smældede Døren i efter sig, saa det lød gjennem hele Huset. — Oppe i Sengekammeret laa Kristian vaagen. Da gamle Etine bragte hans Aftensmad op, havde hun med det Samme fortalt ham Alt, hvad hun vidste om Sagen, og Lidt til, og nu holdt den stolte Tanke ham vaagen, at denne Gang idetmindste vilde Kristen Jensen ikke som sædvanlig aldeles overheøre

ham, naar han kunde bringe saa vigtige Nyheder. Da han hørte Kristen Jensen paa Trappen, tøndte han Enset og raabte sin indtrædende Overmand imøde: „Har De hørt — —“ — „At Kresjan har faaet en paa Dret for Nærviished? — Jo!“ afbrød Kristen Jensen ham og forgede i samme Dieblif for, at Ordene bleve Sandhed.

I en lille Stue i den anden Ende af Byen sad Andersen fuldt paaflædt med Haanden under Kinden, og foran ham paa Bordet laa et pakket Tornyster. Maanen skinnede ind paa ham, medens han sad saa ubevægelig og sammenfalden som de Ruiner, Maanen i Digtene gjerne siges at beskinne. Mester havde altfor vel fjendt Midlerne til at knuse sin bestedne Svend. Ja, han var en simpel Haandværksjvend af simpel Familie, tænkte han paa; hvad kunde han byde? Han vidste jo heller ikke bestemt, om Tomfruen holdt saa meget af ham, da han ikke havde spurgt hende derom, og i ethvert Tilfælde — at fordærve hendes Hjem for hende og blive Skyld i, at Mester var i sit slemme Humør hele Dagen, og hun gif og græd, nei, nei, det kunde aldrig være Ket! Ved det første Daggrn vilde han ubemærket vandre bort fra Byen; Vorherre vilde nok bevare Tomfru Henriette for at blive gift med Byfogdens Søn, for det var altfor ondt! Bort fra Danmark vilde Andersen. Først vilde han blot besøge sin eneste Broder, som arbejdede ved en Tobaksfabrik ovre i Jylland, saa gif han End paa, ned til de smukke, fremmede Lande, Kristen Jensen saa tidt havde talt om, og især ned til Floderne; han vilde op til Bjergene, saa høit op, som det var muligt at komme, og der vilde han sidde og slaae med Stofken i Flodvandet og see, om det kunde hjælpe. Ja, bort fra det Hele herhjemme og ned til Schweizerlandet, hvor Ingen

kjendte ham, det var hans Reiseplan, og nu kunde det ikke vare længe, inden det begyndte at grne ad Dag. Underligt nok forekom det ham, at han hørte Fodtrin ude paa Gaden. Nei, det maatte vare Indbildning, det var Nat endnu! Men nu løb igjen En forbi. Der blev aabnet et Vindue i Nabohuset, og en gammel Kone raabte ud: „Hvor er Ilden?“ — „Hos Handskemageren paa Torvet!“ var Svaret, og i samme Dieblig lød Bægterens Horn ved Enden af Gaden.

Andersen sprang op og løb til Døren, men standsede der. Bægteren tudede lige udenfor og bankede med sin Stok paa Vinduesposten — da rev Andersen Døren op; men strax efter slog han den i igjen, og han stod endnu indenfor den. „Nei,“ tænkte han, „mit Ord til Mester vil jeg holde! Kristen Sensen er der jo til at sørge for Tomfru Henriette; ham kan jeg stole paa. — Det er nok bedst, jeg strax faaer Tornysteret paa og kommer afsted, ellers er jeg dog derhenne, inden jeg veed et Ord deraf!“ — Det var enten Taaxerne i hans Dine eller Bægterens Horn eller Nabokonens Banker paa Bæggen, som forstyrrede ham, saa han bragte Remmene paa Tornysteret i Ulave. Endelig var Tornysteret paa Ryggen, Biben i Lommen, Hatten paa Hovedet og Stokken i hans rystende Haand; men da lygte Dagen indad Kuderne, og hans Privatstær, som boede ovenover Vinduet, stak Hovedet ud af det runde Hul paa Kassen og begyndte en sælsom Musik. Det var ikke dens sædvanlige, glade Fløiten, men disse forunderlige Toner, som Stæren gjerne udsender i den aarle Morgen, inden den har faaet sine klare Fløitetoner frem; det er en ængstelig, hvinende Lyd, som om to Fjle bleve gnedne mod hinanden. Det var, ligesom Stæren i sin Skræk over Ilden søgte at holde Andersen tilbage med

sin angstfulde, skjærende Sang. „Somsfruens Stær!“ udbrød han halvhøit, „Nei, det var dog Synd, om den brændte!“ — Bordet var nær gaaet istykker, saadan blev Tornysteret fastet paa det.

Det brændte godt, da Andersen kom farende ind i Mesters Gaard og løb opad en Brandstige uden at see til Høire eller Venstre. Røgen bølgede om ham, medens han sad paa Gavlen for at lette Stærekassen af; Ungerne peb i Kassen, og de gamle Stære sad og jamrede paa Binden og søgte at vifte Røgen bort med deres Binger. Nu fløi de, forstrækkede over ham, hen paa Taget; men han fangede let de fortunlede Fugle, stak dem ned til Ungerne, stoppede sit Halstørklæde i Kassens Hul og skyndte sig bort gjennem Røg og Gnister og Sprøiter og de mange Mennesker. Han havde slet Intet seet derhenne, kun kom han, medens han løb hjemad, til at tænke paa, at det gamle Træ midt i Gaarden, om hvilket Mester havde sagt, at det før skulde faae røde Blade, før han skulde blive forlovet med Mesters Datter, det havde dog staaet med et rødt Brandstjær. „Betød det Noget?“ tænkte han, „Nei, hvordan skulde det betyde Noget!“ — „Men han behøvede da ikke at rende saa forstrækkeligt,“ meente han dog og sagtnede sine Skridt.

Saa snart Andersen kom hjem, lukkede han Vinduet og satte saa Stærekassen paa Bordet og aabnede for Stærene. De fløi lige op mod Loftet, faldt ned igjen og gav sig til at flagre om og støde sig paa Alt, hvad der var i Stuen; men Andersen kunde ikke passe paa dem, da en lille Seddel, som var bunden om Binden paa Kassen, lagde Beslag paa hans fulde, glade Opmærksomhed. — Mester skulde ikke have talt saa høit, naar hans Datter sad ved Regnskabsbogen i Butiken ved

Siden af. Da Sagerne endnu stod saaledes, at Andersen dog maatte blive Arbejdstiden ud, men rigtignok ikke mere see Tomfru Henriette, havde hun listet sig op paa Postet og der skrevet et Par Ord paa en Lapp Papir og gjennem Gavlvinduet faaet den bundet om Binden paa Starekassen, i det sikker Haab, at Andersen, som aldrig nogensinde havde glemt at besørge, hvad hun havde bedet ham om, ikke vilde ansee Arbejdet for endt og gaae bort, før end han havde flaaet Starens Bind fast. — Andersen læste og læste; der stod jo med Tomfru Henriettes fine Haandskrift: „Andersen, tab ikke Deres Mod!“ Lærerne løb ham temmelig raft nedad Kinderne, medens han stod og saae paa de to Stare, som nu sad ved Siden af hinanden paa Hjørnet af Kommoden og lagde Hovederne paa Siden for rigtigt at betragte deres Medningsmand. Nu blev han — naar Tomfru Henriette jagde det, saa var det en anden Sag!

Stærkqvartetten musicerede flittigt hver Dag paa Nabokasjerne ovenover Andersens Vinduer, hvor to Starefamilier sagtens kunde leve, da Slagteriet ligeoverfor trak Fluer til; og Andersen røg paa sin Pipe og saae paa Tomfru Henriettes og sine egne Fugle og samlede daglig mere og mere Mod ved deres muntre Melodier og ved Kristen Jensens Aftenbesøg og Beretninger om Tilstanden henne i Handskemagerens Huus, hvor Alt stillede sig til Fordel for Andersen. Handskelageret var brændt, der maatte derfor arbeides med fuld Kraft paa Bærstedet; men paa Kristen Jensen havde Mesters Fremgangsmaade mod Andersen havt den Virkning, at han svor paa, at han „ikke skulde forivne sig i Mesters Tjeneste“, og hvad han lovede sine Venner eller sine Sjender, det pleiede han at holde — han skar kun een Handske

om Dagen. Og Kristian forstod endnu Ingenting, og Mester kunde nok med sin vrede Røst overdøve Murernes Fløiten og Hamren, medens de reparerede Huset, men selv tage fat paa Noget formaaede han ikke, da begge hans forbrændte Hænder laae i Bind; han maatte endogsaa lade Dørene lukke op for sig af Andre. Det var fortvivlede Dage for Mester! Hverken gode eller onde Ord bragte den ringeste Forandring paa Kristen Ssens Optraaden, og ikke et Menneske var i Hast at opdrive til at være Svend, og saa kom Avisen, hvori Ssens anden Handskemager benyttede Leiligheden til at opremse sine Barer med store, skadefroee Bogstaver. Kun saa stor en Forbittrelse, som de jede Bogstaver i Avisen fremkaldte hos Mester, kunde bringe ham til at følge det Raad, han hver Dag læste i sin Datters Brev, at hjemfalde den forviste Andersen; for det vilde han dog hellere end see, at „Mikkelsen med det usle Nottehul af en Butik deromme i Møllestræde skulde siikke Søgningen i sin Komme!“ Og Andersen kom tilbage, saa forvirret som en Maage, naar den om Foraaret seer aabent Vand, og paa det midlertidige Værksted i Dagligstuen gled nu ogsaa Kristen Ssens Kniv med den største Lethed.

Men Andersens Hjerteanliggender bleve begunstigede af værre Grærelser for den værdige Mester. Det var nu strax ikke Noget for saadan en Mand, formelig at skulle forhøres af Politimesteren med Hensyn til Ildbranden, som beviisligt var opstaaet i Mesters Sovekammer. Om det endogsaa fremgik af Undersøgelserne, at Mester forjaavidt var undskyldt, som han havde nydt temmelig rigeligt af Punschen hin uheldige Aften, og dette igjen kunde forsvares ved hans ophidsede Stemning, saa var slige Ting dog ikke Noget, som en anseet Borger

skulde behøve at tilstaae. Kort sagt, Politimesterens ukam-
 meratlige Optræden overfor Handskemagerens Forsøg paa
 at skyde hele Sagen til Side bevægede denne til aldeles
 at bryde med sin forhenværende Ven og for Kunderne i
 Butiken at holde Foredrag om Embedsstanden, som „var
 og blev Embedsstand; — saasnart det kom til en Embeds-
 sag, saa kjendte man strax de Folk!“ Det blev da heller
 ikke Andersen, som kom til at reise til Schweiz, men
 derimod Byfogdens Søn. Og han beredte sig til over
 Paris at drage til Alperne uden saameget som at gøre
 Mine til det, Handskemageren havde ventet. Ja, da Me-
 ster endogsaa optraadte blandt dem, som vilde sige den
 unge Mand Farvel ved Diligencen, og ikke tog sig til-
 strækkeligt i Agt med sine Hentydninger, bragte den ele-
 gante Reisende i Forening med to Jægermestre Handske-
 mageren til at fjerne sig med den klare Bevidsthed, at
 han var bleven haanet i en ualmindelig Grad. Som en
 ophedet Selvføger kom Mester lige fra Postgaarden hen
 i Klubbens Konversationsværelse og flød her over med
 temmelig varme Udtalelser, i hvilke han ikke ret skjelnede
 mellem Byfogdens Søn og Byfogden selv. Konversa-
 tionsværelset havde da været for godt besøgt til, at disse
 Udtalelser ikke skulde have været Grunden til, at Mester
 i Løbet af kort Tid ikke saa sig gjenvalgt til den ene
 efter den anden af de Komiteer, i hvilke han til saa
 megen Fornøielse for sig selv havde siddet sammen med
 Byens andre fremragende Mænd.

Mester var nu en politisk Umulighed i Byen. Da
 Støren kom ind fra Landet til Kassen paa Handskema-
 gerens nyfalkede Gavls, fløitede den i de klare Efteraars-
 morgener for et Par Forlovede.

I Handskemagerens Huus paa Torvet er Andersen nu Handskemageren, og der er ikke noget Tag i hele Byen — maaskee heller ikke i mange andre Byer — som kommer hans Tag nær i Antal af Stærekasser, og i Toppen af Træet, som breder sine Grene i Gaarden, er indrettet en luxuriøst udstyret Stiftelse med Fribolig for fire Stærefamilier, som have havet Anstalten til et udmærket Konservatorium. I de første Dage efter Stærens Ankomst om Foraaret komme Folk ind fra Gaden for at høre den usædvanlige Fløitekoncert i Andersens Gaard og beundre den store Stærekasse, paa hvilken Andersen har indrettet Taarne med forgyldte Rugler og malet sine og sin høit elskede Hustrues Forbogstaver. Den fordums Handskemager beboer et Par Værelser ligeoverfor i Kjøbmand Sverrens Gaard; men han kommer tre Gange daglig — som der staaer paa Recepterne — over og spiser sin Mad hos sin Datter og sin Efterfølger. Han har vel søgt at finde sig i sin Datters Skjebne? — Nei, det har han slet ikke gjort noget Forsøg paa; men han er mod sin Villie bleven tvungen til at tilstaae for sig selv, at Ægtefolkene derovre ere usædvanligt lykkelige. At han ikke boer hos dem, er hans egen Idee; Kristen Sensen siger, at det er hans „bedste Idee“. I Politiken følger den forhenværende Handskemager bestandigt med; men — med sit gamle Parti gaaer han ikke mere! Paa Andersens Værksted arbejder endnu Kristen Sensen sammen med Kristian, hvad dette flinke Menneske dog ikke mere tituleres af Nogen — undtagen af Sverrens Datter; den Dag, da han blev Svend, aflagde han sit Fornavn og overraskede sine Bekjendte med at være i Besiddelse af det smukke Efternavn „Holm“. Den gennemgaaende Agtelse, Kristen Sensen nyder af hele Huset, og det Be-

fjendtskab, han i de sidste halvsjette Aar har havt med en ung Mand ved Navn Kristen Andersen, har viist sig at være de eneste brugbare Midler til at forbedre hans Humor. Kun meget sjeldent har han været utilfreds med sin unge Mester, meest da denne i Egenskab af Fader havde talt alvorligt med den lille Kristen, som havde truffet en Star med en Steen. Ved denne Leilighed lagde Kristen Bensen sin store Haand paa Trengens Hoved og erklærede, at „det Hø'ede var for lille og for godt til at dunkes saadan,“ og at „den døde Star havde kun været en Fugl, og Kristen var et lille Menneske, og man skulde ikke sætte Mennesket under Fugleklassen.“ Men, som sagt, slige Udbrud ere sjeldne, og til en god Sommer hører dog et lille Lyn af og til.

Gaasen.

„Smaafager! Naa, saa Du „har tænkt paa Smaafager“ til i Aften!“ — Det var Mælke- og Flødehandler Raspersen, som blev lidt uenig med Madammen den 10de November Klokken 10 om Formiddagen. „Smaafager, tak! Og saa skal vi formodentlig have Vand til?“

„Du kan jo faae Dig en Toddy!“ svarede Madammen; men hun vedblev at læse i Avisen.

„Seg — og en Toddy!“ tog Mælkehandleren til Gjenmæle. „Naa, saa jeg skal sidde alene med min Helligaften i et Glas for mig selv og maaskee endogsaa grines ud af Dig og Malle —“

„Kald hende Amalie!“ fattede Madammen; hun slap ikke Avisen, men hun rystede den lidt. „Seg har jo sagt Dig, Du skal faae den Gaas imorgen Middag!“

„Og jeg siger, at jeg vil have den i Aften!“

„Det var meget!“

„Og — og — og jeg skal ogsaa faae den i Aften!“

„Det var endnu Mere!“

„For jeg gaaer selv hen paa Torvet og kjøber en om et Dieblif!“

„Det var en anden Sag!“ sagde Madammen, lagde Nøgen lidt bestemt paa Bordet og tog Strikketøiet. „Men saa steger Du den vel ogsaa selv, for Katrine gjør reent idag!“

„Reengjøring!“ udbrod Mælkehandleren og slog i Bordet; men han fattede sig strax og vedblev: „Ja, værsgo, grib Du kun til dine Midler, Mutter! Til Juleaften iaar faaer vi vel en Reengjøringsoversømmelse gjennem hele Keiligheden; men saa holder jeg Juletræ i Borten! Og i Aften skal jeg ogsaa nok faae en Mortensgaas frem paa Bordet; jeg har lovet vores Dreng det, saa er det min Pligt at skaffe Kasper en Gaas!“

„Mutter, Mutter!“ fortsatte Mælkehandleren og rystede stærkere og stærkere paa Hovedet, „Du er ikke rigtig — dansk længere! Jeg har nok gaaet og mærket til det i længere Tid, hvordan Du mere og mere er i Hælene paa disse fine Folk, som har ladet Skralde- manden hente alle vores gode, gamle Skikke bort fra deres Huus —“

„Hvis det er Kancelliraadens herovenpaa, Du stikker efter,“ faldt Madammen ind, „saa fortalte Julle forresten, da hun hentede Mælk imorges, at hun skulde ud efter en Gaas til imorgen Middag!“ — hvorpaa Madammen strikkede videre.

„Ja, der har vi det!“ tog Mælkehandleren til Orde, „der har vi det jo! Du veed jo ikke, hvad Du selv siger, Mutter! Derfor er det netop, at vi ogsaa skal gemme Gaasen til imorgen Middag! Men jeg siger, at man skal spise Gaasen Mortensaften, ellers er det noget Brøvl, og ellers mener man det kun meget tyndt med de gamle Skikke, og det hører med til et Fædrelandsfind, med Er- bødighed at følge de gamle Skikke, som blev fulgt af alle

de Mennesker, som eiede Danmark før os! Og det er beklageligt for en Mand, naar hans Kone ikke er enig med ham i at holde af gamle Danmark som det bedste Barn i Huset, for det gjør jeg! Jeg slingrer ikke ud fra Danmark; jeg er hverken bleven svenske Peer eller — eller endnu meget mindre som min ærede Svoger, der taler mere og mere begejstret over vores Fjenders Kanoner, for hver Gang han har været i Hamborg paa Butifens Begne!”

„Man skulde virkelig troe, der var Noget paa Jærde!“ udbrod Madammen og traf i Garnet, saa Nøglet hoppede i den lille Kurv, som stod i Bindueskarmen.

„Ja, det er der ogsaa!“ svarede Mælkehandleren, „for det gjør mig nu tilligemed saa grueligt ondt, at Du saadan reent kan glemme din Fortid, Mutter; Du har havt saadan en smuk Fortid! Mutter, Mutter, det gaaer tilbage med Dig! Du vil ikke holde Mortensaften, og Du er dog opfodt med de gamle Festsastener mere end nogen Anden. Kan Du ikke huske Kjeldereren i Grønne-gade, hvor Du boede hos din Moder, og hvor I bagte Æblestiver hver Mandag Aften og især havde en uhyre Fortjeneste paa Festsastenerne? Ja, jeg husker nu nok Leiligheden der, for der rendte jeg mangen en Gang ned med de andre Børstenbindersvende omme fra Antoniestræde. Og det var salig Ole Olsen, som allerede dengang sagde, at en af Madammens Døttre havde et godt Zie til mig; for det bemærkede han af den Maade, hvorpaa hun sæbede mine Æblestiver ind med Sukker. Saadan udtrøkte nu Ole Olsen sig, naar han leverede Dig Taller-tenen tilbage og tørrede Fingrene i Kaskjetten, og han havde da ogsaa Ret. Ja, og naar jeg saa tænker paa en Mortensaften i Forlovelsesaarene, naar din ypperlige,

gamle Moder sagde, at hun snart ikke vidste, hvor jeg helst maatte opholde mig; for inde i Kiøkkenet forstyrrede jeg Dig for meget ved Bagningen, og ude i Butiken, der bød jeg Gæstiverne gratis om til Kunderne; for jeg var saa ellevild og glædede mig som et Barn over vores Forlovelse. Og, medens vi havde den lille, mørke Butik med Børsterne, Mutter, da forsøgte vi heller ikke nogen Hel- ligasten: saalænge vi holdt Svend og Dreng, fik de deres Gaas baade Mikfels- og Mortensgaften. Jeg ved nok, vi maatte lægge det af, da det gik tilbage med Forretningen; men i de Aar, det gik tilbage for os, da gik Du just fremad! Da Du sad oppe om Natten i en kold Stue med Sengetæppet som Shawl og hjalp mig med Børsterne, da var Du Mere for din Mand, end en Konge nogensinde har været for sit Land; da var Du en gemnt- lig Kone! Saa arvede vi da, og saa fik vi smaa, runde Skildter med Mælk og Fløde, og det gik fremad, ud- mærket fremad; men i een Retning er det rigtignok gaaet tilbage med Dig! Og det er især blevet Tilfældet, siden Malle — ja, for jeg kalder hende Malle; jeg taler ikke Fransk! — siden Malle er kommen paa dette Kursus og har faaet Beninder med Spadserekjoler — ja, de faaer vel ogsaa snart Spadserestofke! Af dem lærer Du rigtig- nok meget Godt. Saadan nogle Feer kan naturligviis ikke være bekjendt at spise Mortensgaas! — Nei, nei, det var kun i gamle Dage, at man var saa raa at spise Gjøssene! Det er ligesom! Nu har Gjøssene fri, nu gaae de paa Kursus med smaa Hatte og forlorne Nakker!”

Madammen saae ud ad Vinduet. Hvad hun meente paa dette Punkt af Forhandlingerne, vil aldrig blive op- lyst; thi i det Samme blev der banket paa Døren, og

Studenten traadte ind. Han hilste paa Familien, stak to Fingre i Vestelommen og fremdrog et lille Papir, hvori han havde indsvøbt, hvad han var skyldig at betale for Leien af sit Kvistværelse.

„Godmorgen! Værfsaaartig, træd nærmere!“ sagde Mælkehandleren. „Sæt Dem ned, saa kan De høre, hvad min Kone og jeg er hugget lidt sammen om, og saa kan De bagefter sige os, hvad De resolverer i den Sag!“

Studenten fik et Udtog af Mælkehandlerens Tale med alle de gode Steder i og svarede derefter paa det høitidelige Spørgsmaal: „Hvad han nu som studeret, dansk, ungt Menneske meente“, at „Hr. Rasperen havde Ret! At spise Gaas Mortensaften var Pligt for Enhver, som havde Raad dertil og forresten kunde taale varm Gaafesteg om Aftenen.“

„Ja,“ udbrød Mælkehandleren og pegede paa sig selv med en tyk Finger. „Hørte Du, Mutter? Det var, som om der blev trukket en Skuffe ud af mig! Alskurat min egen Mening! — Hør, Student, De er et Menneske med funde Anstuelser! Og De har talt for Dem selv! for De er nu inviteret til Gaas her i Aften!“

Der var inviteret Fremmede paa Gaasen, — saa maatte Madammen jo give sig! — „Ja, lad det saa gaae,“ udbrød hun, idet hun tabte Slaget, „siden det er en Student! Men havde Du trukket en af dine Benner fra Reglebanen i Store Kongensgade herved, saa havde jeg holdt Stand!“

Det blev et meget ubehageligt Veir om Aftenen. Binden raslede med Mælkehandlerens Skildte og smeldede Porten i paa Kyggen af Alle, som gik ind i Huset, og peb endda ad dem gennem Nøglehullet; men kom man saa ind paa det nederste Stykke af Trappen, blev der hyggeligt omkring En. Ganglampen lyste, og fra Mælkehandlerens Kjøkken udsendte Gaasen sin festlige Duft. Rancelliraadens Tulle kom just hjem og udbrød: „Naa, Raspersens steger da Gaas!“ Mælkehandleren hørte det, han var i et udfordrende godt Humør og svarede: „Ja, min Pige, det gjorde Rancelliraadens Fa'er vist ogsaa; men nuomstunder! — Ja, De skal vel have Svanesteg oppe hos Dem; det er noget finere!“ — „Det var et Svar med Skal paa!“ bemærkede Mælkehandleren om sine egne Ord, da han senere gjentog dem for Studenten.

Det gik ellers fortræffeligt med Mælkehandlerens Gaas. Madammen blev bevæget ved Synet af deres egne, gamle, flebne Punscheglas og klinkede paa Forlig med sin Mand. Amalie sad ved Siden af Studenten, og Husets Søn, Rasper Raspersen, fik Lov til at danne sig et selvstændigt Begreb om sin Appetits Omfang, hvad hans Moder ellers paastod at være bedre underrettet om. Og Mælkehandleren straaledede som en Gasol af Munterhed og Seirfølelse.

Studenten udbragte en Skaal for „Gausens Giver, sin agtede Bært, hvem han agtede endnu mere, efterat han i ham havde truffet en Forsvarer af gamle, danske Skikke.“

„Rasper, Faers Dreng, hold op med at knække Svedstestene, og gør som vi Andre! Det er hans Faers

Skaal!" sagde Mælkehandleren, reiste sig, klinkede og nikkede rundt og gav Studenten Haanden.

„Ja, lad det Gamle staae!" udbrød han, da han igjen sad i Sofahjørnet; „Mortensaften er en Helligaften, den er opkaldt efter Morten Luther. Ikke sandt, Student?"

Amalie rystede paa Hovedet, og Studenten berigtigede det ved at fortælle om Biskop Martin i Frankrig og Sagnet om Gæssene, og at Luther blev opkaldt efter Sanft Martins Dag.

„Og Mikkelsdag da!" spurgte Mælkehandleren, „kommer det Navn ikke af Mikkel Kæb?"

Saa fortalte Studenten om Sanft Michael med Dragen. Og Mælkehandleren kom med et nyt Spørgsmaal: „See, saa er der Noget endnu, og det har jeg saamænd tidt spekuleret over! Hvad er i Grunden Meningen med at komme Æbler og Svedsker indeni Mortensgaausen?"

„Na, det er Meningen, at Æblerne er billigst paa den Tid af Aaret!" faldt Madammen ind.

„Ja, det er nu en Kjøkkenforklaring!" svarede Mælkehandleren. „Nei, jeg er vis paa, at der ogsaa er en Historie om det, og Studenten kommer nok med den, naar Du bare giver Tid, Mutter!"

„Nei!" svarede Studenten. „Det veed jeg dog ikke Grunden til!"

„Ja, en Grund maa der være," vedblev Mælkehandleren, „for vore Forfædre var ikke Lossehoveder. Op med Forklaringen, Student! I Aften vil jeg have Forklaring paa Alting!"

„Saa veed jeg virkelig ingen anden Udvei, end at vi selv lave en Forklaring!" svarede Studenten.

„Ja!“ udbrod Mælkehandleren og drak sit Glas ud. „Kom med den! Lad det være saadan en rigtig Historie, som vi kan more os over Allesammen. Jeg kan endnu alle mine gamle Eventyrbøger og fortæller Rasper af dem, naar han har været artig.“

„Men Frøkenen maa hjælpe!“ sagde Studenten, skjød sin Tallerken lidt fra sig og begyndte:

„Gaasen var en Brindsesfe —“

„Nei, hvor det stykker ned!“ afbrød Madammen. „Jeg troer saamænd, det hagler!“

„Løftsvinduerne!“ udbrod Mælkehandleren og slog i Bordet. „De staaer naturligviis aabne allesammen! — Walle, min Lygte!“

Studenten fulgte op med Mælkehandleren og hjalp med at lukke Løftsvinduerne, som Regnen slog ind igjennem. „Det er kanskee ikke til Skade, at man ikke kan undgaae at faae et lille Pjask over Hovedet, inden man faaer Vinduet trukket i,“ bemærkede Mælkehandleren deroppe, „for Wutters Punsch ligner hende selv; den er god, men af en kraftig Karakter!“

Da Mælkehandleren ved Studentens Hjælp havde fundet Rækværket, og de begge vare komne ned igjen, overbeviste Uhret paa Sekretæren og den under Bordet sovende Rasper Studenten om det Passende i at takke for Aftenen og sige Godnat, og han begav sig da uden Indvendinger fra Familien op i sin sædvanlige Høide.

Mælkehandleren laa med Nathue paa i sin Seng, da han udbrod: „Samen, nu stak den Pokkers Student dog fra os uden at komme med sin Historie!“ Han rykkede Lynet nærmere til sig, ligesom for bedre at tænke

over Sagen, og gav sig til at stirre paa Skjærbrædtet, hvorpaa der var malet et toetages Slot med gule Mure og et lille Spiir, som bar et kolossalt, lysrødt Flag. Foran Slottet saae man en blikstille Sø, hvorpaa en Fiskerbaad dog vippede temmelig stærkt.

Med Et blev Skjærbrædtet til et Loftsvindue, som Regnen løb nedad og Blæsten rustede i.

Bed et voldsomt Vindstod fløi Vinduet op. Det var overraskende: udenfor var det det bedste Veir! Solen skinnede ned paa en grøn Eng, og midt i Engen stod en Gaas og stirrede meget estertænksomt paa Mælkehandleren, først med det ene og saa med det andet af sine brune Dine; derpaa reiste den Halsen lige i Veiret og raabte med en hvinende Stemme: „Gaasen var en Prindsesse!“ Synligt beroliget herved lagde Gaasen sig ned, men reiste sig dog strax igjen. Høiere og høiere reiste den sig og slog med Vingerne, indtil de bredte sig ud som en hvid Silkefjole, og i Kjolen stod en smu, ung Dame med poliste, brune Dine og en Mund saa rosenrød som et Gaaseneb. Mælkehandleren sluttede sig strax til, at det maatte være en Prindsesse. Men Engen var ogsaa borte; Prindsessen gik i en Abildgaard. Abildgaarden, som var omgiven af et Nøddegjerde, stødte op til en Skov, og bag Æbletræerne hævede sig en gammel Borgs revnede, røde Mure. Det var deiligt, klart Veir, og Skovens Farve viste, at det var henimod Efteraar, hvorfor Prindsessen gav sig til at plukke de første Æbler og de sidste Blommer; der voxede nemlig ogsaa tyndstammede Blommetræer hist og her mellem de frogede Æbletræer. En enkelt, tilbagebleven Sommerfugl fløi om, og et Horn lød inde i Skoven.

Hornet kom nærmere og nærmere; nu lød det ganste

nærved. Prindsessen gik hen og bøiede Nøddegjerdets Grene tilside, og lige udenfor paa Skovstien stod en Riddermand med Hornet for Munden. Hun slap naturligvis strax Grenene; men Ridderen greb fat i dem, tvang dem endnu bedre ned og bøiede sig ind over dem. Der stod han nu i den mørke Hasselhæk med røde Kinder og en stor, hvid Krave og kruset Haar og et glad Smil i det fine Skjæg. Han stod saa længe stille, at den lange, grønne Fjer paa Floilshatten hørte op med at vippe.

„Hvorfor seer Du i Grunden saadan paa mig?“ spurgte Prindsessen. „Blæs paa din Trompet!“

„Nei!“ svarede den unge Ridder. „Nei, lad os see paa hinanden, til vi elske hinanden! Jeg gjør det om et Dieblif!“

„Troer Du, jeg vil staae stille?“ svarede Prindsessen. „Nei, vil Du slaaes med Æbler eller spise Blommer omkap med mig, saa kan Du komme!“

Men han rørte sig ikke; han vedblev at holde Grenene tilside med sine hvide Handsker og at see paa Prindsessen.

„Der!“ raabte hun leende og kastede et Æble efter hans sorte Floilshat, for at slaae den af ham. Han greb Æblet uden at see paa det; han saae kun efter Prindsessen, medens hun løb ind mellem Træerne.

Da det sidste Glimt af hendes Slæb forsvandt, trykfedde han et Ans paa Æblets røde Kind, saae derpaa endnu en Gang ind imellem de gamle Æbletræer og udbrød: „Her vil jeg komme igjen! Hun er deilig!“

Saa blev han borte bag Nøddehækken; men hans Horn kunde man høre. Det lød saa høit og muntert, der blev blæst jublende Triller paa det; man hørte nok,

at den, som blæste, havde Lust til at leve. Og Hornets Toner rungede tilbage fra den gamle Borg og bruste saa stærkt gjennem Abildgaarden, at Æblerne faldt ned, og Bladene fløi af Træerne. Da taug Hornet med Gæt; det blev stille, ganske stille. Lydløst drysfede den hvide Snee ned over Æbletræerne, og Musvitten flagrede fra Green til Green. Men kun et Dieblif var Abildgaarden dækket af Snee; i næste Dieblif stod den heelt i Blomst. Bierne fløi om de blomstrende Grene, og Svalerne smuttede ind og ud mellem Stammerne. Det sneede igjen; det var Blomstersneen, Frugtblomsterne, som i Mængde regnede ned og gjorde Jorden hvid. Sommerolen skinnede, de grønne Æbler voxede, og Grenene bøiede sig, Blommerne bleve modne og faldt ned. Men Solen tabte sin stærke Glød, og en kold Taage drog hen over Abildgaarden. Taagen lettede strax igjen, den milde Efteraarsjol lyste, der hang Regndraaber under de sorte Grene, og mellem de visne Blade saaes Alynge af rød-gule Æbler, og Prindsessen kom ned fra Borgen, endnu smukkere end sidst. Hatten med de nikkende, hvide Fjer var bunden om hendes Hage med blaae Baand, og Solen forgylde de dansende, luse Krøller og spillede paa hendes hvide Raabe, medens hun løb om og saae op i Træerne. „Blommerne ere destoværre forbi!“ sagde hun. „Men Æbler er her nok af!“

En Hest hørtes galoppere ude paa Veien, og Spidsen af en Landsse saaes at bevæge sig hurtigt ovenover Nøddehækken. Hesten standsede, og Ridderen brød gjennem Hækken.

Han kom med Landsen i Haanden og graa af Støv, Halskraven hang i Laster, der var Blodpletter paa hans Handsker, og Sværdet stak ud gjennem Skeden. Men

et Par straalende, nye Guldsporer ringede, idet han gik over Græsset henimod Prindsessen, og klang høit, da han bukkede dybt for hende og tog sin Baret af, hvis Tjær var borte. Han greb Hornet, som hang ved hans Side, holdt det i Beiret og sagde: „Denne Gang kan jeg ikke hilse Eder med mit Horn; thi det er traadt fladt af Hestehove! Og jeg kommer bedækket af Støv!“

„Ja, jeg seer det!“ svarede Prindsessen og rev Stikken af et stort Æble.

„Men det er Støv fra Wrens Mark,“ vedblev han, „og den vilde jeg ikke lade børste af mig, førend jeg fik udrettet mit Erinde til Eder. Som en Ungersvend saae jeg Eder første Gang; men jeg er bleven Mand idag paa Balpladsen. Med Eders yndige Billede i Hjertet har jeg svunget min Landske i et heelt Aar, med Eders Navn paa Læben red jeg i Morgentaagen ud i Striden, og til Ære for Eder har jeg idag fejret over mine Fjender. — Paa vort første Mødested staaer jeg igjen foran Eder og byder Eder mit fric Hjerte, min taarnede Borg og min nysvundne Hæder!“

Prindsessen saae paa ham og paa Æblet, hun spiste af.

Han vedblev med straalende Dine: „Ædle Tomfru, tal, svar mig! — Jeg længes efter Eders Svar! Jeg er mere utaalmodig end min flinke Hest, af hvis Sparken derude paa Veien I kan høre, hvor daarligt den kan vente!“

„Har Du Hesten med!“ udbrod Prindsessen. „Saa træk den herind, og staa op paa den, og stik Landsken i Beiret! Saa kan Du vist naae nogle udmærkede Æbler derhegne i Toppen af et Træ!“

„Nei!“ svarede Ridderen — men han blev mere og

mere bleg, idet han talte — „dertil er min gode Ganger dog for ædelt et Dyr! Men gid den og jeg vare blevne paa Balpladsen, eller gid den havde bragt mig hertil død af Glæde over det Møde, jeg ventede mig!”

„Der kommer Morten med sin Kive!” udbrød Prindsessen og vinkede med sit Rømmetørklæde ind imellem Træerne. „Nu beder jeg ham derom; han gjør det nok!”

Da tabte Ridderen sin Landse, vendte sig hurtigt bort og gik ud af Abildgaarden. Abildgaarden og Borgen forsvandt bagved ham, medens han vandrede gjennem Skoven med forslagne Arme og bøiet Hoved. Der var stille omkring ham; kun det visne Løv raslede om hans gule Støvler. Paa en aaben Plads i Skoven standsede han. Efteraarsgræsset voxede der frodigt, og pragtfuld broget hvælvede Skoven sig over ham, og over Hækken med de røde Hyben saae han langt ud gjennem den klare Luft. Ikke et Straa rørte sig, og selv' stod han længe ubevægelig og betragtede de mørke, afhøstede Marker, den stille Dam, som det gule Siv frandsede og speilede sig i, og Møllen paa Bakken langt borte. Omfider vendte han sig igjen om imod Skoven og udbrød: „Du alvorlige Efteraar! Du passer godt for den, som har Sorg i sit Sind over en Kjærlighed, der ikke fandt mindste Svar! Du gule Skov, lad mig plukke en Buket af dine falmede Blade og lad mig med den i Haanden vandre under dine Træer, medens din Efteraarsskønhed gjør mit Hjerte godt!”

Han syntes, at Luften bevægede sig inde mellem Stammerne; og rigtigt! En Kvindeskikkelse kom langsomt henad Skovstien, saa fin og let, som om hun kun var tegnet i Luften. Da hun stod lige foran ham, saae

han hende først rigtigt. Hendes skjøne Ansigt var blegt, om Haaret og over Skulderen bar hun brogede Krands af røde og gule Blade, og i Haanden holdt hun en Hasselgreen.

„Jeg er Efteraarets Fee!“ sagde hun. „Jeg vandrer paa denne Tid gjennem Skovene, og Bladene flyve ned foran mig, forat jeg ikke skal sætte min Fod paa den vaade Jord. Jeg har kun faa Benner; sjældent finder Noget Efteraaret skjønt, undtagen den tause Søger. Men Du har kaldt mig til Hjælp; følg efter mig!“

Ridderen havde ondt ved at see den lette Skikkelse foran ham; men, hvor de visne Blade faldt ned fra Træerne, der vidste han, Efteraarets Fee gik, og der fulgte han efter.

Snart stod de i Abildgaarden. Prindsessen følte en kold Luftning blæse sig imøde; hun svøbte sig i sin Kaabe. Men Efteraarets Fee rystede Hasselgrenen over Prindsessens Hoved, en Nød faldt ned og ramte hende; da foer et Vindstød gennem Abildgaarden og rev i Prindsessens Kaabe, saa den flængedes og blev til to hvide Binger, og med Et stod der en Gaas i Prindsessens Sted. Og Efteraarets Fee sagde: „Du, som ikke engang brød Dig saa meget om Kjærlighed, at Du vilde skjenke den din Opmærksomhed — nu kan Du see saaledes ud! Og naar Du har endt dit dumme Liv og plukket skal stikkes paa Spiddet, da skal man spotte Dig i Rjokkenet ved at fylde Dig med det Eneste, Du brød Dig om, med dine Æbler og Blommer!“

Ridderens Hest kom galopperende ind i Abildgaarden.

„Sæt Dig op paa din Hest!“ sagde Efteraarets Fee til den forundrede Ridder. „Og glæd Dig over, at Du

ikke kom til at føre en Gaas hjem til din Borg! Ikke altid frier en god Fee en Mand fra den Skjebne!"

Feen blev til Luft, og Gaasen rakte Hals og figede efter Rytteren, som snart forsvandt i Skoven. Abildgaarden blev til en stor, gylgende Sø, som Gaasen svømmede henover, over imod den fjerne Kyst. Rytten blev tydeligere og tydeligere; man kunde derovre see et guult Slot med et stort, lysrødt Flag.

Mælkehandleren sad opreist i sin Seng og saae paa Slottet paa Skjærbrædtet for Enden af Sengen. Det var ganske lyst, og Mathuen holdt han i Haanden; den havde han revet af i Søvn.

Det var ikke længere en Drøm, da Mælkehandleren snart efter sad ved sit Theebord i blomstret Slobrok; men man skulde næsten troe, at han selv meente det, saa hensunken i Tanker sad han. Mekanisk reiste han sig og trak sin store, vatterede Overfrakke paa, da man bragte ham den, og aandstraværende præsenterede han Amalie efter Sædvane sin brede Kng, forat hun skulde see, om der endnu sad noget Støvgran paa den. Først da han følte lille Kaspers Haand i sin, vaagnede han rigtigt op, gav Hatten et Strøg med Haanden og talte de første Ord: „Kasper, Faers Dreng! Nu følger Faer ham til Skole og fortæller ham paa Veien, hvorfor Mortensgaasen igaar Aftes havde Vbler og Svedster i Maven!"

Nu kommer det an paa, hvorledes Mælkehandleren har fortalt det!

Uhret.

Det lille Barndomsminde, som her skal fortælles, blev efter mange Aars Glemsel fremdraget en Aften i den sidste Juleferie i en Præstegaard ude paa Landet. Præsten sad med hvidt Halstørklæde og Meerstumpspibe i sin Sofa, holdt sin Kone om Livet og udhvilede sig efter at have prædiket tre Dage i Rad i sine to Kirker. Den Passiar, som vi Tre førte, behøvede intet andet Lys end den skinnende Biste, som fra Hullet i Kaffelovnsdøren bredte sig henover Dagligstuegulvet. men inde i Spisestuen var Lampen tændt, der lod Børnene de nye Jernbanevogne, som de havde faaet Juleaften, løbe rundt paa det store Spisebord. Vi to gamle Tvillinger — Præstens Kone og jeg — fik da ved fælles Hjælp Historien om Uhret frem, og i alt Væsentligt have vi neppe husket den feilt.

Uhret tilhørte Faster. „Faster“ kaldte vi Børn hende altid; men hun var i Grunden Faders Faster. Havde hun virkelig været Faders Søster og staaet os saa nær, maatte der dog vistnok have bestaaet et noget venligere Forhold mellem os; men nu var Afstanden større, og Faster og vi vare slet ikke gode Venner. Stor Uhret kunne vi imidlertid ikke have haft i denne Følelse,

da Sagnet i Familien beretter den Mærkelighed om hende, at hun i hele sit lange Liv kun har holdt af eet eneste Menneske, nemlig sin eneste Gudsøn, den Eneste, som var opfaldt efter hende, mine Søstendes og min Fader. Men hvad forstod vi Børn os paa at skatte, at hun havde udmærket Fader saaledes fra hans tidligste Barndom, og at hun for hans Skyld boede i den samme Kjøbstad som vi, og at hun havde vovet sin Formue i hans Handel! Vi holdt os til, hvad vi saae og hørte, og vi saae, at Faste:, saasnart vi indfandt os, begyndte at skele ængsteligt til Møblerne og den tykke Hund i Kurven, af Frygt for, at vi skulde flaae itu eller drille, og vi hørte hende skjende, saasnart vi stampede lidt haardt i Gulvet eller krøb ind under Bordet for at lege „Bjørne i Buur“, og vi hørte hende beskyldte vor Moder for at „ugle os ud med Pjunt“.

Hver Søndag og alle Helligdage maatte vi en Times-tid hen til Faste, det holdt Fader bestemt over. Nødigt gik vi til disse kommanderede Visiter, og at vi virkelig bleve modtagne, kan ene forklares af, at det var Fader, som viste hende en Opmærksomhed ved at sende sine Børn hen til hende, og en Opmærksomhed af Fader vilde Faste ikke afvise. Fader gjorde i det Hele taget mange Forsøg paa at faae os til at holde af hende; men de stødte paa bestemt Modstand, deels i hendes Person, og deels i vor trofaste Venindes, vor Rokkepige Sidses Omdømme om hende. Hun udøvede en fordærvelig Indflydelse, naar hun hentede os fra Faste og ikke kunde afholde sig fra underveis at give hende de stnggeste Benævnelser, hvilke hun tilmed forsynede med lange Rækker af Adjektiver, blandt hvilke „gjerrig“ altid forekom. Det var jo ogsaa Woget, som opirrede os, at Faste aldrig trakterede os

det allermindste, medens derimod Hunden i Budkurven aad sin Rørlighed bort i Krandsen fra Konditoren.

Nei, vi holdt ikke af Faster! Da Erik havde begyndt paa Geografien og lært om en Ø, som hed Island og laa langt borte, omgivet af høie Isbjerge, forskaffede han sig En over Maffken ved i Faders Paahør at udtale Ønsket om, at Faster boede paa Island. Senere flittede han Faster til Norge — for Ulvenes Skyld; men denne Gang tog han sig i Agt og meddeelte os det privat.

Moder fulgte sjældent med til Faster, og jeg var dengang for lille til, at jeg nu kan meddele Noget om disse mærkelige Møder mellem Strengheden og Mildheden selv. Hjem til os kom hun aldrig. Familiefagnet vil vide, at hun skal have misbilliget Faders Giftermaal — det er den største Uret, hun nogensinde har begaaet!

Mere skrækindjagende for os end Fasters strenge Bane og Politibetjentene var dog Uhret paa Kommoden. Det var i Grunden Synd, da dette Uhr ellers nok kunde fornøie Smaabørn! Den store Uhrkasse var ødselt forsynet med forgyldte Blomster, forgyldte Fugle, forgyldte Sommerfugle og forgyldte Frugter, øverst oppe stod meget affstikkende en lille, hvid Vase, og to forgyldte Slangere dreiede sig som Visere rundt paa en Porcellænsfave, hvis tolv Tal vare omgivne af malede Roser, og saa stod det Hele endda paa fire Fuglesødder! Og det deilige Uhr vare vi bange for! Men Sagen var; Fasters Bussemand boede i Uhret!

„Der boer en Trolde i Uhret!“ sagde hun med løftet Pegefinger og et forfærdeligt Ansigt; „hør, hvor han banker og dundrer derinde!“

Og Fasters Uhr var den første Vassist, jeg nogensinde har hørt blandt Stueuhre; Uhrmageren maa vist

have tænkt paa et Taarnuhr, da han lavede Bærket, som fik denne usædvanlig dybe Stemme, der saa lidt lignede, hvad man kalder huggelig Dikken.

„Kan I høre, hvor han hamrer derinde?“ sagde hun — hu, hvor vi gøs! — „Og er Nogen af Jer uartig, saa lukker jeg Uhrdøren op, og saa farer han ud og slaaer Jer Allesammen et Hul i Nakken!“

„Slaaer han Dig med, Faster?“ spurgte Erik engang, for om muligt at faae lidt Trøst i Skrækken.

„Nei,“ svarede Faster, „mig og Ane rører han ikke; han slaaer kun efter Børnene! Men I kan troe, han hamrer høit derinde hver Morgen, naar Ane skal op. Ikke sandt, Ane?“

„Jo, Tomfru! — Ja, det kan I troe, Børn!“ indstød Fasters Pige altid — som en Degn — ved dette Sted i Fasters Straffeprædikener.

Saa frngtede vi da Uhret og tænkte os Trolden med sort Ansigt og hvidt Skjæg — jeg veed ikke, hvorfor! Mange hundrede Gange have vi sleet til Uhret for at see, om Døren var vel lukket, og den bedste Leg standsede, medens Uhret slog sine Timeslag, og jeg har været med til at hvine, naar Faster paa Skrømt lettede sig i Stolen og sagde: „Nu lukker jeg ham ud!“ Det blev aldrig nødvendigt virkelig at lade Trolden vise sig. Ja, saa panisk en Skræk havde Faster ved sine Historier om Uhret forstaaet at indjage os, at vi aldrig omtalte Uhrtrolden for Nogen — ikke engang for Moder!

En stormfuld Efteraarssdag blev Faster meget syg, og i de følgende Dage blev Sygdommen mere og mere alvorlig. Vi Børn tog os det slet ikke nær, vi samlede kun endnu mere Brede mod hende, fordi hun i en Uge berøvede os Moder fra Morgen til Aften. Saa døde

Faster — uden vore Taarer. Vi spurgte Sidse, om hun kom i Himmelen; hun svarede: „Det maa da være i den bagerste Deel!“ — Begravelsesdagen gik Fader og Moder over i Kirken; vi vare ikke med, men hørte, hvorledes Talen i Hjemmet besørgeedes af Sidse. Jeg erindrer kun, at den sluttede saaledes: „Hvis hun ikke vil spøge, saa veed jeg ikke, hvem der skulde komme og spøge!“

Faster var snart glemt, og saa kom den glade Jul. Natten før Juleaften sov ingen af os synderligt meget, næste Morgen aflagde vi det endnu upyntede Juletræ det første Besøg, den lange, lange Formiddag var omsider leget hen, Julemørket bredte sig over Byen, Festsneen begyndte at flyve ned og pudse Engternes Glas, vi bleve pynkede, Moder satte Kniven i den første Julefage, og det var, som om Julens glade Aander fløi ud ad Gullet i Julefagen og sang og dansede rundt omkring i vort Huus, saa Instigt, saa deiligt lystigt blev der hos os. Og saa gik Døren op til Juletræet!

I den første Fryd opdagede vi Intet uden Lys og Rager! Men saa — saa blev der lagt en stærk Dæmper paa vor Jubel ved Gjensynet af Fasters Uhr, som stod under Juletræet og taust, men truende bragte os en Hilsen fra Faster. Moder fortalte Fader, at Uhret var til ham, og at det havde været Fasters Ønske, at det først Juleaften skulde leveres ham. Og Fader saae bevæget paa Uhret og sagde, at det skulde staae i Spise-stuen, og vi vilde huske gamle Faster. Men Erik hvi-skede til Therese og mig: „Saa, nu er den Jul spoleret!“

Men i den Inffelige Alder lukker man let en ængstende Tanke ud ad Døren! Det skræffelige Møde med

Uhret var snart glemt, og vi morede os, lige til vi søvndrukne bleve baarne til vore Senge. Først næste Morgen, da vi såge Uhret staae i Spisestuen, og Fader traf det op, og vi igjen hørte det gaae med sine tunge Slag, først da vaagnede der hos os den meest levende Følelse af, at Fjenden var trængt ind hos os og forstyrrede Hjemmets Fred med sine dybe Aandedrag! — „Seg vil siden tale med Dig om noget Bigtigt!“ hvistede Erik mig i Øret.

Saa optagne af Uhret og dets skrækkelige Hemmelighed vare vi, at det ikke gjorde det mindste Indtryk paa os, at Zulefagen, som Bageren havde sendt, var saa forbrændt, at den ikke kunde spises. Det var ikke derfor, at Therese væltede sin Theekop to Gange!

Fader og Moder gik i Kirke; Sidse begav sig med Glæde hen til Bageren for at holde Huus i Anledning af Zulefagen. Paa Forhøiningen ved Vinduet samlede Retten, den Anklagede stod ligeoverfor paa en Hylde. Erik ledede Forhandlingerne som Alderspræsident. Han var dengang en otteaarig Alderspræsident med Krølltop, opspringende Næse og Bælte om Livet; Therese og jeg gik i vor fælles svende Aar, og Therese stak et lille, smilende Ansigt frem ovenover et hvidt Forklæde med Strimmel i Halsen.

„Seg vil slaae Trolden ihjel!“ begyndte Præsidenten men stor Alvor, „for herhjemme vil vi dog ikke have ham!“

„Samen Du kan ikke!“ afbrød Therese ham.

„Jo! Seg kan flere Maader at slaae ihjel paa!“ svarede Erik med rynket Pande, og tilføiede: „Røg den Duffe bort, Therese! Den skal ikke være med!“

„Samen Du tør ikke!“ vedblev Therese.

„Jo, jeg tør!“ gjensvarede Præsidenten, „for jeg turde forrige Onsdag gaae ud paa Taget med Mureren, og jeg græder aldrig!“

„Samen Du kan ikke naae Uhret,“ begyndte Therese igjen, „men saa kan Du faae Sidse til at tage det ned for Dig!“

„Sidse kan fladdre!“ svarede Erik, „hende vil vi ikke have med! Hun fladdrede endnu iforgaars, da jeg havde laant Moers Svamp til at lege Skjæg med.“

Jeg havde uden at tage Deel i Forhandlingerne i Stilhed lavet en Lamp af mit Kommetørklæde til mulig Brug i paakommende Tilfælde. Da Præsidenten saae det, bemærkede han: „Nei Sluf! Den kan Du ikke bruge! Den er for svag til en Trolde!“

„Nei,“ udbrød Therese, „men vi kan faste hele Uhret i Kendeosten, der hvor Du spyttede dine Biller ud, Erik!“

„Samen Kendeosten er frossen; den løber slet ikke!“ indvendte Præsidenten.

Flere meget lignende Forslag fremkom og bleve forfaste; raadvilde sad vi og saae paa Uhret. Da kom jeg med et aldeles nyt Projekt: „Hør, vi faste Uhret ind i Kaffelovnen, saa kan Troldebrande op!“

„Ja,“ udbrød Erik, „det var netop det, jeg sad og tænkte paa! — Naar jeg staaer op paa en Stol, kan jeg godt naae Uhret, og jeg forstaaer magelig at lukke en Kaffelovnsdør op, og Uhret kan nok komme derind, naar vi alle Tre skubbe til det!“

Vi hørte Sidse komme, hvorfor Præsidenten skyndsomt afsluttede Mødet med at sige, at Troldebrande skulde brandes, medens Fader og Moder sov til Middag, at den, som fladdrede, „legede aldrig mere med“, og at, naar

Fader bagefter spurgte, hvor Uhret var henne, var det bedst at sige, at det var stjålet.

Jeg erindrer endnu, med hvilken Uerfrngt jeg om Middagen betragtede vor Præsident, medens han spiste sød Suppe og Haresteg, og hvor jeg beundrede hans vidunderlige Resoluthed og store Mod, at han turde rnfke ud mod en Trolde som Hjemmets Ridder!

Fader og Moder vare gaaede ind i Dagligstuen for at sove til Middag og havde lukket Døren efter sig. Nu havde Trolde ikke ret lang Tid tilbage!

Med en beundringsværdig Ro gav Præsidenten Sidse den Ordre „fra Fader“, at hun skulde „lægge Mere i Kaffelovnen“. Sidse gik i Fælden og fyrede godt i og lod os derpaa ene med vort blodige Værk.

Præsidenten gik meget gravitetisk med forslagte Arme rundt omkring Bordet — ligesom for ret at samle sig sammen til Daaden. Omsider skred han henimod Kaffelovnen, bøiede sig, kigede ind og udbød: „Den Ild er god!“

„Troer Du, Trolde vil skrige?“ spurgte Therese med lidt Uro i Stemmen.

„Jo!“ svarede Erik, „man skriger altid i en Kaffelovn!“

Han saae meget betænksom ud i det Dieblif, men flnttede dog med tilsyneladende Ro en Stol hen under Hylde, som Uhret stod paa, aabnede Kaffelovnsdøren og gav Therese og mig Ordre til at stille os En paa hver Side af Kaffelovnen. Et Dieblif efter stod han paa Stolen, rødt belyst fra Kaffelovnen, men — han tøvede!

Jeg rnfstede som en Bævreasp i en Efteraarstorm, — et „Tag ham!“ undslap Therese, Eriks ene Haand

løftedes langsomt. Da hørte vi et sælsomt Bums inde i Uhret, og Trolde begyndte at hamre paa den meest djævelske Maade. Det var, som om mange Hamre vare i Gang derinde og førtes med rasende Kraft af en heel Hjalpehær af Trolde.

Det var ikke aftalt i Planen, men alligevel var det med en mærkværdig Præcision, at vi alle Tre i samme Nu opløstede et voldsomt Brøl. Erik trillede skrigende ned fra Stolen, og Therese og jeg faldt med Armene om hinandens Hals straalende om paa Gulvet ved Siden af Kaffelovnen.

Fader og Moder kom styrkende.

„Er det Therese, eller er det Oluf, som har brændt sig?“ spurgte Moder forstræffet. Vi straaledede kun til Svar. Fader hentede et Bys, Moder gav sig til at sene vore Arme og Hænder.

Vi maac strax have overdøvet Alarmen i Uhret, saa Fader og Moder ikke hørte den; den aabne Kaffelovnsdør ledede deres Tanker i en heel anden Retning, og af os skulde de ingen Oplysninger faae, vi tudede vedholdende og kunde ikke sige et Ord for Graad og Forstræffelse. Og Bevidstheden om at have havt noget Galt for gif mere og mere op for os og forøgede Graadens Voldsomhed; vi tudede omkap, saa vi vare nær ved at kvæles!

Jeg veed ikke, hvorledes vi kom ind i Dagligstuen; men der laae vi paa Gulvtæppet og fortsatte Koncerten, og Fader var vred over ikke at kunne faae Grunden til vor mærkelige Udfærd ud af os. „Mester Erik“ kom frem og slog et Dunderslag i Bordet, saa Lampens Glas flirrede.

„Sig lige strax, hvad I græder for, Erik!“ sagde Fader med en Røst, der noksom viste, at han nu ikke var

til at spøge med — hvis Noget forøvrigt kunde falde paa at troe det!

Der fulgte intet andet Svar, end at Therese og jeg beskyttende væltede os over Erik og brølede i den aller-
vildeste Skj.

„Ja, vel er det Suledag . . .“ Mere fik Fader ikke sagt, saa kom der Bud, at der var en Forretningsmand, som øieblikkelig maatte tale med ham om en Efterretning fra et af hans Skibe. Fader gik over i sit Kontor.

Hvor tydeligt — og hvor gjerne — husker jeg ikke den følgende Scene!

„Men hvad er det dog, som baade min store og min lille Dreng og min lille Pige græder saa forfærdeligt for?“ spurgte Moder.

Den Røst forsøgte vi alle at svare paa, men kunde kun ikke for Graad.

Da satte Moder sig hen ved det gamle Klaveer og spillede en lille, munter Melodi, og lidt efter kom vi hulkende krybende henover Tæppet til hende. Og lidt efter sad Moder i Rænestolen, Therese og jeg paa hendes Skjød og Erik paa Skammelen ved hendes Fødder med sit trætte Hoved hvilende paa hendes ene Haand. Blussende i Hovederne af den anstrengende Graad tilstod nu vi tre Forbrydere — i Munden paa hverandre — Alt om Trolden og vort Komplot mod ham.

Skjendte Dommeren? Nei, Dommen lød saaledes!

„Saa har jeg da ogsaa tre smaa Tossehoveder her hos mig! Hvor kan I dog troe, at der er en Trold i Uhret, og at det er hans Banker, I høre! Hør nu blot efter! Vi kan godt herinde fra høre Uhret dikke. Kan I ikke høre,

at det er nogle smaa Engle, som gynge inde i Uhret? — Skal vi saa spille Lotteri?”

Naturligviis hørte vi strax ganske tydeligt Gynngen gaae frem og tilbage inde i Uhret! Vi udmalede os i vor Barnefantasi nogle gyngende Englebørn med klare, glimrende Binger, og tænkte os Gynngen ophængt med røde Baand i to Træer og som Baggrund en lys Himmel, og i flere Aar blev det vor Tusmørkebestjæftigelse at lytte til Gynngens regelmæssige Svingen.

Fader og Moder fandt let Forklaringen af Rabalderet. Uhret var et Vækkeuhr og havde blot i den Egen- skab opfyldt sin Pligt i hiint Dieblif. At det ved sin Ankomst til os var stillet til at vække just paa det Klof- feslet, var mere mærkeligt, end at vi stak i at skrige; thi vi havde aldrig før hørt et Vækkeuhr.

Uhret blev naturligviis en kjær Huusven hos os, og nu fører det et Slags Bedstefadertilværelse hos Therese og Præsten, og, hvis det ikke har saa travlt med at følge med Tiden, at det glemmer bortgangne Benner, maa det fra Morgen til Aften glæde sig over at see, hvor Therese er en tro Kopi af den sjeldne Original, som forstod saaledes i et Nu at slutte Fred mellem os og Uhret.

Vor lille Præsident tabte vel dengang Hovedet i det afgjørende Dieblif; men hans hele Optræden havde dog givet Løfte om, at han kunde blive en modig Mand, og det Løfte indfrieede han den Dag, paa hvilken han om Af- tenen blev sænket i Jordenovre i vore Sorgers Land, iført den danske Uniform. Idetmindste sagde hans Sergent ved Graven: „Saadan en Captain faaer I aldrig igjen, Folk!”

Nissens Juleforføielse.

Hvorvel den Række Begivenheder, som her skildres, blev afsluttet og endt den sidste Juleaften, som De og jeg — der anseer det for en Ære at være Deres Samtidige — oplevede, har Beretningen ikke kunnet fremkomme før nu, da der maatte hengaa lang Tid med at indsamle de forskjellige Rygter, som naturligviis cirkulerede, og med at destillere dem og derefter ordne de sandfærdige Begivenheder saaledes, at enhver af dem belyste sin Efterfølger saa klart, at selv et Barn — ja selv de blandt de Børne, som ere vanskelige end Børn — kunde indsee, at det ikke kunde hænge sammen paa nogen anden Maade. — Det var kun denne Bemærkning, der maatte udfendes som et Slags For- rider! —

Historien begynder derude, hvor næsten Alting begynder, hvor Rugbrødene begynde som det lette, bølgende Korn, i hvilket Sommerfuglene flagre, og den graae Lærke er lykkelig; hvor Fløden begynder som Røerne, der staae i Række tværs over Engen og brøle ad Aaen; hvor Ulegrøden begynder som Danmarks høje Biinstof, paa

hvis Top selv den farveløse Graaspurv seer nydelig ud — derude, hvorfra Alting dog kommer, naar man gaaer tilbunds i Sagen, der begynder ogsaa denne Historie.

Det er nu længe siden, at den Tid kunde siges at være aldeles forbi, da Nisserne kjørte ud paa Landet paa Mælkebødens af dem særtilt foretrukne Bogn; nu slynge Dampvognens aldeles private Landeveie sig gjennem vort Land, og henad Skinnerne glide Nisserne i den stille Nat fra Byen ud paa Landet. Tænk, hvor civiliseret Verden dog er, naar Nisserne gaae paa Banegaarden! To og to glide de sammen, hver paa sin Skinne, og holde hinanden i Haanden og lade det under Spøg og Latter gaae i en umaadelig Fart — saa langt, det skal være, i Timen! Henad Juul blive Togene meget hyppige og lange.

Under en Skov standsede i Maanestien et saadant Tog af røde Huer et Dieblif, for at lade to Nisser, som kjørte sammen, springe af og løbe opad Skrænten. Skrænten laa i Skygge; men da Nisserne kom op paa Kanten af den, stode de paa den maanebelyste, græsklædte Bakke i Skoven, og Bakkens Stilhed afbrødes ikke ved, at en hvid Daahjort vandrede over den, fulgt af sin brune Daa og sin brune Kalv. En fjern Uglesang var det Eneste, man hørte. De to Nisser bleve en Tidlang staaende med Hænderne dybt nede i Lommerne og betragtede Skoven med en glad Kjendermine. Det var jo ogsaa paa den Tid, da Skoven er fort overalt, undtagen hvor den har en Flok Grantræer, som ved deres forbausende friske Ydre synes at sige: „I Sommer stod vi godt gjemte bag disse tynde Blade, der gaaer saa megen Snak af; kun en ulykkelig Elsker fandt os, men aldrig Folk, som kom i Skoven! Men nu er vor Tid kommen, vort melanfolste Udseende er forandret, vi ere deilige, livlige Træer! Vi

alene bære nu den for Menneskene uundværlige, grønne Farve! Nu ere vi Skoven! Hurra paa Hurra for os!"

Nisserne afbrød Betragtningen, tog hinanden under de korte Arme og skyndte sig over Tuerne ned til Plantagen, hvor Tuletræerne vare fældede. Der laae de unge, omhuggede Graner i Bunke, endnu kun iførte deres hjemlige Pjunt, de bløde, brune Kogler; men deres gyldne Tid skulde snart komme, fortvarig som alle gyldne Tider.

„Nis!“ udbrod den ene af Puslungerne. „Dette lille Træ her er blevet staaende! Jeg er meget forundret!"

„Vort ranke Yndlingstræ!" svarede den anden Nisse. „See, Tristfreden hænger endnu i det lille Træ! Og husker Du, min Bro'er, da Solsorten sad her paa denne smukke Gren, og Tristen laa den sidste Nat paa sine Æg? Men Fornærmelser mod Skjønheden taales ikke af os! Saa maac vi have fat i Forstinspektørens Briller!"

„Ja," sagde den første Nisse. „Og da det kommer med paa denne mærkelige Maade, ville vi give dets grønne Grene en eller anden forunderlig Kraft! Men hvilken? For Exempel: Det Loft, under hvilket det kommer til at staae tændt, skal pludselig blive forgyldt, og der skal i samme Nu sidde en levende Papegøie i Træet, og Ingen kan da begribe, til hvem den er! Det vil være baade kjønt og morsomt!"

„Og daarligt!" udbrod den anden Nisse, hvorpaa han tog sin Hue af det brune og ved den evindelige Brug af Hue fladtliggende Haar og vedblev: „Hvor det kommer hen, skal det gjøre Tulen glædelig og bringe en Forlovelse til Huset — ligegyldig hvor det saa kommer hen!"

Den første Nisse havde ogsaa snappet sin Hue af sit Hoved med de mindre gode Ideer, nu slog de begge to Huerne sammen mod hinanden, satte dem derefter paa

igjen, saa at Spidsen kunde ryste, tog hinanden om Livet og opførte en Dands, som med Rette kunde kaldes en Karakterdands; thi efterat de først havde snurret rundt saa utroligt hurtigt, som kun Vegetøisfigurer med Snore see sig istand til, slap de hinanden uden at falde eller vakle, og derpaa sang den Ene en gammel, høitidelig Vals, medens den Anden med Ynde løftede op i sin lille Sække og udførte de vanskeligste Pas.

Længe opholdt Nisserne sig mellem Grantræerne; thi en ung Pige kan ikke i sin første Kjærligheds Tid mere forelsket betragte et Rosentræ, fuldt af Blomster, og en gammel Gartner ikke det sjeldneste Træ i Drivhuset, end Nissen ved Juletid betragter Børnenes Træ i Skoven, det vidunderlige Træ, som opnaaer at bære andre Træers Frugter paa sine Grene!

Paa Tilbageveien listede den ene Nisse sig ind i Forstinspektørens Sovestue, hvor han tog Brillerne fra Bordet ved Sengen, pudfede dem med sin Hue, slog en Kevne i hvert af Glasene og derefter lagde dem ned paa Gulvet. Da Hensigten med Besøget saaledes var naaet, aabnede han den sovende Mand's Lommeuhr og satte en Finger i Værket, saa det stod, hvorpaa han begav sig bort efter at have hængt Forstinspektørens Frakke ind i Klædeskabet og dreiet Skabsdøren i Baglaas. Da han krøb ud gennem Vinduet, — som han lod blive staaende paa vid Gab, — holdt Morgentoget udenfor og ventede paa ham.

Et Par Timer efter vaagnede Forstinspektøren og bemærkede en paafaldende Friskhed i Luften i Værelset, ligesom det heller ikke undgik hans Opmærksomhed, at hans Talestemme havde faaet megen Lighed med Røsten hos den største af vore sorte Fugle. Dog vilde tre Mand

Hæshed ikke have afholdt ham — da han vel var kommen i Tøiet og havde flaaet en Dør i Stykker — fra at holde sine Huusfolk en Tale, hvori han lovede at „vise dem, hvem der havde Lov til at rage ved hans Ting“. Det lod imidlertid til, at Vedkommende i Diebliffet ikke befandt sig indenfor hans Bægge; thi han præsenterede ikke Noget for dem som begunstiget med et saa storartet Privilegium.

Da Forstinspektøren efter en ildevarslende hastig Marche var ankommen til Granplantagen, kunde han diebliffelig gjennem de indgnedne Briller gjenkjende det Træ, han den foregaaende Dag havde udviist til Omhugning, og saa stod det der endnu! Et Brøvehoved blandt Folkene vilde mene, at Forstinspektøren havde sagt, det skulde vente til næste Gang; men et „Hvad behager det Nsen at sige?“ bragte ham strax til Tausshed — tvertimod Ordenes Opfordring til at tale høiere. Under den dybe Skovstilhed, som paafulgte og kun et Dieblif forstyrredes af en Spattes Hamren høit oppe i et Træ, hørte Folkene et af talrige Skovudtryk afbrudt Foredrag af deres Herre om at „gaae at sove den hele Uge igjennem“, og om, at han „maaskee en Løverdags lod dem blot drømme, at de fik deres Løn!“

Nisfernes Yndlingstræ blev skyndsomst fældet; men da Bognen, som skulde til Kjøbenhavn med Juletræerne, var læsset, og Rebene bundne om den festlige Ladning, blev Træet baaret over til Birkedommeren af en Mand, som skulde hilse og sige, at „her var det rigtig kjønne Træ, som Birkedommeren havde bestilt! Det kom lidt tidligere, end han sagtens havde ventet det; men saa havde han ogsaa længere Fornøielse af det!“

Træet stod i Birkedommerens lille, rene Gaard, og

ved Siden af det bladløse Balnøddetræ og Posten i Halmfrakken saae det dobbelt saa ungt, friskt og grønt ud som i Plantagen. Det var foreløbig stillet op mod Muren, og netop indenfor det Sted i Muren, som det berørte med sine indviede Grene, befandt Husets Herre, Træets Bestiller, sig i sin Seng. Han var syg; hans Kone forklarede det just omme i Forstuen for Godsforvalteren. Hun var en net klædt Kone og en smuk Kone, smuk endnu, og det var godt bevaret, da hendes Skjønhed altid havde været mere legemlig end aandelig. Det gjorde hende „ubefrivelig“ ondt, at Godsforvalteren umulig kunde faae hendes Mand i Tale; men Godsforvalteren udbad sig alligevel Tilladelse til blot at prøve, om Birke dommeren kunde forstaae to Ord, da det gjaldt en fattig Kones Vel.

„Jeg troer det ikke!“ svarede Birke dommerfruen. „Han fantaserer! Han har nu i to stive Klokketimer uaf-ladelig ligget og holdt det ene Forhør efter det andet; men — er det af den Bigtighed, og vil De, naar De kommer derind, erindre, at De har en syg Mand for Dem — saa er det ad denne Korridor!“

Birke dommeren bemærkede aldeles ikke Godsforvalterens Indtrædelse; han laa med Nathue og glødende Kinder i sin Seng og gestikulerede med en Skee, som han havde taget fra Medicinbakterien. Han var midt i sine Forhør: „Vaas! Altsammen det agtteste Vaas, Niels Spillemand! Du snakker Dig ikke fra mig, om Du saa talte flødende Rusfist! Mener Du, at fordi der ikke ligefrem hænger Gaasfjer ved din Trøie, og Næbet ikke stikker op af din Bestelomme, at jeg derfor ikke kan see, at Du, Du og ingen Anden, har taget Gaasen? — Reierfen, min gamle Medhjælp, saasnart Hestene kommer, siger De mig det strax, det stoler jeg paa! — Og med Gaa-

sen under Frakken gif Du saa hen, dit Røndyr, og gned glade, lette Balse paa din Violin, og Børn og Hunde flokkedes om Dig, og Du stod midt i Ustyldskredsen — jo, Du er den Rette! — Hvad for Noget! Hænderne af Kommen, Niels, i Thingstuen! Troer Du, Du staaer hjemme paa Møddingen overfor en af Din Broers Heste? — Hvad? Er Hestene der? — Jeg rider dog ikke med! Som der staaer der — der — der i Saxo! — Og Ane Sensen, hende lader jeg binde med . . . . Telegraftraade! — Ja, jeg er streng i Skindet! — See, Keiersen! See med: Den nye Straffelov er saa mild! Det troede han, det havde han hørt! — He! — Men Du har forregnet Dig, Niels, enorme, ganske enorme! For — seer Du — jeg kan dømme Dig — efter den gamle! — Hvad?”

Birkedommeren skiftede pludselig Emne: „Hvad for Noget! Godsforvalteren! Er De nu ogsaa kommen til at staae der og stirre paa mit store, blaablomstrede Blæfhuus, som saamange simple Gartner have stirret paa med Kastjetten i Haanden! — Deres Forhør vil jeg rigtignok krumpe mig ved, som om jeg havde en Fiskekrog i Halsen! Men siden ride vi bort, gamle Keiersen, bort fra det Hele, til Madrileno! Det læser jeg hver Morgen paa mine Flipper! Har De det ogsaa paa Deres? „Madrileno 14½” — jeg er tyndhalsket! — Men der er jo Godsforvalteren! Han er saa steenhjertet mod min lille Broderdatter, som elsker ham saa høit! Ja, men jeg taaler det ikke mere! Nei! Retfærdigheden skal efter ham! — Strax til et friskt Forhør! Skriv, Keiersen! Skriv, at min Broderdatter i hele dette Efteraar har opholdt sig ganske gratis i mit Hus! Endvidere saae hun tidt nok hans høie, mandige Stikkelse, passende bredskuldret — 14½! Fremdeles, at Anklagede har et

Ansigt, hvis Melankoli lige strax skifter med et forunderligt venligt Udtryk, naar han taler med Nogen — hvem det saa er! Fremdeles, Keiersen, vil Deres Kone græde af Glæde, naar huu seer Dem tilhest! — Men kan De nu ogsaa synge Fransk? Jeg kan det saa udmærket! Ja, for dernede i den franske Stad Madrilen, der spiller og klinger det i alle Gaderne, Soldaten synger paa sin Post! — Gaaer De ham til at tilstaae? — Nei, vist tilstod hun ikke en Smule af sin Kjærlighed; men Sligt kunde ikke blive skjult for en gammel Inkvizitor som mig og for et saa nysgjerrigt Fruentimmer som min Kone — Amalie er nysgjerrig! — Ja, men De, Godsforvalter Glas, hvordan var De da mod hende? — Ja, høflig, venlig og net — som De er det mod de fulde Kjællinger, De hjælper op af Grøsterne! — Og det, finder De, var nok! — Ja, Keiersen, tænk Dem! Muuldyret ringer med sin røde Bandekvaast over Kaalkurven! So, vi skal leve dernede, ja vi skal, Keiersen! Og vi gifte os igjen! — Men saa maa de aldrig pege med en dnyppet Pen! De slaaer engang en Klat i en Sag, og saa er det for silde! — Skriv, Keiersen: Han troer, det er for silde! Og at han er for gammel, det er hans lave Grund! Skriv ham for niogtredive midt i Februar, og noteer, at vi ville hænge ham, om han bliver? Mere! — Ja, jeg er vred! — Men een Gang for alle vil jeg have fastslaaet her i Birket, at, naar — naar Amor er i Huset, er det æreløst at troe, at Aldersforskjellen strækker sig ind til Hjertet hos os Mennesker! Hjertet bliver aldrig graat, Godsforvalter, Haaret — ja! — Amalie farver nu sit Haar! Hun gaaer ogsaa med Sløise paa Ringgen i den Alder, hun har! — Hvor længe har de Mennesker nu været om at strigle de Heste? Jeg har aldrig kjendt Mage!

Jeg troer, de frøller dem! — Saa De nænner at sige mig, De er for gammel, Godsforvalter! Flintfile! Staalpen! — Men alle flige, dumme Anskuelser, som gjør min Broderdatter saa grændseløs ulykkelig, dem blæser ialtfald jeg et ganske overordentlig langt Stykke! Jeg spiller dem et Stykke paa denne Violin, som jeg har i Forvaring for Niels Spillemand! — Til Hest, Meiersen! — De kan jo ride! — Na, hvor Luften gjør godt! — Trav! Trav! — Vift med Kommetørklædet! — Vi ere i Konstantinopel!“ —

Nu kunde Overraskelse og Forbauselse ikke mere holde Godsforvalteren tilbage; han forlod Stuen og forsikkrede Birkedommerens Frue, som han mødte i Korridoren, at hendes Mand havde en „ualmindelig heftig Feber“. Han modstod derpaa med største Lethed den Kop Kaffe, som „var varm og kunde drikkes i et Dieblif“, skyndte sig op i Vognen og rullede afsted; men han besvarede ingen Hilsener eller Meininger paa Hjemveien, og først udenfor sit eget Huus vilde han til at trække sine Handsker paa, skjøndt det saamænd havde været koldt nok hele Veien!

Om Aftenen, da Kulden viste sin smukke Hensigt ved det Lag Snee, som let og lydøst og i høi Grad pnyttende flagrede ned og hang sig fast, hvor det kunde, og saa ved Thermometret udenfor Godsforvalterens Arbeidsstue, hvis oplyste Vindue straaledede i Sneerammen, ankom allerede et Extratog paa to Nisser. Efter en kort Aftale udenfor begav den Ene af dem sig ind til Godsforvalteren, og, medens han i sin Usynlighed stod og varmede sig ved Kaffelovnen, iagttog han Godsforvalteren, som sad ved Skrivebordet, fordybet i Arbeide. Da Nissen havde faaet gnedet Kulden af sine smaa Hænder, hoppede han op og strøg dem henad Lampens Kuppel, og i Kraft

af den Trolddomsøerne, som Nissen eier ved Juletid, vilde nu Alt, hvad Godsforvalteren tænkte angaaende hans og Nissens fælles Sag, vise sig med tydelig Skrift paa Skrivebordlampens Ruppel.

Det lod imidlertid til, at der slet ikke vilde vise sig Noget, dog sad Nissen taalmodig paa Brændekurven; han vidste, at det var umuligt for et forresten nogenlunde vel-tænkende Menneſte, med fuldkommen Rigegyldighed at høre, at et andet Hjerte foruden hans eget flaaer for ham.

Omſider var Godsforvalteren færdig med de Ark, han havde gennemgaaet, og vilde ſee paa ſit Uhr; men hans Haand ſtandsede i den ſorte Uhrſnor, han lænede ſig tilbage i Stolen med et halvt medlidende Smil, og da ſtod der paa det oplyſte, mælkehvide Glas: „Det var mere end Feber, det var tydeligt at mærke! — Her er en ung Dame, meget nydelig og uden Tvivl meget elſkvardig! En tre, fire af hendes bedste Veninder ere tilfældigviis bleve forlovede, hun vil ikke ſtaa tilbage for dem, hun er kommen herud paa Landet, hvor hun mener at være en Sjeldenhed, hendes altfor villige Onkel og Tante yde beredvilligt Hjælp, jeg er udſeet! — Nei! —“

„Nu ſaaer jeg da Fornøiſſe af Sagen!“ ſagde Nissen ſenere til ſin Kammerat. „Men min Nærværelſe herude bliver viſt en Nødvendighed, ſom man ſiger; han ſkal have Aſſiſtance!“

I Dagingen ſkiltes de med viſtende Huer. Den anden Niſſe begav ſig til Byen; thi derinde maae Niſſerne flokkes ved Juletid, derinde forberedes Julen ganſte anderledes travlt end ude paa det ſtille Land.

Morgenen kom, pragtfuld ſom altid efter en Nat

Snee. Godsforvalteren stod efter Morgenkaffen ved sit Vindue og saae paa sin Haves Soltræer og paa Dammen, gjennem hvis tynde Sis Andeflokken prøvede at roe, og paa de rødbenede, usædvanlig livlige Duer, der havde sat Hundreder af ziirlige Fodspor i den fine, hvide Snee, som hans Gaard var fuld af, og han hørte sin lænkede Budel gjøe muntert af Glæde over hvide Søkker — Alt var saa hvidt og lyst og oprømt, selv Kar lens Skovklang Instigt ovre ved Stalden! Og Horizon ten, som han kunde see et Stykke af, var en funklende Guldstribe. Godsforvalteren havde sovet enhver urolig Tanke bort, og hans Pibe deelte den almindelige Oprømthed, den overtog Rassekandens udspillede Rolle og udsendte livlige, letstigende Røgskner, medens han satte sig hen ved Skrivebordet for at arbejde; men — henover Sneen kom Nissen statelig spadserende med Ane Jensen. „Du er god, Ane!“ mumlede Nissen. „Saa god sou en Kjæreste for mig!“

Ane Jensen rystede Sneen af Kjolen udenfor Døren og gik ind til Godsforvalteren. Stakkels Ane Jensen! Hendes Rasmus døde, han havde været Takkemand, den Bedrift kunde hun ikke fortjætte; men nu var det dog allerværst, nu var denne Sag kommen, som saae saa gal ud, men alligevel var til at forklare fra først til sidst, naar blot Godsforvalteren vilde tale rigtigt med Birke dommeren! Godsforvalteren skulde Birke dommeren saamænd nok troe, og Godsforvalteren havde da hjulpet Andre før, og Hvem uden ham havde de at holde sig til!

Godsforvalteren svarede, at han havde søgt Birke dommeren forgjæves den foregaaende Dag; men idag skulde han skrive til ham.

Men Ane Jensen „troede saa lidt paa Breve, og, naar Godsforvalteren vidste, hvor de vare hurtige efter Smaafolk!“

Saa lovede Godsforvalteren at see ind til Birke- dommeren, og det var, som om Ane Jensens mange Taarer med Et sprang og udsendte hver især en Regn af Belsignelser. —

„Goddag, kjære Ven!“ sagde Birke dommeren, som sad fuldkomment ved sin Bevidsthed opreist i sin Seng, da Godsforvalteren traadte ind. „Og De var her igaar, og jeg kan, hvormeget jeg saa flaaer mig for Panden, ikke mindes at have seet Deres ærede Person igaar! Den Dag havde jeg ikke stor Nytte af; det var som en ge- valtig Nuus! I dag --- tak, tak! — Jeg har det herligt! Og hvad mener De, jeg har allerede faaet Juletræ! Lars har holdt det i stiv Arm op udenfor Vinduet, forat jeg kunde see det fra min Seng. Jeg skal sige Dem, vi har altid et Træ Juleaften, blot med Gns vil det da sige, ikke videre, vi har jo ikke Anledning til at gjøre Mere! Men det Træ tænder vi nu, og det faster dog altid en Glæde over vort Julefjelskab, ialtfald er jeg en gammel Beundrer. Jeg vilde, forsikrer jeg Dem til, ikke for meget undvære at føle de Følelser i mit Brjst, som komme, naar jeg den Aften i Aaret seer Gnsene begynde at blinke i det Grønne! Ja, hvor jeg ærgrede mig ifjor — aa, enorme, ganske enorme! — da Fru Bramsen kom ind og saa udsøgt nedladende udbrød: „Nei, er her Juletræ!“ — I en Tone, som om man gjorde sig latter- lig derved! — Men det har jeg sagt Amalie med Be- stemthed, at, hvis hun iaar igjen inviterer den Trane, saa vil jeg — ud og løbe paa Skøiter hele Aftenen! — — Naa, men vore Forretninger, kjære Ven!“ —

Forretningerne bleve endte, og Godsforvalteren var ifærd med at smugle sig ud; men Huusfruen passede ham op og slog alle hans udstuderede Indvendinger ihjel med sin Erklæring, at han dog vel ikke vilde fornærme hendes Niece blodigt ved at kjøre bort uden at lykønske hende paa hendes Fødselsdag — saa maatte han ind i Chokoladefabrikken.

Et Kvarteer efter sad han i sin Vogn, den skimlede Hest dandsede af Livsglæde henad Veien — i Begyndelsen ene; men snart fik den sin brune Kammerat med. Alligevel formaaede Godsforvalteren ikke at kjøre fra et Tankebillede, han inderlig gjerne vilde være fri for. Atter og atter blev Tankens blaa Tæppe trukket op, og naar Stykket var ude, begyndte det strax igjen forfra paa samme Maade: I Scenens Baggrund saae han Damer og Herrer med forgyldte Kopper og et Bord med en Kringleruin og friske Bufetter; i Forgrunden saae han sig selv træde ind, og derpaa saae han Birkedommerens Niece komme glad overrasket fra Baggrunden. Medens de To nu stod overfor hinanden, modtog hun hans stive Lykønsning, som om det havde været et Smykke, hvori Guldet var det Allermindste imod de lysende Edelstene, og hørte paa hans Mesterstykke af en forsigtig Konversation, som om det var de vigtigste Efterretninger, og takkede ham tilsidst, fordi han kom, idet hun udtalte de forslidte Ord saa skjønt og følelsesfuldt, som han aldrig havde troet, de kunde siges. Der var ingen Grund til Snak i Anledning af Stykket; hun havde hverken været forlegen eller forvirret, ikke heller havde hun rødmet stærkt eller skjænkhet hans Chokolade udenfor Koppen og nedad sin Silkekjole; men destoværre altsammen kun, fordi hun glemte alt Andet, naar hun spillede med ham, det mær-

kede han nok. Tæppet gik ned og op igjen, og bestandig kom hun frem paa den samme lette, næsten svævende Maade og med det samme lyse Haar og de samme mørke Zine, som bleve store og skinnende af Glæde, medens hun opmærksomt lyttede til hans Ord.

Ved Lampetid listede Nissen ind i Godsforvalterens Stue. Han arbejdede med Haanden under Kinden. Lidt efter lagde han Pennen fra sig, hans Ansigt antog et plaget Udseende, og Nissen oplæste af Lampeknappelen: „Hun har da ulukkeligvis forelsket sig i mig! — Ja, det gjør mig ondt for hende! — — Passiar! — Snak! — Det kunde en glad, ung Mand rose sig af! Jeg — umuligt! — Nei, hun holder meget af at sværme, og saa har hun liget for dybt i en daarlig Roman! — Det saae saa smukt og høitpoetisk ud, om hun kom herhen med sin Ungdom for at være Solen i mit støvede Huus, hvor jeg sidder som Flagermuus! — Nei, det var Synd! — — Leiebibliotheksmadamen skulde hænges! — Naa, det gaaer over! — som et Muggestik! — Og Fare er der ikke! Jeg skal ikke benytte en venlig, lille Grille til at gjøre hende ulukkelig! Jeg vil ikke — Jeg vil ingen Nar være!“ —

Han tog igjen sin Pen, og Nissen præsenterede ham smilende sin spidse, røde Narrehue.

Næste Dag besørgede Godsforvalteren sine mangfoldige Forretninger med sædvanlig Dugtighed og blev kun een Gang stræmmet op, nemlig ved et lille Brev, hvori „Birkedommer Blad med Frue“ i Tidens Stil „udbad sig“ hans „behagelige Nærværelse“ Juleaften. Da Godsforvalteren imidlertid havde aftalt med sig selv den garanterende Foranstaltning, indtil videre at ansee Birkedommerens Huus for et Slags smitsomt Sted, han

ikke turde betvæde, skrev han øieblikkelig til sin Studenterven, Bræsten i Basse, at han endelig og omsider Juleaften vilde indfri sit gamle Løfte at besøge ham, og udfærdigede derefter en Undskyldningskrivelse til Birkedommeren og sammes Frue.

Da Birkedommerens ridende Bud var gjøet ud af Gaarden af Pudelen, fordybede Godsforvalteren sig i et Regnskab, og Dagen gik og tog sin Aften med. Nissen havde været hos ham til sædvanlig Tid og var atter gaaet efter en Times frugtesløs Venten og Legen med en Klokkesor. Forretningslampens Kuppel havde Intet viist, men skinnet med en næsten haanlig Glans.

Bed Midnatstid var Nissen igjen i Huset; han stod i Sovestammeret og lttede til den sovende Godsforvalters Drømme; men skjøndt han tog Huen af i sin Svighed og saae overordenlig opmærksom ud, forekom i Drømmene Intet, som paa den fjerneste Maade kunde hentyde til Birkedommerens Niece. „Saa kan jeg ikke lade være at gribe til yderligere Midler!“ udbrød Nissen og gik over i Stalden, hvor han krøb op i den Skimledes Arnbbe, og, idet han stod opreist i den, skrev han med den ene Haand indeni den anden, og lagde derpaa den flade Haand fast paa Hestens Bande. Da foer en Skjalven gjennem den skimlede Hest, og derpaa faldt den, uden et Suk og uden at vaagne op, omkuld i sin Baas og var steendød. Lange stod Nissen og betragtede ved Maaens Skin den stakkels Hest, og bøiede af og til Spidsen af Huen ned og tørrede Dinene med den; thi Nissen elsker Hestene, især de hvide og hvidlige. Et Par Træscoes Kastagnetslag og en høj Gaben udenfor Døren bragte ham omsider til at fare op og sætte ud gjennem Vinduet.

I Skumringen næste Dag traadte Godsforvalteren ind i Forpagter Hammers Ungkarledagligstue. Forpagteren stod ved Bordet, som en stor Lampe med en meget broget Skjærm lyste over; han røg en Cigar, havde høire Arm indbundet i et hvidt Klæde og anstillede Skriveøvelser med venstre Haand.

Godsforvalteren spurgte strax, efterat Hilsener vare udveklede og Helbreds-spørgsmaalet behandlet, om han ikke maatte tilbyde sin Hjælp ved Skriveriet; men Forpagteren svarede, at han „morede sig blot“, og vedblev: „Sæt Dem endelig ned!“ idet han frammede Papiret sammen og fastede det hen paa Rakkellovnspladen, hvor der allerede laa en lille Dynge af lignende Papirsfugler.

Godsforvalteren rykkede derpaa frem med sit Grinde. Den ene af hans Heste var død den foregaaende Nat; han havde hørt, at Forpagteren vilde sælge en Hest, han vist kunde bruge, og derfor kom han.

Da Hesten var solgt, indtraadte der en Pause, under hvilken det forekom Godsforvalteren, at Forpagteren betragtede ham meget nøie fra Top til Taa, betænkte sig, som om han overveiede Betragtningens Resultat, og derpaa atter lod sine Dine løbe op og ned ad ham for at see, om han igjen vilde komme til det samme Resultat. Det var ikke nogen stor Behagelighed for Godsforvalteren at føle sig saaledes taget i Rikkerten af et Ansigt med haarde Træk, sammenknebne Dine og en spydig Mund; det var ham derfor en sand Lettelse at see Forpagteren tage en ny Cigar af den Kasse, som gjæstfrit stod aaben paa Bordet, og derpaa stille sig opad Rakkellovnen og see ud, som om han til Forandring vilde sige Noget.

„Gudsforvalter Glas!“ sagde han efter et rask Drag af Cigaren. „Har De Lust til at blive saa overrasket, som De maaskee aldrig er blevet?“

„Det trænger til en nærmere Forklaring!“ svarede Gudsforvalteren.

„Nu kommer den!“ vedblev Forpagteren og fortsatte i en belærende Tone: „Det er mærkeligere, end De aner, at De skulde komme til mig akkurat idag, efter at jeg i flere Aar ikke har funnet rose mig af Deres Besøg. De er som bekjendt Egnens ædleste Skikkelse, et Slags Ridder, som man — ifølge et Pøste, De maa have afslagt et eller andet Sted — kan faae til at udrette tyve vanskelige Tjenester for sig uden at give saa meget som to Skilling derfor! — Na, bliv De blot rolig siddende! Jeg siger det ikke for at smigre Dem, kan De være aldeles vis paa. Men, seer De, jeg siger det, fordi jeg har Brug for alt dette, jeg har i Diebliffet Brug for præcis saadan et Menneske som Dem — paa Grund af en højt mærkelig Forlegenhed, jeg befinder mig i. Jeg skal aabne mit Hjerte lidt for Dem! Jeg veed, man tør gjøre det Bøvestykke overfor Dem og desuden — hvad kan ikke Kjærlighed bringe Folk til at begaae!“

Gudsforvalteren gjorde en Bevægelse, som om han blev bidt af en Slange. Forpagteren nød Cigaren et Dieblif og vedblev derefter: „De kjender naturligviis Birfedommerens Niece! Jeg spørger ikke om hvad De mener om hende; det er mig ligegyldigt! — Jeg vil — gifte mig med hende — hvis hun da vil —; men jeg kan ikke komme til at frie til hende, det er Forlegenheden! — Ja, De maa nok see forundret ud; men jeg kan virkelig ikke! De skal selv komme til at indrømme det! Jeg skal gennemgaae Situationen — i den størst mulige Northed! Jeg kan Vektien.

— Først, at tage over til Birkedommerens Huus og tale med hende, det er umuligt. Efter Birkedommerens storartede Uforstømmethed mod mig i Sommer og mit Fordrag for ham i den Anledning om de Bæfener, man kalder Embedsmænd, kan jeg ikke komme der. Det vil sige, var jeg sikker paa Frøken Blads Ja, vilde jeg ansee det for en sjelden Leilighed til en Enstuur og øieblikkelig tage over til Embedsmanden; men at udsætte mig for mulig at hente mig en Kurv i det Huus — det forbyder mig en Stolthed, som jeg antager, Enhver vil kalde berettiget. — Saa kunde jeg træffe hende udenfor hendes vakre Onkels Huus. Ganske rigtig! Hvis Doktoren blot ikke paastod, at han imorgen Klokken Tolv ikke længere vil taale Opsættelser, men skjære i min Arm, og at jeg derefter har at holde mig inde i fire Dage."

Godsforvalteren bemærkede, at det gjorde ham ondt, at Armen var saa betænkelig angreben.

„Mig sandelig med!“ svarede Forpagteren og vedblev: „Saa kan jeg igjen komme ud akkurat Dagen efter, at Frøken Blad er afreist til — England! Det er en pludselig Bestemmelse, hvortil der hører en lang Brøvehistorie om en nu høiselig Tante; men den skal De slippe for. — At skrive bliver da det Sikreste; men ogsaa her staaer jeg omringet af Omstændighederne, som en Ridder af en Kreds Elverpiger, eftersom min høire Haand for Tiden er ubrugelig, og en velvillig Fætter i vor fælles grønne Ungdom skjød min venstre Haand, der siden den Tid har været stiv i den øusteligste Grad. Jeg har staaet her med det ene Forsøg efter det andet; men et Brev vilde blive af den Bestaffenhed, at hun for det Første vilde briste i Latter og for det andet ikke kunde læse et eneste Ord af

det. — Jeg maa altsaa i denne næsten komiske Forlegen-
hed . . . . Jeg giver Dem Lov til at lee!"

Godsforvalteren gjorde ingen Brug af Tilladelsen; han sad med forslagne Arme og stirrede henad Gulvet.

Forpagteren fortsatte: „I denne vistnok enestaaende Situation maa jeg altsaa tye til fremmed Hjelp. Min Doktor, finder De maaskee, vilde være den, jeg nærmest var henviist til; men jeg skal ganske aabent sige Dem, at Doktor Møller er en ung Mand, som har gjort ikke ubetydelig Kur til Frøken Blad. De er den Eneste, der kan være Tale om. — Nu kunde jeg enten diktere Dem et Brev eller lade dem frie mundtlig for mig; alle Andre vilde formodentlig vælge det Første, jeg foretrækker at anmode Dem om det Sidste. De tilbød rigtignok at skrive for mig; men deels troer jeg ikke, jeg kunde befremme mig til at deklamere saadan en Text op for Dem, og deels har jeg fra Vilde af havt en meget fiintudviklet Afsty for at blive latterlig mod min gode Billie. Jeg vilde ikke for nogensomhelst Priis, hvis jeg fik den omtalte Kur, give Birkedommeren Stof til en god Anek-
dote, hvorfor der vilde være den meest truende Fare, hvis et saadant Brev af os to i Forening existerede blot fem Minuter i det Hus, hvor denne ivrige Embedsmand bevæger sin figurligt og legemligt lige lange Næse!"

Forpagteren tændte Cigaren lidt bedre over Lampen og vedblev atter ved Kaffelovnen: „Jeg spørger Dem da, hvad De mener om det overraskende Forslag, at De frier til Frøken Blad paa mine Begne? De kan sige, hvad De selv; vil hun kjender mig. — Vil De? — Vil De for Fremtiden have mig med i det store Chor, som synger Deres Priis, hvis det forøvrigt trænger til flere Medlemmer?" — — — De betænker Dem! — Hør, Godsforvalter

Glas! De sagde engang til mig i denne Stue, at „man skal hjælpe overalt, hvor man kan“, da gjorde jeg, hvad De vilde have mig til, uden at det var efter mit Hoved.“

Da lagde Godsforvalteren sin folde Cigar paa Bordet og svarede Ja til Anmodningen. Lidt efter red han bort, idet Forpagteren ønskede „god Lykke til Expeditionen“; men den Bittighed maatte han selv lee ad.

Om Aftenen stod Missen paa Godsforvalterens Gulvtæppe og lagde Hænderne paa Ryggen og Hovedet paa Skraa, medens han læste Lampens Beretning, som fremkom paa Kuppelen med en saadan Hastighed, at det ene Ord syntes at træde ind i det andet. Den lød: „En nydelig Kommission! — og aparte! — ja! — Men Aabenhjertigheden sprang dog over den vigtigste Grund, at det Uhvne stod og følte sig smigret ved den kongeagtige Maade, at frie ved Gesandt, at han vil prale himmelhøit dermed, hvis hun . . . Men det kan hun da umuligt gjøre! Hun er dog hundrede Gange for god til den Hest! . . . Denne fortvivlede Gaasegodmodighed! Dette Nikkeduffesystem, som altid skal sige Ja og Ja til de urimeligste Ting, det har nu omsider bragt mig i en Ulykke! — Birke-dommeren kan godt være paa Wildspor! jeg kan endnu bedre, ledet vild af hans Snak, have seet aldeles feil forleden, og det troer jeg selv! Hvis hun nu virkelig vil gjøre sig ulykkelig, saa har jeg ikke Røv til at bønfalde den Stakkell om en anden Bested! Det vilde jo være lumpent mod ham, som jeg render Grinder for! — Godmodighed — nei! Nei, det var Stolthed! Jeg Tosse kunde ikke sidde roligt, da han skjød mine egne Ord af paa mig! Jeg kunde ikke lade ham og hans store Parti af Egoister vinde den lille Skinseir!

Saa, nu er jeg det største Uhyre — efter ham! Men lad det nu være godt — eller galt! Jeg skal jo imorgen udstaae en Straf derfor, som jeg vil kunne føle! Jeg kan nu ikke trække mig tilbage, jeg skal udrette hans Kommission, hvis jeg kan faae de Ord frem af Halsen, og saa skal jeg tie og vide for Fremtiden, at jeg har tjent en Lommel i hans største Lommelstreg! — En heel Dag i et Fængsel vilde være en reen Morstab imod det! — Naa, jeg er her ligegyldig! Men hun og hendes Sag, det er det vigtigste! — Nei, Gudskeelov, nei, jeg har ikke skadet hendes Sag! Havde jeg baaret mig rigtigt ad, havde han naturligviis opført en anden til det Grinde. Og det er et dog altid lidt vundet, at han ikke bliver anbefalet af Gesandten! Men jeg vil stole paa, at hun har lidt Følelse, og saa er det umuligt! — Jeg troer det ikke, men skulde hun virkelig have en Flyvegrille for mig, saa beder jeg blot, at den ikke maa flyve sin Vej igjen før imorgen Eftermiddag! Saa har den dog været til Nytte! — Naa, saa Doktor Møller furer ogsaa! — Kjærlighed! Jeg troer, Uhyret nævnte Kjærlighed! — Nei, Kjærlighed vilde ikke være bange for det Latterlige! Den vilde tage Pennen i Munden og skrive paa et Papir, som stod i Ins Rue, hvis det skulde være!”

Medens Slutningen af Inscriptionen kom frem og forsvandt igjen paa Ruppelen, havde Missen stillet sig paa eet Been, gjort runde Arme og raft sig temmelig smægtende frem mod Godsforvalteren; nu hoppede han baglænds hen til Døren under Anvendelse af Fingerkys.

Næste Morgen kom med Tøveir. Der var en Drøypen og Stanken og Uro i Alt; Gænderne jog om i Dammen, Budelen stod og hoppede i sin Dør og kunde ikke komme over den Sø, dens Bopæl pludselig var

bleven omgiven af, og dens Herre gik urolig om i sin Stue. Hans tidligere Inse Freidighed var forsvunden med Klarheden i Luften og med alt Sølv, som aldeles var rystet af Havens sorte Brene. Før Raffen havde han kaldt sig selv „en Raps, som skulde benytte enhver Veilighed til at spille Ridder Edelsteen,“ og nu efter Raffen, medens Taagen blev tættere og bølgede frem som Røg, bemærkede han, at det „var godt. Veir til at besørge Skurkestreger!“

Beer kom ind paa Hofesokker og meldte, at Prøven med den nye Hest var løben vel af. „Saa fjære vi, Beer!“ udbrød Godsforvalteren med næsten tragisk Høitidelighed.

Medens han derpaa tænkte over et Paastud til Besøget, kom det spadserende ind ad Døren i Skikkelse af en lille Dreng, der bragte en Seddel med Hieroglyfer, nedskrevne af Ane Jensen, som havde løbet saa meget om for Sagen, at hun nu havde daarlige Fødder og ikke selv kunde gaae.

Alt var som indrettet paa det Bedste i Birkedommerens Huus; Birkedommeren havde en Mand hos sig, som han absolut maatte tale med lidt endnu, og Fruen bagte Rager til Julen i et Kostume, der umuliggjorde hendes ellers uundgaaelige Fremtræden, og i Dagligstuen, i en af Rænestolene om Bordet sad Frøken Blad i sin mørkerøde Vinterkjole, beskæftiget med de sidste Sting paa et Julearbejde, og paa Bordet foran hende laa en Bunke Broderegarn af alle Slags livlige og opmuntrende Farver, navnlig gjorde det Insegrønne Uldgarn en aldeles sommerlig Virkning.

Han bad hende blot uforstyrret blive ved, og hun takkede derfor, „siden det var Juletid“. Derefter blev

han staaende ved den Stol, hun havde budt ham, og begyndte: „Froken Blad! Det er heldigt, jeg træffer Dem!“

Han talte i en saa høitidelig Tone og med saa paa-faldende Besvær, at hun uvilkaarlig eller vilkaarlig maatte standse sin Maal. Han var næsten ikke istand til at komme videre; men da han saae, hvorledes hendes Kinder farvedes af en let Rødme, maatte han skyndsomst have Binen over-staaet og fortsatte: „Jeg har en Sag, hvorom jeg skulde tale med Dem. Forpagter Hammer . . . .“

Hun løstede Hovedet meget pludselig, uden dog at see op, som det syntes, for at forvisse sig om, at hun hørte rigtig.

Han gjentog derfor: „Fra Forpagter Hammer — har jeg en Hilsen til Dem. En lille Uenighed med Deres Onkel holder ham for Tiden borte fra dette Huus, og en Engdom i Haanden hindrer ham i at skrive. Da han nu hører, De agter at reise langt bort, krævede Forholdene en rask Beslutning. Dette er Grunden til, at han har anmodet mig om at sige til Dem, at han ønsker at tilbyde Dem sit Hjerte og sin Haand. — Der skulde maaskee ved denne Leilighed siges Mere; men — det kan jeg ikke paatage mig, som De nok indseer.“

Hun blev siddende aldeles ubevægelig, med Hovedet støttet paa Haanden, og da han Intet kunde sige, indtraadte der den dybeste Stilhed, indtil hun endelig spurgte: „Er Forpagteren en nøie Ven af Dem?“ Men strax efter tilføiede hun: „Undskyld mig! Bliv ikke vred! Det Spørgsmaal foer mig ud af Munden! Jeg har slet ingen Ret til det!“

„Jeg skal gjerne besvare det!“ svarede Godsforvalteren. „Der har aldrig været noget nøie Forhold mellem

Forpagteren og mig; men paa Landet kjender man jo Alle hverandre — paa en vis Maade!”

Atter Taushed, og derpaa reiste hun sig. Han saae nu, at hun var bleven stærkt bleg, og at hendes Læber bevægede sig, selv naar hun ikke talte.

„Vil De bringe Forpagteren mit Svar?” spurgte hun.

Han lovede det.

„Tak!” vedblev hun. „Vil De da sige ham, at jeg takker ham for hans Tilbud, og — — at jeg haaber, at en Anden engang maa modtage det og gjøre ham lykkelig — jeg kan ingen af Delene!”

Det var et næsten indløst Farvel, hun gav ham, og da hun i det Samme saae paa ham et hurtigt Dieblif, røbede Glansjen i hendes Zine, hvilken Kamp hun førte med sine Taarer, indtil hun fik Døren lukket.

Saa stod Godsforvalteren ene i Stuen. Han snappede efter Beiret og saae med det Samme mekanisk hen til Vinduerne, derpaa tænkte han, at det heldigviis var lykkedes ham at være en ærlig Gesandt; men det var næppe dette, som foresvævede hans Tanker i næste Dieblif, og det var mærkeligt, saa han saae ung ud i det Dieblif, medens han bøiede sig over Bordet og tog et lille Stykke Broderegarn. Det var lysrødt, og han trak det ud af hendes Maal. Og strax efterat Inveriet var begaaet, kom Stedets Birkedommer.

Han var nu fuldkommen rask, var igjen Birkedommer med graa Vest og sorte Beenklæder, med et Ansigt, hvis naturlige Uystighed yderligere fremhævedes ved, at Brillerne sad vel langt fremme, og Silkefalotten vel langt tilbage og tilmed genialt skraat, og dette passede med, at han brugte den gamle Mode at bære Lommetørklædet halvt udenfor Lommen.

Han bemærkede ikke Situationens Mistænkelighed; thi hans første Uttring var: „Goddag! Goddag! — Nei, nu gjør Amtsrådet det snart for broget!“ —

Snart efter førte Godsforvalteren hjemad gjennem den tætte Taage; men netop som Bognen kom ud af Skoven, begyndte Solen at kæmpe med Taagestjerne, som drev henover Markerne. Det lykkedes den ikke strax at gjennebrude dem, hvorfor den foreløbig nøiedes med at sprede Guldglands i dem, saaat Godsforvalteren saae sig omringet af gyldne Skner af samme Slags som de, paa hvilke Feerne komme ind i smukke Komedier. Denne Luftscene tiltrak sig i høi Grad hans Opmærksomhed.

Hjemme i sin Forstue traf han en Mængde Folk, og der kom Andre efter dem, og han talte med dem og skrev for dem og ønskede dem en glædelig Juul, hvis de ikke skulde sees, inden den kom næste Dags Aften, og Alle ønskede ham det Samrae, og nogle af dem takkede ham for det gamle Aar. Først henad Dagens Slutning blev han saa fri for Forretninger, at han kunde gaae over i sin Have, hvortil han syntes, han følte Lust. Han kom derover i rette Tid, da ingen Time paa Dagen i December Maaned er saa stemningsrig ude i det Frie som den, i hvilken den halvnlse Dag begynder at forvandle sig til Mørke.

Der stod han da i Loveiret i sin lille Have og saae Maanen allerede sidde høit paa Himmelen, og betragtede de atter sneefrie Skoves violette Farve. Rundt om ham var Naturen ligesom bleven udløst af Fangenskab, Græsset var igjen kommet tilsynne i al sin Friskhed, og de længste Straa nikkede for Vinden, en Krage sad og drak af en igjen aaben Byt, og i hans Haves bladløse Træer færdedes Meiserne; de snurrede om Grenene og kviddrede

fiint, og ere deres Vers kun korte, og deres Toner temmelig skarpe, ere de dog aldeles ubetalelige i den sangløse Tid. Godsforvalteren glædede sig i sin Have, som om det havde været Sommer, han saae sig om overalt, helt op til de øverste Kviste i Træerne maatte han lige, og der var kommen en paafaldende Lethed i hans Gang, og da han raabte: „Peer! Spring ind efter min Pibe! Den hænger vist paa Vindueskrogen!“ gjorde han det komplet studenteragtigt.

Og Piben blev tændt, og Binden drev dens Skyer og Himmelens Skyer og legede med Trærnes Toppe og Godsforvalterens Halstørklædesnipper, og en vandrende Viremand med store Støvler kom og begyndte at spille i Gaarden. Det var kun en af de foragtede Virekasser, der udsendte en Bals; men det forekom Godsforvalteren, at det var netop en saadan Afbrændelse af Stilheden, han trængte til. Og Viremanden trykkede paa en Knap for at faae et nyt Stykke og traf — med en vis Værdighed — en aparte Tap ud, og med lange, hensmeltende Triller kom en Elskovsvisse. Det er vist afgjort, at der adskillige Gange er blevet leet ad dette Musiknummer; men med al sin Bæven havde det dog i det Dieblik en næsten rørende Magt for Godsforvalterens Bedkommende.

Viremanden forsøiede sig omfider bort med en storartet Hilsen; thi her havde han faaet sin Gang betalt! Og Godsforvalteren tyede igjen til at see sig om i Haven. Og som han saae paa sit Grantræ henne i Hjørnet og paa de andre Træer, forekom det ham, at de alle med den tiltagende Skumring vare blevne betagne af en stille Høitidelighed, som om Bevidstheden om, at Julen var nær, ingenslunde var dem fremmed, og da han syntes, at han fik den samme Hilsen fra Alt, hvor langt ud han

end saae, hengav han sig selv til Juletanke og modstod slet ikke deres Magt til at føre tilbage i Tiden og vække Mindet om alle gode Bennis.

Nissen kom om Aftenen, saae rigtignok Papirene som sædvanlig paa Skrivebordet, men opdagede strax, at Bennen havde været tør siden Middag, og læste derefter paa Lampen: „Hvis det i min Alder er nødvendigt, at Andre først maa sige det til En, og at man dog lader være at troe det, saa har jeg opfyldt Betingelserne! Men nu elsker jeg ogsaa høiere og høiere for hver Time, der gaaer! Jeg elsker hendes tyve Aar! Og jeg elsker det Hjerte, der har elsket mig saalænge! Og jeg elsker de Taarer, jeg idag har været Skyld i! Og dem faaer jeg aldrig betalt; thi de vandt, forat jeg kunde finde min Kjærlighed! — Imorges vidste jeg, at jeg handlede skammelig, nu veed jeg hverken ud eller ind! — Hvor det dog Altsammen var et besynderligt Træf!”

„See saa!” udbrød Nissen. „Man har spekuleret saa nydeligt, og saa bliver det kaldt for et Træf! — Ganske slet og ret et Træf! — Men det skal Du ogsaa straffes for, Fatter! Først Juleaften skal Gildet staae! Det siger jeg!” —

Næste Formiddag kom Godsforvalteren kjørende til Birkedommerens Hus. Birkedommeren tumlede med Træet i Salen, Fruen var for et Dieblif siden begyndt paa at „lægge Deigen til en stor Julefage“ og „skulde“ først „om lidt være der,“ saa lykkedes det ham uhindret at træde ind i Dagligstuen og forstrække deres Niece, som var beskæftiget med at sætte Nys i Sølvestager paa en alvorlig, fraværende Maade. Hun kunde hverken svare ham Goddag eller nogetsombest andet Ord istedetfor; men en

Ensemanchet faldt paa Gulvet med en høi og længe vedvarende Klang.

„Frøken Blad!“ sagde han hurtig -- medens Ensemancheten spillede til hans Ord — „jeg kommer igjen til Dem som Beiler . . . .“

Da var hendes Forstrækkelse over at see ham forsvunden, og hun afbrød han i et Nu: „Godsforvalter Glas! Hvor kan De dog troe, at jeg skulde lade mig omstemme? En saadan Ydmngelse havde jeg mindst ventet — af Dem!“

Bed de sidste to Ord svandt al hendes Stolthed igjen, de bleve kun udtalte usigeligt bedrøvet, og gjennem dem lød Klangen af et Haab, der brister for sidste Gang. Og derpaa slygtede hun let og hastigt.

Det var virkelig hans Algt at skynde sig hen, gribe hendes Haand med sin og holde paa Døren med sin anden Haand og løse al hendes Smerte med to Ord, kun var hun allerede borte, før han begyndte derpaa; thi der er Noget, som hedder Overraskelse, Bestyrtelse og ganske uventede Vendinger af en Sag, og det har mere Magt, end man troer, naar man i al Ro og Magt betragter Livet i sin eller Andres Rænestol; desuden kan Beundring faae En til at staae stille et Dieblif for længe, og Birke-dommeren kom ogsaa i det Samme ind med en Hammer i Haanden.

Birke-dommeren forklarede, at det var ham „en svær Næse“ ikke at skulle see Godsforvalteren om Aftenen, og at han, hvis Godsforvalteren var kommet, havde haabet at kunne formaae ham til at holde en Tale, men at han, det fraregnet, var „glad som et stort Barn“ og „tilfreds med sig selv, fordi han var saadan“; — under alt Det var Godsforvalteren kommet saa vidt, at han, for at faae

hende strax igjen i Tale, vilde betroe sig ligefrem til Birkedommeren. Men saa blev der meldt Birkedommeren, — medens man kunde høre Bognens Rumlen, — at hun var kjørt med Bognen, som skulde hente de Fremmede, hvortil Birkedommeren føiede Oplysningen om, hvormange Miiil han „lod sine Heste gaae for at hente de unge Piger ud til sig i Julen.“

Da fortalte Godsforvalteren, at han blot var kjørt ind til Birkedommeren underveis for at bede om Tillsidelse til at skrive et Brev i hans Kontor, hvortil Birkedommeren svarede: „Ja, tyve, kjære Ven!“ —

Julen var forbi, Hundreder af Juletræer vare nu slukkede eller stod kun tændte i Drømmenes Land. Ogsaa Birkedommerstedet var nu stille og mørkt, og selv Birkedommeren havde trukket sig tilbage og overvundet sin Lyst til at spanke om i de oplyste Stuer i den høitideligste Stemning med sande Brudgomsfritid; men under den almindelige Ro aabnedes Salsdøren sagte, og Birkedommerens Niece listede sig ind. Hun skulde dele Sovekammer med nogle af Gæsterne, derfor havde hun sneget sig borti, da de vare faldne i Søvn, for at være oppe lidt endnu og fri for mulige Tilskuere. Hendes Lys var ved at brænde ned i Stagen; men hun tændte et af Træets Lys, som endnu kunde lade sig tænde. Det lille, røde Lys brændte med en klar Flamme og gjorde et Par Grene aldeles grønne, ellers stod Træet mørkt og taust og udsendte sin Granduft i den store, tomme Stue; men som hun stod der ved Siden af det i sin hvide Balkjole — en Opmærksomhed mod Birkedommeren den Aften, som han i allerhøieste Grad havde forstaaet at vurdere — syntes det, at Træet vaagnede op af den melankolske Drøm, der er uundgaaelig for det Julenat, og strakte sine Grene be-

skyttende ud om hende og hendes klare, bølgende Kjole, og saae venligt fra sin Top ned til hende, ligesom ogsaa det lille Voxlæs galant lod sit stærkeste Skjær falde paa det Brev, hun holdt med begge Hænder og gjennemlæste saa langsomt, at hun aabenbart maatte have læst det før; men dernæst oplyste det ogsaa for sin egen Fornøielse hendes rødmende, smilende Kind. Det Hele blev til en paa-faldende smuk Bulescene, som kun En fik at see — maaskee som Vøn for sin Kjærlighed til Bulen.

Birkedommeren traadte nemlig kjoleklædt ind og udbrød: „Men kjæreste Margrethe, tænder Du Ild i Huset? — Jeg røg endnu en Pibe i Kontoret og hørte Noget ramle om herinde og troede sandfærdigt, at Røtterne vare komne igjen, skjøndt Professorens var her i Efteraaret! — Men siig mig, hvad Du bestiller! — Du gaaer da vel ikke i Søvn? — Margrethe! — Og et Brev? Hvad . . . .?“

Hans Niece foldede Brevet sammen og lagde sin Arm i hans: „Onkel . . . .!“

„Ja!“ udbrød han.

„Godsforvalteren . . . .“

„Naa!“ sagde han

„Har friet til mig idag!“ fik hun endelig langsomt sagt.

„Og Du svarer?“ spurgte han og udsendte skjelmste Blikke ovenover Brillerne.

Hun trykkede hans Haand og nikkede ganske lidt og overlod Resten af Svaret til sit straalende Ansigt. Og han greb hendes Haand og holdt paa den, forat hun ikke skulde trække sin Arm ud af hans, og hans naragtige Ansigt saae saa smukt ud, som Ingen skulde have tænkt, det kunde, medens han tog Piben af Munden og vedblev: „Da jeg var lille, Margrethe, skrev jeg hver Svul en On-

stefeddels og rullede den sammen og gav min Fa'er den. Hvis den Ønske var timedes mig igjen iaar at lave en Ønstfessedel, da havde denne Forlovelse staaet øverst paa den! Og derfor skal Du have min Tak, fordi Du lod mig være den Første, der gratulerer Dig til denne sande Ønske! — Ja, stol blot paa, at jeg er istand til at føle noget ganske Overordentligt ved en saadan Begivenhed mellem to kjære Venner; thi — min kjære Broderdatter, jeg selv fik ikke den Rette!"

Han dinglede lidt med Piben og vedblev: „Amalie er i Tidens Løb bleven mig en kjær Kone; men — Na! Jeg bør ganske vist ikke tale derom; men Følelserne trække af med mig! — Na! Glad er jeg, Margrethe! Ja, jeg har ønsket det, Du, enorme, ganske enorme! Men disse Læber have dog ikke sagt saameget som et „Gid!“ i den Sag!“ — Og for at gjøre sin Mening fuldkommen klar trykkede han de samvittighedsfulde Læber kjærligt mod hendes Kæbe. —

Paa samme Tid var Godsforvalteren underveis fra Baspe, hvor han havde leget Sulelege med en saa febrilsk Ønstighed, at Præstegaardens Dreng ikke hastigt vilde glemme det, saa lidt som hans Historie — det var dengang, der skulde dækkes Bord, og Legene maatte standse saalænge! — den var dem aldeles ny og ukjendt og handlede om en Prindsesse, som boede i et Slot med Birketræer om og var baade god og rar; men Ingen kunde komme til at frie til hende! — Samtlige tilstedeværende Hjerter havde Godsforvalteren taget med Storm; men han havde nær mistet dem igjen ved at negte at blive om Natten. Dertil kunde Intet bevæge ham, hverken Præstens Skaaltale med Tak for hans Komme med saa ungt et Sind, eller den lille Gæstefammerkaffelovn, som glødede

af Gæstfrihed, eller det, at tre Drengene af fem græd høit, eller den Omstændighed, at Præstekonen triumferende meldte, at hans Rudst var ikke saa ganske ædru. Intet hjælp, afsted kom han, og han syntes meget vel om den Fart, hvormed det gik henad de stille Veie og forbi de mørke Smaabyer, medens den punschede Beer smældede fra Bunken og raabte Kortene op for Hestene.

Et Sted saae han endnu Lys. Gjennem et lille Vindue udsendte en Petroleumslampe en opsigtsvækkende Glans, det var den frifundne Ane Jensens Juleblus.

Endelig stod Godsforvalteren i sin Stue og strøg med Stormens Hastighed en Svovlstik, som opklarede Mørket, der skjulte et Brev paa Skrivebordet og Nissen, som stod i Silkehue, hvide Strømper og blanke Sko, den Forandring, han altid paa Festsastener foretager ved sin graae Hverdagsdragt.

Hvad Godsforvalteren tænkte, medens han læste Brevet, vil aldrig kunne opløses, da han ikke havde givet sig Tid til at sætte Ruppelen over sin Lampe, men alene Glasset, hvorved et Lysstjær kom til at falde paa Portræterne paa Bæggen over Skrivebordet, saaat hans Slægt og Bener syntes at smile lykønskende til ham.

Der forløb en ikke ringe Tid, før Godsforvalteren kunde befrie sig fra Reisekappen med den mægtige, laadne Krave efter først at have fremtaget en indpakket Gjenstand af en af Kommerne. Da han fik viklet Papiret af, var det en Terrakottaniske — ham med de stjaalne Træstøt-ler paa Ryggen og de lange Skridt og det leende Skjæg — en Julegave fra Præstegaarden. Den fængslede den levende Nisses Opmærksomhed, og da han havde betragtet den vel fra alle Sider, udbrød han: „Til sidst reiser de En

et Monument her i Huset, saa maa man vel lade, som man er tilfreds!" —

Paa Godsforvalterens Skrivebord havde der ligget endnu et Brev, som omsider ogsaa blev læst. Det havde Forpagter Hammer dikteret Doktor Møller, det var affattet i Billedsproget og handlede om en Karl og en Pige, som fik Skudsmaal. Karlen var Godsforvalteren, han blev rost; men Pigen blev omtalt paa en Maade, som havde en paafaldende Lighed med den, hvorpaa Drenge skjælde ud. Det var et hjærkoment Brev, der befriede Godsforvalteren aldeles fra en Medfølelse, han hidtil ikke havde været fri for, paa samme Tid som det interesserede ham at tænke paa, hvormeget Sukker Forpagteren havde kommet i sin Hevn ved at diktere en saadan Skrivelse netop til Doktor Møller.

Da dette Aktstykke vel var lukket udaf Stuen gennem Kaffelovnsdøren, begyndte Godsforvalteren at vandre fra den ene Ende af sin Stue til den modsatte og atter tilbage og saaledes fremdeles, og hermed vedblev han for det Første, medens Missen snart satte Hænderne i Siderne og sprang som en Frø, og snart gik bagefter Godsforvalteren med et klagende Udtryk i Ansigtet og holdt Hænderne mod venstre Side af Brystet, og snart høitleende trillede ind under Skrivebordet. Flere Gange kom Godsforvalteren til Sovestammerdøren, men slap hver Gang Dørlaafen igjen og vandrede videre. Han fortalte næste Dag den tilkommende Fru Glas, at det næsten ikke havde været ham muligt at begive sig til Ro for Glæde og Lykke; men det var atter en af hans mange Bildfarelser i denne Sag! Thi det er sikkert og vist, at det var Missen, som hver Gang holdt paa Døren for at kunne glæde sig lidt endnu over sit Offer, inden han tilsidst bukkede med sin lille Krop

og tog en langt fra ligegyldig Afsted og begav sig bort til Nisfernes Land, som ligger umaadeligt langt herfra ved en smuk Strand, hvor Smaanisferne sidde og see udover Vandet; og af det gængende, altid freidige og muntre Vand lære de alle deres velvillige Spilopper.

Ridderens Fjer.

Et Skovsagn.

I længstforbundne Tider levede og døde paa sin Borg en dansk Ridder ved Navn Eskild Maage, — Historien har ikke optegnet hans Navn, da den ikke kan nævne Alt. Han var lykkelig i sit Liv, hans Ligsteen fortæller det endnu til Alle, som komme i den lille Kirke og læse den, og han fortalte det selv til sin Samtid endnu ivrigere end hans mange Misundere. Hans Ænfke bestod fornemmelig i, at der ved hans Side stod — i Godt og Ondt og altid med opreist Bænde og smilende Ansigt — hans fromme, forstandige og dertil saare skjøne Hustru, som stak mange Hjerter i Brand, men intet dog saa heftigt, som det Hjerte, hvilket hun for Gud og Mennesker havde Lov til at tænde. Saameget er vist; Resten af, hvad der fortælles om ham og hans Hustru, kan ikke ansees for sikkert. Hvorledes det Dvrige, man vil vide om dem, er opstaaet, — om det enten heelt og holdent er udtænkt af from Overtro i Forbindelse med ridderligt Galanteri mod Hr. Eskild Maages nudige Brud, som overgik Alle i Lethed i Dandsen, eller om det fra første

Færd er opspundet ved andre, mindre skjøne Ridderdammers Rokke, fordi disse søgte sig en lav Trøst i at finde Ridderfruens spævende Gang og Glæde over at leve mistænkelig, — det er ikke let at afgjøre, da Godt og Ondt ere saa indviklede i hinanden i denne Verden. Smidlertid er Sagnet blevet bevaret paa Egnen i følgende, mod Ridderfruen velvillige Form:

Hr. Eskild Waage var — som Heltene i den Tids Sagn pleie at være — en ædel, ung Ridder, der eiede ligesaa mange Gaarde, som der var Fjer paa hans Hat, og han bar ikke saa sneehvide, krusede Fjer! I Slaget paa Heden havde han med sin Faders Sværd i Haanden erhvervet sig saamegen Berømmelse, at han godt kunde leve af den i nogle Aar i Fred og Ro paa sin Hovedgaard, sine Forfædres Borg, som havde en henrivende Beliggenhed ved en Sø midt imellem Skove. Her levede han paa den Tid, da efterfølgende Begivenheder skulle have tildraget sig; og, naar han red ud paa sine store Eiendomme, og Hesten dansede under ham, fik han uophørligt glade Hilsener til Tak for det meget Godt, han vedblev at øve. Selv Klostrene roste ham høit, — saa maa han have været en meget gavmild Herre! Hans Hjerte var naturligtvis frit, og det var et Spørgsmaal, som blev drøftet flere Mile borte, end man skulde tænke sig: hvem det engang vilde blive, som rødmende skulde see Saameget lagt for sin lille Fod! Især Ridder Eskilds Moder, Fru Karen, skjænkede Sagen megen Opmærksomhed. Hun boede hos sin Søn, hun holdt af Naturen meget af at styre og fulgte denne Ønst; hun saae stivt paa sin Søn, hvergang et Somfrunavn blev nævnet i hans Nærværelse, og hun holdt mange snedige Forhør

over hans Hjertes Befindende, naar de To om Aftenen sad sammen ved Brædtspillet.

Ikke meget langt fra Borgen var der et Sted i Skoven, som havde en vildsom Karakter og kun saare sjeldent fik Besøg af Mennesker. Skovveien bøiede af og gik langt udenom Stedet, og man maatte over Mosegrund og gennem tæt Krat for at naae derhen; derfor kom der heller ikke Andre end den vilde Raa, som i Jagttiden her kunde staae i Skjul og slikke et Saar, og af og til en fattig, gammel Kone, som i Betragtning af den svære Bunte Kvas, der tyngede hendes Kng, kunde falde paa at skyde Gjenvei, eller en barbenet Dreng, som vilde plukke Iris; ellers kom der Ingen — det skulde da være et Menneske, som var saa bedrøvet, at han ikke vidste, hvorhen han gik. Dog, den vigtigste Grund, som holdt Folk borte om Dagen, og som efter Solnedgang gjorde det ligefrem farligt at nærme sig, var, at den kratbevorede Høi var en Ellehøi, i og omfring hvilken Ellesolket drev sit Spil. Det var noksom bekjendt og blev endnu sikkrere, dengang en ung Knøs en Juleaften tog saa meget Mod til sig, at han vovede at ride lige ind til Høien, men ogsaa hurtigt vendte om igjen, da Hesten til hans Rædsel pludselig fik otte Been. Først da han standsede udenfor sin Huusbonds Dør, og Folk kom ud med Lys, stod Hesten igjen paa Fire. Saaledes havde Stedet opnaaet at nyde den dybeste Skovfred — til Glæde for utallige Fugle, som byggede i Ellekrattet og de høie Bøge, som stode omfring det. Fuglene bragte Ellesolket deres Tak i Sang, og Folk vare slet ikke utilfredse med at have Ellesolk i Egnen til at bære Skylden, naar Noget var kastet bort af En selv eller hentet af Andre.

En Aften paa den Tid, da Sommeren løser For-
 aaret af, gik Ridder Eskild i sin Skov. Solen kastede
 sine sidste Straaler skraat ind mellem Træerne, hvor den
 kunde komme til, Fuglesangen forstummede lidt efter lidt,
 og kun den utrættelige Gjøg hørttes endnu lige flittigt
 dngbt inde fra Skoven. Omfider taug ogsaa den, og
 Skovens Rilder vare nu det Eneste, man hørte, og i
 Stilheden syntes de at vare mere høirøstede og livlige
 end om Dagen. Ridder Eskild vandrede om, aldeles
 fortabt i Bestuelsen af sin skjøne Eiendom; han forlod
 Stien, mødte Ræven, som gik Luur i det høie Græs,
 og kom, uden at tænke derpaa, hen til Ellehøien. Stedets
 Skjønhed overraskede ham. Imellem Ellekrattet stod
 Tjørnen med lutter hvide Grene, det mylrede med blaae
 Blomster i Græsset, hist og her laae smaa Eggestaller
 paa Mossen under Træerne og meldte godt Ngt oppe fra
 Keden, og fra alle Kanter lod en sælsom, dæmpet Fugle-
 kviddren. Det var, som om Fuglene syngende vare faldne
 i Søvn og selv nu i Søvn og Drømme følte saamegen
 Glæde over Livet i Skoven, at de ubevidst lod en sagte
 Kviddren strømme fra Næbbene.

Let i Sindet, som man er efter en saadan Vandring,
 kom Ridderen hjem, holdt Aftensmaaltid og spillede Skaf
 med Fru Karen. Fru Karen var tilfældigviis udmærket
 oplagt til at anstille Hjerteundersøgelser; en lille Ridder-
 frøken, som lo mere, end hun talte, havde besøgt dem
 samme Dag og gjort hende meget mistænksom. Det
 passede nu saa lidt med Ridderens Stemning den Aften
 at høre paa Fru Karen; det var ham ovenpaa det Ind-
 tryk, han havde faaet ude i Skoven, saa aldeles utaale-
 ligt, at han synttede sine Briffer mere og mere utaalmo-
 digt og omsider tabte Spillet. Derefter sagde han sin

Moder et ærbødigt Godnat, greb Kappe og Fjerhat og ilede nedad Steentrappen for at faae alt dette ud af Hovedet.

Natteluft og Tasminduft strømmede ham imøde, det hjalp noget; men han var dog saa irriteret, at han ikke skjænkede Flagermusenes lystige Leg over Havens Buste et Blik, men aabnede en Laage og gik over en Bro ind i Skoven. Udeles uvilkaarligt opsogte han igjen det Sted, hvor han nogle Timer tidligere havde følt sig saa langt borte fra Verdens Spioneri og ærgerlige Næsviisheder; intet Dieblik faldt det ham ind at overveie, hvad Mærkeligt der var ved det Sted, han nærmede sig til ad snevre, mørke Beie, hvor kun Sankthansormene lyste.

I blinkende Maanestien saae han Ellehøien — hævet paa sine fire Pæle. For første Gang betragtede han det sølsomme Syn: Høien med alt Krattet ovenpaa var løftet tilveirs, og under dette Tag tumlede en Mængde Bæsnere med blanke Ting, medens Ellepigerne dansede til Nattergalens Sang rundt om Høien i Mosedamp og Maaneglands. Ridder Eskild gjøs og løftede sin rystende Haand for at slaae Kors for sig, inden han skyndte sig bort; men i det samme dreiede en af Ellepigerne sig om i Dansen, og to unge, straalende Dine mødte hans. Da hændte der Ridderen, hvad der kan hændes ethvert Menneske: han følte med Et, hvor Hjertet sad; thi det begyndte at banke paa en ham hidtil ukjendt Maade. Hans Haand standsede i Luften, hans Dine fulgte Elverpigens lette Skikkelse, indtil hun blev borte for ham i den hvirvelende Dans. Da lagde han Haanden paa Sværdheftet og vendte sig hurtigt bort — dog uden at slaae Kors. Han hørte Noget klinge ved sin Fod, men standsede ikke,

flygtede blot gennem Krattet, ud paa den brede Bei og skyndte sig saa hjemad. Han kom med saadan en Støi over Broen, at han vækkede de sovende Svaner i Kanalen. I Haven standsede han og saae sig om, men fandt sig ene. Han Inttede; men der var Intet at høre uden den fredelige Blaffen af Springvandet, hvis maanebelyste Straaler sprang med Sølvets Glans. Dog fandt han det raadeligt at gaae gennem Haven ud til Vandeveien paa den anden Side af Borgen, forat Ingen skulde mærke, at han kom fra Skoven. Da han lidt efter vilde gaae indad Borten, fløi nogle Flagermuus imod ham; han trak Rappen sammen om sig; thi det forekom ham, at Mørkets Magter hilste ham.

Hele næste Dag maatte Ridder Esild heldigviis færdes til Hest ude i den frie Luft; men da han satte sig ved Aftensbordet, spurgte Fru Karen ham, hvor den Kjæde, han pleiede at bære om Halsen, var henne. Det faldt ham strax ind, at det var den, han havde hørt klinge ved Ellehøien. Om Morgenen havde han været altfor forstumlet til at savne den, og den hele Dag igjennem havde han havt Nok at tænke paa. Han svarede, at han havde tabt den, men skulde nok finde den, da han omtrent vidste, hvor den maatte være gleden af hans Hals. Det var sandt, hvad han sagde; men alligevel rødmede han stærkt derved. Fru Karen tænkte, at saa kostbar en Kjæde taber man ikke, og forærer man den bort, forærer man den kun til den, Ens Hjerte har kjær; hun saae paa sin rødmenende Søn, hun blev vis i sin Sag og ubændig nysgjerrig efter at vide, hvem der nu bar Kjæden. Ridderen fattede strax i sit stille Sind den Beslutning at hente Kjæden næste Morgen, da han vel vidste, at Eldefolket ikke tog den, eftersom der hang et

lille Guldfors ved den; men den Beslutning fik han ikke Lov til at blive ved. Ved Skafbordet kom Fru Karen bestandig tilbage til Kjæden; det var tydeligt, at hun slet ikke troede, den var tabt. Til sidst erklærede hun, at den Kjæde burde ikke ligge ude om Natten; vilde Ridderen ikke selv hente den, skulde han opgive Stedet, og saa skulde hans Svende strax ud at lede. Da Ridderen for ingen Priis vilde opgive Stedet og vidste, at den, som skulde rokke Fru Karen fra et Forsæt, ikke var født endnu, valgte han at springe op og sige, at saa vilde han selv gaae, da han dog selv bedst kunde finde Stedet igjen. Idet han vendte sig for at forlade Stuen, saae han Maanen stige op over Havens Træer. Udenfor Døren sov hans trætte Hund; han fløitede ad den for dog ikke at gaae aldeles ene.

Med draget Sværd kom han til Busken, under hvilken Kjæden laa. Han vilde Intet see, han bøiede sig ned ved Siden af sin skjælvende Hund, tog Kjæden op og vendte sig hurtigt bort; men idet han fjernede sig, var det ham umuligt at undlade at kaste et flugtigt Blik tilbage over Skulderen. Dette Blik mødte Synet fra forrige Gang: Høien, hvorunder den glade Skare tumlede, og Ellepigernes Dands udenfor i Maaneskinnet; og den skjønneste af Ellepigerne saae lige hen paa ham. Medens hans Hund skyndte sig bort i Græsset, blev han staaende og saae — kun Et: den yngste af Ellepigerne, som fulgte de andre i Dansen, men hvorledes hun end svævede, altid havde sine deilige Dine rettede mod ham. Nattergalen hørte et Dieblif op for at gaae over i en anden Taft, Ellepigerne standsede Dansen; da løstes hans fasttrængte Fod, og han skyndte sig sagte bort. Han sagtnede sine Skridt i Nærheden af Borgen,

gik op og lagde Kjæden paa Bordet for Fru Karen, som sad og ventede ved fire Børns. Fru Karen følte paa Kjæden, — jo, den var virkelig vaad af Duggen!

Næste Aften stod Ridder Eskild igjen gjemt i Krattet ved Høien; men Hunden stod med Halen imellem Benene i passende Afstand. Hver Aften var Ridderen der, naar Maanen skinnede, — første Gang ikke mere end et Dieblif, men siden stedse længere og længere. Den store Hund vænnede sig efterhaanden til Luren, dog holdt den sig altid de behørigte Hundestridt fra Høien. De smaa Folk under Høien og de af Ellepigerne, som Ridderen ikke saa efter, mærkede aldrig, at han stod der, og med den deiligste af Ellepigerne talte han kun med Dine, — det er jo ogsaa nok! Kun da han gjensaa hende, efterat Maanen i nogle Nætter havde nægtet sin Bistand til deres Møde, var det ikke nok, da sendte han hende i sin Henrykkelse Bud ved at rive en Fjer af sin Hat og lade den flagre, idet hun i Dandsen kom nær til hans Bust. Hun fangede den saa hurtigt i sit Slør, at hendes Søstre Intet mærkede.

Ridderen levede i en sælsom Tilstand. Ved den lyse Dag, naar Solen skinnede stærkt i Haven, og han stod paa Steentrappen og saa sin Hund sove af alle Kræfter midt i Gruusgangen og saa Stæren løbe om i det nyflagne Hø og flaae med Hovedet ad ham og hans Forelskelse, da var det ham klart, at det Hele kun var en Drøm uden mindste Virkelighed, og han følte sig som lettet for en Byrde. Og dog behøvedes der ikke Mere, end at en Bi vækkede hans Hund, saa den reiste sig og saa over mod Skoven, da gik der som et Stød igjennem ham, og han begyndte at tvivle og grunde. Men naar Himlen fik sine Aftenfarver, og Alting blev

stille, medens Svalerne fik travlt med de fremdandsfende Myggeflokke, og Frøerne begyndte at kvække, og Høstakfene at duste stærkere, da betoges han mægtigt af Uro; thi da droges han til Ellehøien. Naar han da saae Al- likerne komme flyvende til deres Sovesteder, de forgyldte Rugler paa Borgens Spiir, forekom det ham, at de bragte Bud fra Skoven og spurgte efter ham. Ved Af- tensbordet sad han taus, og ved Skabordet tabte han; men naar Muldvarpen kastede sine Høie, og Dampen bølgede over Engene, listede han sig bort med lette, men hastige Skridt.

Fru Karen kjendte endnu ikke Sagen; men alle Omstændighederne ved den havde hun flittigt samlet sam- men. Hun indbød en Dag mange Fremmede til Aften, sørgede for duelige Spillemænd, smilede rundt til Alle i Salen og sagde: „Her skal dandses til den lyse Morgen!“ Ridder Eskild bed sig i Tæben, inden han aabnede Dand- sen med den hæsligste Dame, han kunde finde. Fru Ka- ren lod et Fad med Rjødsager sætte for Ridderens Hund, saae selv paa, at den spiste, klappede den og gif derpaa ud med den, medens Dandsemusiken tonede saa lysteligt, at selv Ternerne nede i Kjalderstuen dandsede med de Tallerkener, som de viskede. — Hundetroskab uden Men- neskeforstand kan volde ubodelig Skade! Hunden, som kom ud præcis til sædvanlig Tid og fik Lov til at springe foran Fru Karen, hvad Bei den selv helst vilde, førte hende til hendes store Bestyrrelse lige til Ellehøien.

Fru Karen var klogere end de Fieste — hun var saa klog, at hun begreb, at her kunde hun selv Intet ud- rette. Derfor fik Broder Anders i Klosteret næste Dag høit Besøg i sin Celle, netop som han stod og spillede paa Kørfløite for sin guulgrønne Sidsten. Han var

Ridder Eskilds nøie Ven og tilmed en hellig Mand, som vel maatte have Magt over Trolldøi. Fru Karen begjærede hans broderlige Hjælp, og, da Broder Anders just ikke havde Meget at bestille, gav han sig strax ifærd med Sagen, saa Ridderen en Time efter sad i Skriftestolen.

Ridder Eskild pillede ved Fjerene paa sin Hat og ved det røde Fløil paa Stolearmen; Broder Anders lænede sit endnu unge Hoved mod Egetræsstolens høie Rng og lttede; men han fik slet Intet at høre. Omfider vilde han lidt fortørnet reise sig, da udbrod Ridderen: „Kom ud med i Skoven, Broder Anders! Der kan jeg maaskee tale! Her kan jeg Intet berette; thi her — synes mig — bliver det, jeg skulde skrifte, til Intet, til Noget, som ikke er skeet, som jeg kun har tænkt eller drømt!“ — „I Eders Helgens Navn! Jeg vil følge Eder til Skoven!“ svarede Broder Anders, „men skrifte skal I, Ridder Eskild! —“

De gik begge tause ud i Skoven. Da de kom ind paa en snever, stnggefuld Skovsti, hvor de sorte Snegle i Halvmørket gjorde sig tilgode med de jure Baddehatte, og hvor deres Ankomst vækkede den stille Ugle, farvedes Ridder Eskilds Kinder efterhaanden. „Her!“ udbrod han; Broder Anders nikkede. Saa skriftede Ridderen oprigtigt Alt, hvad der var hændet ham ved Ellehøien, men gjorde tillige sin Skriftefader opmærksom paa, hvorledes han første Gang aldeles uforvarende var kommen til Høien, og hvorledes han anden Gang var bleven tvungen til at gaae derhen. „Af, Broder Anders!“ sluttede han, „i de skjønne Legender, I har fortalt mig, have Mennesker saa tidt handlet efter underfulde Bink, som bleve givne dem, og som de ikke kunde undlade at følge. Hvis

det ikke er syndig Tale, da tykkes det mig, at ogsaa jeg saaledes er bleven ført og ledet til Høien, udenat jeg fra først af har villet det selv! — Jeg længes nu meget efter at erfare Eders Mening derom."

„Min Søn!“ svarede Broder Anders, „Vink kunne komme enten fra oven eller fra neden; derimellem er der en stor Forskjel! — Men tredie Gang, hvorledes kom I da til Høien, Hr. Ridder?“

„Af Kjærlighed, Broder Anders!“ svarede Ridder Eskild og løstede sit Hoved. „Og I maa vide, at om I formenede mig det med de strengeste Ord, I kunde finde, jeg giver ikke Slip paa denne Kjærlighed!“ — „Ja!“ vedblev han, „Aften have vi Maanestien, jeg vil da vove at tale med Ellepigen! Da skal min Kjærlighed overvinde den Trængt, som hidtil har holdt mig tilbage, om jeg ogsaa skal bøde derfor med at ligge kold i Skoven imorgen!“ — Han standsede sin Tale og saae paa Munken; men Broder Anders betragtede sit Skriftebarn saa mildt, at Ridderen vedblev: „Aldrig saae jeg hendes Lige, Broder Anders! Hun ligner Skovens fine, blege Rose; mod hende blive de skønneste Somfruer, jeg tilforn har seet, som de plumpe, altfor røde Haveroser! — Hør, Broder Anders, følg med mig i aften og se hende!“ —

„Det er imod min Regel!“ svarede Munken og vendte om for at gaae tilbage igjen. — Da de skiltes udenfor Klosteret, sagde han til Ridderen: „Jeg skal paa Eders Vegne tænke over Sagen. Stor Forsigtighed maa jeg dog paalægge Eder; thi farlig er Sagen ialtfald!“ —

Broder Anders var ingen almindelig Munk. Han havde som en iværmende Yngling figet ind gjennem Klosterporten og seet den brogede Have med de fremmede Blomster og faaet Lust til selv at gaae derinde under de

styggende Vindetræer med en gammel Bog under Armen og plukke en Rose og lægge den i Bogen; han havde ved Vintertid seet Klosterkirken med Snee paa Taget og store, oplyste Vinduer og fundet, at det maatte være skjønt paa Festsafstnerne at være med til at tænde Lysene derinde foran de prægtige Billeder; han havde tænkt sig det som et herligt Liv, at tale med Menneskene ikke om deres dagligdags Forretninger, men om deres Livs største Begivenheder og med det Samme virke det Bedste for dem, og desuden i Klosterets hyggelige No have Fred til at tænke over alt det Skjønne, han havde opdaget i Verden; — derfor gik han i Kloster. Og om han end var en meget kold Kollega mod de tykke Munkke i de fedtede Kutter, var han dog vel anskreven hos Prioeren for sin skjønne, dybe Sangstemmes Skyld og formedelst en gude- lig Vise, som han havde forfattet, og som ikke Mange i Landet skulde gjøre ham efter. Hans Bens varme og usædvanlige Kjærlighed funde en Natur som hans umu- ligt oprøres over. Ridder Estilds Skriftemaal havde henrykket ham; han havde besluttet at sikkre dette Unlig- gende mod enhverfomhelst Indblanding, sin egen iberegnet.

Man er imidlertid aldrig for Intet i Kloster; da Broder Anders fort efter stod for Fru Karen, var han igjen Munk og forstod at føre sin Tale. „Som jeg si- ger Eder,“ vare hans Ord, „han skiftede som et Barn, og den Sag er nu Klosterets! I tør ikke have det Mind- ste med den at skaffe!“ — Og da Fru Karen meente, at Broder Anders dog burde tale med Prioeren derom, sva- rede han: „Vel er Prioeren en boglærd Mand og i Me- get den Klogeste i vort Kloster, dog foretrækker jeg at skrive til Bispen!“ — Det foretrak Fru Karen natur- ligviis ogsaa.

Imidlertid foregik der Noget ude i Høien. En gammel Elskone sad ved Siden af en lille, hvidhaaret Ellemænd og bøiede sig ind under hans store Hat, forat Ingen skulde høre deres Hviſten. „Vor Datter,“ hviſtede hun, „vor yngste og — jeg kan gjerne ſige: vor bedste Datter, — ja, Du veed det vel?“

„Ja!“ svarede Ellemænden, „jeg veed det!“

„Du veed vel,“ vedblev Konen, „at hun har fattet Kjærlighed til et levende Menneske!“

„Hvad for Noget!“ udbrød Ellemænden og slog ſine ſmaa Hænder ſammen.

„So!“ begyndte Konen igjen, „ſandt og ſørgeligt er det! — Stille! Hør rigtig efter! Hun vil komme og fritte Dig om den Hemmelighed, hun søger uden Riſt og Ro; men vær da taus ſom en Snegl! Lad hende ikke erfare det, hun vilde vide: hvorledes hun ſelv kan blive et Menneske! Hun er ſikkert iſtand til at forſøge derpaa, om hun fik Noget at vide derom. Huſt, at vi inat have den forteſte Nat! Bliver det blot ikke røbet for hende, før denne Nat er gaaet, have vi et heelt Aar for os til at finde paa Raad i!“

„Ja!“ jagde Manden med et Niſk. „Jeg ſkal forbyde . . . .“

„Du ſkal Intet forbyde!“ afbrød Konen ham, „ſaa taler Du over Dig! Du ſkal tie!“ —

I det Samme kom et tredie Anſigt ind under Hatten, et ungt og ſjunt, men meget beſkymret Anſigt. „I tale om mig! Jeg kan ſee det paa Eder!“ hviſtede Ellepigen. „O, ſiig mig det, Moder! Siig mig det, ſiig mig det!“

„Mit Barn!“ svarede den kummerfulde Elskone, „det er en forfærdelig Tanke, dit ſmukke Hoved har

faaet! Inat, naar Høien gaaer op, og Græshopperne spille lystigt i det vaade Græs, og Ellemændene fatte friske Sankthansurter om Hattepullen, og alle vore Nattergale flaae, da skal min Datter dandse den Tanke bort!”

„Moder, siig mig det!” vedblev Ellepigen. „Seg kvæles i Høien!”

„Min Datter!” svarede Konen, „Høien er god, kun i Sneeveir, sval, naar Sommerolen brænder paa Taget! Og den gjemmer stor Lykke! Aldrig kjender Ellefolket til Sot og Sng, de leve saa længe som Træerne, og der findes ikke mere Sorg i deres Høi end i en Fuglerede! Bliv hos os! Menneskene have kun Sorger og Sngdomme!” —

„Og saa ere de saa tunge, disse Mennesker!” bemærkede Ellemanden.

Ellekonen vedblev: „Har Du Lyst til at gaae med de store Bunker Kvas paa Ryggen som de gamle, syge Koner, der sukfende komme her forbi? Husker Du Pigen, som sad og hulkede, saa vi hørte det nede i Høien, og hun var dog saa smuk! Og husker Du Munken, som tidt nok kom herud, for at Sngen skulde see, hvordan han kyssede et blaat Baand, medens Laarerne styrtede ud af hans Dine? — Sorger og Sngdomme — har Du Lyst dertil? Andet have Menneskene ikke!” —

„Nei, Moder!” svarede Ellepigen. „Naar Skoven stod guul, har jeg hørt dem blæse paa Horn —”

„Det har jeg ogsaa hørt!” udbrød Ellemanden.

Hun vedblev: „Naar jeg da i Høien lttede til deres Horn, hørte jeg, hvor glade de vare; det var altid muntre Toner, som Vinden bar herhen! — Seg længes! Her kan jeg ikke blive!”

„Ja, men jeg forbyder Dig at gaae op og være under en Kirkeklokke inat!“ udbrod den lille Mand ivrigt.

„Tak, Fader! Nu veed jeg det!“ sagde Ellepigen med funklende Dine.

„Gid Du dog var klogere!“ sagde Ellekonen til den lille Mand, som forlegen sad og krummede sin store Hatteskynge.

Det var Aarets længste Dag, Mange lagde ikke Mærke dertil; men der var Tre, som følte det i høi Grad. Dagen er altid lang for Ellesfolk; men aldrig havde nogen Dag forekommet Ellepigen i den mørke Høi saa uendelig lang som denne. De samme Betragtninger anstillede Broder Anders, medens han gik op og ned i Klosterhavens Lindeallee og, hvergang han kom til Enden af Alleen, saa efter, om Priorens lille Akacietræ dog ikke vilde folde sine Blade sammen. Endnu mere utaalmodig ventede Ridder Eskild paa Steentrappen i Haven, og saa var det, som om Solen fle ikke kunde bekvemme sig til at gaae ned og ende saa lang og skøn en Dag. Hvad hjalp det, at Træerne i Havens Alleeer omsider stod med lyse Toppe, men forresten vare mørke, og at Svanerne efter deres Aftenstik gik op i Græsset, bredte Vingerne ud og pillede de løse Fjer af? Solen blev dog ved at spille og funkke og forgnilde! Allikerne kom flyvende oppe i Luften med forgnldt Bryst, og ovre paa Blænen i Dyrehaven gik Dyrene paa Guldgrund; ja, det var næsten som et Drilleri af den overgivne Sol, at den nogle Dieblikke lod Ridderens egne Fjer skinne, medens han stod lænet mod Trappens høie Rækværk, lige saa uroffelig som hans Hjertes Beslutning. Endelig slukkedes i et Nu al denne Glands; men en stærk Aften-

røde blev tilbage paa Himlen, og en Skovdue ovre i Dyrehaven kunde endnu ikke ende sin Elstovsang. Det varede endnu noget, før Ridder Eskild saae Maanen stikke sin gyldne Rand op over de fjerne Skove; da spændte han sit Sværd af sig og gik til Skoven. Den store Hund blev viist tilbage, da den vilde følge med.

Da han kom til Høien, var den lukket. Al hans Benteen hjalp ikke, og meget bedrøvet forlod han Ellekrattet og gav sig til at vandre om i Skoven den korte, lyse Nat. — Paa hele hans Vandring, lige fra Gaagen ved Skovens Begyndelse, var en Skikkelse med Hatten over Hovedet ubemærket med i nogen Afstand; kun ved Høien var Afstanden større.

Høiens Lukning trods det smukke Maanestien var et Tegn paa Ellefolkenes Sorg; thi Ellepigen havde med Kjærlighedens Listighed vidst at stusse dem, der passede paa hende, og havde listet sig bort ad maanelyse Veie til Klosterkirken. Underveis tænkte hun ikke paa at være angst — hun tænkte ene og alene paa Ridder Eskild! — men da den lille Taarndør faldt knirkende til bagved hende, følte hun pludselig en saadan Skræk, at hun Frygten for, at hun skulde vende om, hvis hun et Dieblif standsede, bevægede hende til at fortsætte Veien opad Bindeltrappen. Paa den falkede Muur derinde havde Munkene mange Steder tegnet Kors; hun gjøs, hvergang hun listede sig forbi et saadant og ved Maanens Lys opdagede det. Hun naaede op, hvor Klokkeren hang, overvandt sin Frygt med endeel Besvær og begyndte at gaae ud paa Bjælkerne under Klokkeren. Men da hun stod under den store Klokke og kastede et Blik op i dens mørke Gab, overfaldt hende den største Rædsel, som kan føles paa Jorden, den, som kommer i Afsmagtens Dieblif

og i Livets sidste Dieblif, naar Alt svigter og bliver borte, og Sjælen ligesom skal til at slukkes. Hun greb fat i Rækværket; hun maatte ned igjen for ikke at døe! Men gennem Lydhullet tonede pludselig en dirrende og flukkende Sang; den kom fra Nattergalen i Klosterhaven. Da stod med Et Høien for hende og hendes Dands omkring den og Ridderens Skikkelse, og hun blev. Saalænge hun lyttede til de kjendte Toner, der havde ledsaget de lykkeligste Dieblifke i hendes Liv, mærkede hun Intet til sin Frygt; kun naar Nattergalen et Dieblif hørte op at slaae, vaagnede Skrakken: da hørte hun med Gysen det store Uhrværk nedenunder drøne og buldre med sine Lodder, da forekom det hende, at Klokken vilde styrte ned og knuse hende, og da maatte hun holde sig fast ved Klokkerebet. Et Par Timer gik dog, indtil Nattergalen med en lang Trille endte sin zittrende, velsignede Sang for den Nat; da var hun igjen ene med sin svimlende Angst og nærmede sig atter Taarntrappen for at forlade det frygtelige Sted; men det var et Held i Fortvivlelsen, at hun knugede Hænderne mod sit Bryst og følte — Ridderens Fjer. Med den i Haanden kæmpede hun sig gennem Resten af Matten, til Klosterhanens triumferende Galen lød op til hende dybt nede fra. Da sank hun, med Fjeren trykket mod sine Læber, udmattet og bevidstløs om.

Hun laa som død, Fjeren faldt ud af hendes Hænder, den første Morgenluftning trængte sig ind i Taarnet, greb Fjeren, lod den hoppe henad en Bjælke og førte den derpaa ud gennem Lydhullet. Ude i Luften snurrede Fjeren et Par Gange rundt og dalede derpaa — lige ned for Ridder Esilds Fodder. Han var netop ifærd med at begive sig hjem, men gjenkjendte sandsynligviis

sin Tjer; thi han saae strax tilveirs og skyndte sig derpaa op i Taarnet.

Ellepigen vaagnede ved Lyden af hans Skridt, saae en Tjerhat hurtigt komme op ad Trappen og reiste sig forundret. Et Dieblif maatte Ridder Eskild standse foran det Syn, der mødte ham. Han vidste ikke bestemt, om det alene var Skjæret af den opgaaende Morgensol, som gav hendes Kinder den fine, røde Farve, de hidtil havde savnet, han vidste heller ikke sikkert, om Maanens Fraværelse ene var Skyld i, at hendes Skikkelse forekom ham mindre svævende og flugtende; men Et følte han ubdrageligt, nemlig at hans tidligere Frngt for hende var svunden aldeles. Og hun frngtede heller ikke ham, hun frngtede ikke engang for at lade sit Hoved synke ned paa hans Bryst.

Medens Taarnsvaalerne vaagnede og smuttede ind og ud om dem, taltes de sagte ved; men Ridder Eskild kunde tilsidst ikke mere hviſte, men løftede sin Røst høit, idet han med begge hendes Hænder i sine udbrød: „Ja, vistnok har din Moder Ret! Sorger og Sygdomme ere Menneskenes sikke Lod; ogsaa os To vente de! Men frngt blot ikke; thi mod dem stille vi Mennesker en stærkere Magt, nemlig vor Kjærlighed! — Nede under Høien anede ikke, hvorledes der kan elskes heroppe paa Jorden! — Naar to lykkelige Mennesker elske hinanden, bliver Sorgen, naar den kommer, kun halv saa stor for dem; thi de dele den! Og de tænke ikke paa at frngte for onde Tider; thi ved dem voxer kun Kjærligheden! — Du har fulgt din Kjærlighed; følg den bestandig!“

„Amen!“ sagde en klangfuld, dyb Stemme bagved dem; det var Broder Anders. „Den jordiske Kjærlighed har Du!“ sagde han til Ellepigen. „Paa den skal den him-

mestke opbygges! Af ham, som staaer ved din Side, vil Du bedst høre derom; og han har det Altsammen i sit Hjerte, han er jo min egen Skolar!”

Ridder Eskild rakte sin brogede Silkearm ud, greb Munkens Haand og rystede det brune Rutteærme, og Ellepigen gjenkjendte lige strax Munken med det blaae Baand. Saa gik de alle Tre ned fra Taarnet.

De, som vare tilstede, da Ridder Eskild i den tidlige Morgenstund førte sin Brud igjennem Borggaarden, kunde aldrig glemme hendes barnlige Glæde over de morgenfriske Roser, de muntre Duer og Hestene, som bleve striglede udenfor Stalldøren. —

Endnu staaer tilbage at berette, at Ellefolket kort efter forlod Egnen. Aarsagen dertil angives imidlertid forskjelligt. Nogle paastaae, at Fru Karen samme Dag, som hun førte bort med fire sorte Heste, som stampede stærkt i Landeveien, lod Band lede ind i Høien; det har da været for at hævne sig. Andre fortælle derimod, at Broder Anders lod ringe med Klokker ved Høien, idet han flokelig indsaae, at Svogerstabet med Høien let kunde blive farligt for Ridderen.

Disse Fortællinger og Skizzer have tidligere været trykte i „Illustreret Tidende“ med Undtagelse af den sidste, som har været optaget i „For Romantik og Historie“.

